

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Một chế độ và xã hội vô cảm !!!

Hôm 21 tháng 10, câu chuyện tai nạn thương tâm của một bé gái người Trung Hoa tại thành phố Phật Sơn thuộc tỉnh Quảng Đông đã khuấy động sự chú ý của toàn thế giới về lương tâm, đạo đức của người dân trong xã hội Tàu cộng. Đoạn video từ camera an ninh cho thấy em Vương Duyệt Duyệt 2 tuổi bị xe tải cán qua người, nằm sóng soài giữa đường chờ chết trước sự thờ ơ của mọi kẻ xung quanh. Lần lượt 18 người đi ngang qua cô bé mà chẳng một ai dừng lại giúp đỡ, gọi cảnh sát hay gọi cấp cứu, hoặc ít nhất bế em vào vệ đường, để rồi em bị một xe tải thứ hai cán tiếp và chết trong bệnh viện vài ngày sau đó. Vụ việc còn đang gây bàng hoàng và phẫn nộ cho cả hoàn cầu thì chỉ tuần sau, lại thêm một chuyện tương tự cũng tại Trung cộng, ở thành phố Lô Châu, tỉnh Tứ Xuyên. Sau khi đâm phải cậu bé Xiong Maoke 5 tuổi, tên tài xế còn lúi xe lại để cán cho cậu bé chết hẳn, hầu như phải trả tiền viện phí tốn kém, lâu dài. Chưa hết, gần đây dân mạng Việt Nam lại thấy xuất hiện một câu chuyện mới về lòng vô cảm cũng xảy ra tại đất nước của Mao, vùng Phục Hồ Sơn, nhưng vào năm 2008. Còn gây chấn động hơn hai vụ việc trên, câu chuyện nói về một chiếc xe buýt chở đầy khách đang leo lên đồi. Giữa đường, ba tên du côn có vũ khí để mắt tới cô lái xe xinh đẹp. Chúng bắt cô dừng lại hòng cưỡng hiếp. Cô kêu cứu, nhưng hành khách trên xe chỉ đáp trả bằng im lặng, ngoại trừ một người đàn ông yếu ớt đứng lên can gián lũ du côn song đã bị chúng đánh đập. Tiếp đó chúng lôi cô vào bụi rậm bên đường... Một giờ sau, khi xe chuẩn bị lên đường lại, cô gái yếu cầu người đàn ông tử tế bước xuống, bằng không xe sẽ chẳng lăn bánh. Ông phản đối trong sự sợ kinh ngạc. Nhiều hành khách nãy giờ im lặng nay về hùa với cô gái, lại còn vất đồ đạc ông qua cửa sổ và đẩy ông xuống đường, để xe có thể lăn bánh, kéo công chuyện của họ bị trễ nãi. Chiếc xe bus lại tiếp tục hành trình. Khi chuẩn bị xuống đồi mà một bên là vực thẳm, tốc độ của xe tăng dần. Nhận thấy có gì không ổn, một tên du côn bảo cô chạy chậm lại rồi định giằng lấy tay lái. Nhưng cô càng tăng tốc và cố ý lao chiếc xe ra ngoài vực thẳm. Cả cô và 13 hành khách đều thiệt mạng....

Lòng vô cảm và sự đứng đưng trong xã hội CS Tàu nói trên cũng không thiếu trong xã hội CS Việt (và trong mọi xã hội CS năm châu). Xin nêu vài trường hợp tiêu biểu.

Năm 2009, dân Sài Gòn đã chứng kiến một tai nạn kinh hoàng xảy ra ở Thủ Đức. Nạn nhân tên Nguyễn Thành Trung, bị xe tải cán đứt đôi. Đoạn video clip do một khách bộ hành quay tại chỗ cho thấy anh bị đập nát nửa thân dưới. Thế nhưng tất cả những người đi đường chỉ đứng nhìn mà chẳng ra ai tay cứu giúp nạn nhân. Sau đó nạn nhân qua đời trước khi xe cấp cứu đến. Ngày 26-01 năm nay, Quốc lộ 1A ở cầu Bến Thủy (Nghệ An) bị tắc nghẽn 6 giờ vì một xe tải chở đầy bia đâm vào thành cầu rồi bị lật. Thấy hàng nghìn thùng bia rơi xuống đường, dân chúng xung quanh ùa ra cướp giật thay vì giúp đỡ, gây nên cảnh tắc nghẽn và hỗn loạn. Chủ xe rồi cả cảnh sát cố gắng ngăn cản người dân để bảo vệ tài sản nhưng bất lực! Mới đây, tại Sài Gòn, xảy ra vụ một tài xế nổi điên gây tai nạn liên tiếp khiến 2 người chết và 17 người bị thương. Khách đi đường chẳng những không ra tay cứu giúp mà còn xông vào hôi của. Người bị thương nặng nhất trong số nạn nhân còn sống đã bị mất toàn bộ số tài sản để trong cốp xe. Một phụ nữ khác tử vong do vết thương quá nặng, mãi đến 3 ngày sau gia đình mới biết vì túi xách đựng giấy tờ tùy thân đã bị cướp giật. Rồi hôm 23 tháng 7 tại Cầu Giấy (Hà Nội), hai cha con anh Nguyễn Công Vinh đang đứng đón xe buýt thì bị một thanh niên móc túi. Khi tên này chui chiếc ví cho đồng bọn, anh Vinh phát hiện và chụp được tay hắn. Lập tức cả toán cướp lao vào đánh con trai anh gãy răng. Lúc ấy có hàng trăm người đứng xem mà chẳng ai động thủ giúp đỡ. Cuối cùng anh Vinh đành buông tay để mặc bọn cướp tẩu thoát cùng với chiếc ví.

Đó là sự vô cảm trước nỗi đau khổ của tha nhân hay sự tung hoành của kẻ ác mà người ta chứng kiến cụ thể trong thôn xóm hay trên đường lộ. Ngoài ra còn có sự vô cảm tai hại hơn nhiều và hiện nay rất trầm trọng, đó là vô cảm trước những vấn đề của quê hương đất nước. Thái độ mặc kệ này có nhiều biểu hiện. Mặc kệ đất nước ngày càng nghèo đói và lạc hậu! Mặc kệ bất bình đẳng xã hội ngày càng gia tăng. Mặc kệ nạn tham nhũng ngày càng hoành hành, nạn cường quyền ngày càng thô bạo! Mặc kệ văn hóa ngày càng suy đồi, giáo dục ngày càng xuống cấp, đạo đức ngày càng tiêu biến, xã hội ngày càng băng hoại. Mặc kệ chính sách đàn áp ngày càng khốc liệt đối với những ai bênh vực sự thật và lẽ phải! Mặc kệ Tàu cộng ngày càng xâm lấn tổ quốc, lũng đoạn kinh tế chính trị đất nước, bắt bớ và giết hại đồng bào!...

Đó là sự vô cảm của quần chúng vô danh, vốn thường tham lam ích kỷ hay chuộng yên thân an nhàn. Tuy nhiên, đáng trách và đáng nói hơn là sự vô cảm của giới lãnh đạo. Trước hết là giới lãnh đạo chính trị. Thái độ đứng đưng của hạng người này biểu hiện qua vô số vụ việc. Nào là những sơ sót liên quan đến các bản tin Tàu cộng tập trận ở Biển Đông, chủ quyền Việt Nam bị phủ định, từng làm xôn xao dư luận. Nào là nhiều chính quyền địa phương cho Trung Quốc thuê dài hạn rừng đầu nguồn và rừng quốc phòng. Nào là Trung ương Hà Nội để kẻ thù truyền kiếp vào tận yếu huyệt của Tổ quốc khai thác bauxite, treo quả bom bunn đồ trên đầu nhân dân, ém quân chuẩn bị xâm chiếm lãnh thổ, tàn phá môi sinh và văn hóa bản địa... Nào là Bộ Chính trị cương quyết thực hiện dự án điện hạt nhân từ, bất chấp lời can gián của giới khoa học, nạn thiếu thốn các chuyên gia lành nghề, gương cảnh báo của thăm họa tại Nhật, chủ trương từ bỏ loại năng lượng nguy hiểm này trên khắp thế giới... Nào là các tòa đại sứ lãnh sự Việt Nam bỏ mặc công nhân xuất khẩu bị rơi vào kiếp lao nô, tình nô hay hành khất ở nước ngoài. Nào là các cơ quan công quyền đóng cửa trước hàng vạn dân oan nằm đường khiếu kiện hay thậm chí sai tay chân đàn áp họ... Nào là tòa án tối cao hay địa phương không xử án các vụ công an đánh đập hoặc giết chết dân lành... Thái độ vô cảm này lan xuống những hạng có quyền thấp hơn trong xã hội, như bác sĩ trong bệnh viện (có tiền mới cứu chữa bệnh nhân), giáo viên trong trường học (bóc lột học sinh nghèo bằng dạy thêm), nhân viên công quyền

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011
TRONG SỐ NÀY**

- Trg 01 ► **Một chế độ và xã hội vô cảm!**
- Trg 03 ► **Tuyên bố chung gửi Bộ Ngoại giao CS về v/d nhân quyền tại...
-7 Tổ chức Nhân quyền Quốc tế**
- Trg 04 ► **Kháng thư tố cáo CSVN đàn áp Dòng Chúa Cứu Thế Th. Hà
-Khối 8406 VP Hải ngoại.**
- Trg 05 ► **Tuyên bố về hiểm họa Tàu cộng và Việt cộng.
-Hội Nhân sĩ Diên Hồng TĐ.**
- Trg 06 ► **Thông điệp gửi Lễ Cầu nguyện cho Hòa bình thế giới...
-HT Thích Quảng Độ.**
- Trg 07 ► **Vụ Thái Hà. Thêm một bài học đắt giá cho các lãnh đạo...
-An Dân.**
- Trg 08 ► **Thư gửi tín đồ Công giáo Thái Hà.
-Một cán bộ Việt cộng hồi hưu.**
- Trg 10 ► **Luận về tính chính thống của nhà cầm quyền CSVN hiện nay.
-Ls Đỗ Thái Nhiên.**
- Trg 12 ► **Lời tuyên bố của ông Dũng.
-Vi Anh.**
- Trg 13 ► **Khủng hoảng niềm tin từ đời sống cho đến văn hóa.
-Văn Quang.**
- Trg 15 ► **Chuyện chưa biết nhiều về dự án Bauxite Tây Nguyên.
-Lê Trung Thành.**
- Trg 19 ► **Vinashin chạy đàng trời không thoát.
-Nguyễn Ngọc Già.**
- Trg 21 ► **Chỉ có bọn "đồng chí" là đáng lo hơn cả.
-HV (Danlambao).**
- Trg 23 ► **Nhà nước "đổi thoại" với nhân dân ra sao?
-Tre Xanh.**
- Trg 25 ► **Một cuộc thuyết giảng cho trí thức: vụ cắt cáp tàu Bình Minh...
-Người Quan Sát.**
- Trg 26 ► **Người mẹ Việt Nam và nỗi đau hóa đá (thơ).
-Lê Diễm Đức.**
- Trg 27 ► **DB Hoàng Hữu Phước, một tên "cò" khổng lồ!
-Cử tri Sài Gòn.**
- Trg 29 ► **Tội lãng phí làm nghèo đất nước.
-Đại Nghĩa.**
- Trg 31 ► **Hành trình đi tìm công lý.
-Nguyễn Thị Thanh Tuyền.**

+++++

ở huyện xã (phải đút lót mới giải quyết giấy tờ)...

Tiếp đến là sự vô cảm của giới lãnh đạo tinh thần vốn luôn rao giảng tình hiệp thông, lòng nhân ái và có nghĩa vụ công bố sự thật, bênh vực lẽ phải hơn ai cả. Đa phần trong giới này lấy lý do "không làm chính trị" để khỏi lên tiếng trước những bất công trong xã hội, những sai lầm và tội ác của nhà cầm quyền; viện cớ "đạo đứng trên đời" để không can thiệp cứu giúp dân oan giáo oan, tránh nhận định về các vấn đề nghiêm trọng của đất nước, từ khước dần thân vì sự an nguy của Tổ quốc trước hiểm họa xâm lược... Tai hại hơn nữa, thái độ dửng dưng vô cảm này của họ làm tê liệt chính cộng đoàn tín hữu họ đang phụ trách, làm mờ nhạt ý thức hay lệch lạc lương tâm của những giáo đồ họ đang hướng dẫn, gây tiếng xấu cho giáo hội trước nhân quần, giảm ảnh hưởng tốt lành của tôn giáo trên xã hội và góp phần dung dưỡng những kẻ cầm quyền phạm tội ác...

• **Nguyên nhân của thái độ vô cảm ấy trong toàn thể xã hội VN hiện thời là gì?** Nhiều trí thức của chế độ cho đó "chẳng qua là vì VN đang chuyển mình từ văn minh nông nghiệp sang văn minh công nghiệp, nên xã hội có sự huỷ hoại hệ thống giá trị sống" hoặc đó là "sản phẩm của quá trình đô thị hóa trong thời kỳ công nghiệp như VN giai đoạn này". Theo thiên ý, nguyên nhân chính yếu nằm trong bản chất của chủ nghĩa, chế độ và chính đảng CS.

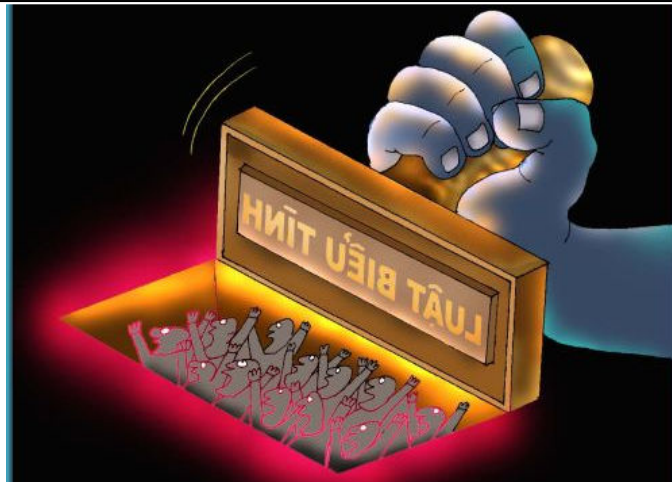
CS chủ trương thuyết duy vật vô thần, coi con người là thuần túy vật chất, không có tâm linh, chẳng cần tôn giáo, rồi còn quan niệm kiếp sống là cuộc đấu tranh sinh tồn. Thành thử con người chỉ biết sống cho bản thân, chỉ lo sao hưởng thụ, chẳng cần nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, bất chấp nỗi đau khổ của tha nhân, sự băng hoại của xã hội. Trong thực tế, CS đã tàn phá lương tâm và nhân nghĩa, chẳng hạn qua cuộc Cải cách ruộng đất, giết người như ngóe trong vụ "long trời lở đất" này, trong vụ thảm sát Mậu Thân tại Huế, trong cuộc chiến tranh xâm lược Việt Nam Cộng Hòa, làm cho lòng người ly tán, đất nước tan hoang và nhân tâm dần dần vô cảm.

Xã hội theo CS là một trường đấu tranh giai cấp trường kỳ. Trước đây là "đào tận gốc trừ rễ trí phú địa hào", nay là trấn áp không nương tay "những kẻ thù của nhân dân, của tổ quốc, của chế độ, của nhà nước, của đảng": từ các dân oan đòi lại đất đai nhà cửa, các công nhân đòi lương bổng và điều kiện lao động xứng hợp, đến các công dân đòi quyền yêu nước chống xâm lăng, các nhà đối kháng đòi tự do dân chủ... CS dùng cả một hệ thống tuyên truyền và giáo dục để bêu xấu những hạng đó là "bất mãn chống đối, phá rối trị an, có ý đồ chống lại nhà nước và tổ quốc, bị các lực lượng thù địch xúi giục..." để làm cho toàn dân vô cảm với họ và dửng dưng trước các hành động chính đáng của họ.

Chế độ CS khiến người dân mặc kệ trước các vấn đề của đất nước bằng cách tước trách nhiệm của họ đối với Tổ quốc. Trách nhiệm này trở thành một cái tội. Trên hệ thống tuyên truyền, CS luôn nhấn mạnh: đó là trách nhiệm của đảng và chính quyền chứ không phải của người dân. Nhân dân bị xem là những kẻ ngoại cuộc đối các vấn đề quốc sự. Ai không chấp nhận điều đó thì bị trừng phạt nặng nề: bị bắt bớ, bị đập mặt, bị đá thương, bị cầm tù, thậm chí bị thủ tiêu; bị chụp mũ, bị bêu xấu trên truyền thông đại chúng, bị phá tan hoang nhà cửa, bị ngăn chặn công ăn việc làm, thậm chí bị trục xuất ra hải ngoại....

Để khôi phục tâm lòng nhân ái đối với tha nhân và ý thức trách nhiệm đối với đất nước, chỉ có một cách duy nhất là phải tiêu diệt cái chủ nghĩa duy vật vô thần, phải giải thể cái chế độ độc tài toàn trị và phải tống cổ cái chính đảng Cộng sản bất nhân, bất tài và bất lực khỏi ghế quyền lực. Thế thôi!!!

BAN BIÊN TẬP

Luật là tao ! (Babui-DCVonline)

7 TỔ CHỨC NHÂN QUYỀN QUỐC TẾ TUYÊN BỐ CHUNG gởi Bộ Ngoại giao Cộng sản Hà Nội về vấn đề nhân quyền tại Việt Nam

.....*Châu Âu và Hoa Kỳ, 09-11-2011*.....

Gửi tới:

Vụ trưởng Hoàng Chí Trung
Vụ các Tổ chức Quốc tế-Bộ Ngoại
giao Việt Nam

Đồng kính gửi:

Ông Michael Posner-Trợ lý ngoại
trưởng Mỹ
Ông Bill Burns-Thứ trưởng Ngoại
giao Mỹ

Kính thưa ngài Vụ trưởng,

Khi phái đoàn của ngài đến Washington để đối thoại về vấn đề nhân quyền với Mỹ, các tổ chức ký tên dưới đây bày tỏ mối quan ngại sâu sắc về việc thiếu tự do ngôn luận và thông tin ở Việt Nam. Đến nay đã có 20 phóng viên, blogger và những người bảo vệ nhân quyền ở đất nước ngài đã bị bắt giam vì họ dám viết về sự phủ nhận các quyền con người tại Việt Nam.

Trong các cuộc thảo luận với giới chức Mỹ vừa qua, ngài đã đồng ý và ghi nhận rằng, nếu truyền thông không có tự do, độc lập và một xã hội dân sự, sẽ rất khó cho Việt Nam để giải quyết nhiều vấn đề mà quốc gia của ngài đang phải đối mặt. Chúng tôi lấy làm tiếc về việc gia tăng hạn chế báo chí và người sử dụng Internet từ tháng 1 năm 2011 của chính phủ, có thể làm quý ngài thiếu thông tin về tình hình đất nước của mình, vì thế sẽ thiếu sự trang bị để điều hành [đất nước].

Việt Nam vẫn chưa có truyền thông độc lập, các blogger và phóng viên phải chấp nhận rủi ro khi họ đưa tin và viết về thực trạng xã hội dân sự ở Việt Nam. Trước khi gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới năm 2006, quý ngài đã thừa nhận rằng, hồ sơ nhân quyền của một quốc gia liên quan chặt chẽ tới sự phát triển kinh tế của đất nước đó. Chúng tôi đồng ý.

Tháng 8 vừa qua, bà Nguyễn Phương Nga, phát ngôn Bộ Ngoại

giao Việt Nam, nói rằng các quyền con người ở Việt Nam được thừa nhận và tôn trọng như trong nội dung Hiến pháp. Chúng tôi đề nghị ngài thẩm tra ba trường hợp sau đây và giải thích lý do tại sao quyền chính trị và dân sự được ghi nhận trong Hiến pháp Việt Nam, nhưng trên thực tế không được tôn trọng.

Điều 53 nêu: “*Công dân có quyền tham gia quản lý Nhà nước và xã hội, tham gia thảo luận các vấn đề chung của cả nước và địa phương, kiến nghị với cơ quan Nhà nước, biểu quyết khi Nhà nước tổ chức trưng cầu ý dân*”.

Tại sao ông Nguyễn Văn Hải vẫn ở trong tù vì các bài viết của ông ấy, bất chấp nội dung Hiến pháp? Lẽ ra ông ấy phải được trả tự do cách đây hơn một năm, nhưng hiện vẫn bị giam giữ mà không có một lời giải thích.

Điều 69 cũng đã nêu: “*Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin và có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật*”.

Hãy giải thích cho chúng tôi biết lý do tại sao nhà báo độc lập Nguyễn Đan Quế, 69 tuổi, bị buộc tội tuyên truyền chống nhà nước và có thể phải ngồi tù do kêu gọi biểu tình, lấy cảm hứng từ phong trào ủng hộ dân chủ ở Trung Đông. Theo Hiến pháp của ngài, lời kêu gọi đó không trái luật.

Điều 71: “*Công dân có quyền bất khả xâm phạm về thân thể, được pháp luật bảo hộ về tính mạng, sức khỏe, danh dự và nhân phẩm. Không ai bị bắt, nếu không có quyết định của Tòa án nhân dân, quyết định hoặc phê chuẩn của Viện kiểm sát nhân dân, trừ trường hợp anh ta hoặc cô ta phạm tội quả tang*”.

Cuối cùng, hãy giải thích cho chúng tôi biết vì sao các tổ chức của

chúng tôi có bằng chứng xác nhận việc tra tấn về thể xác lẫn tinh thần trong các trại giam trên cả nước VN, vi phạm trực tiếp điều 71.

Có quá nhiều bằng chứng như thế ở khắp nước Việt Nam. Những mâu thuẫn này sẽ hủy hoại các [dự án] đầu tư từ nước ngoài vào Việt Nam trong thời gian dài. Hãy nhìn các doanh nghiệp nước ngoài do dự trước những thủ đoạn trái đạo đức ở Trung Quốc và Iran, khiến họ cân nhắc lại sự hiện diện và chiến lược của mình tại các quốc gia này. Các doanh nghiệp ngày càng ý thức hơn rằng hoạt động ở các nước đàn áp dẫn đến việc bị báo chí chỉ trích và họ ngày càng bị áp lực ngăn cản đầu tư ở những quốc gia này.

Trong thời gian ở Mỹ, truyền thông tự do và đa chiều ở đây cho phép ngài đọc những tin tức và những thông tin phân biệt [đối xử] liên quan đến quyền con người, nhưng [tại Việt Nam] người dân không có lựa chọn nào khác ngoài truyền thông của nhà nước để biết chuyển thăm của ngài như thế nào. Công dân Mỹ có được những thông tin tốt hơn về nhân quyền ở Việt Nam so với người Việt trong nước. Không chú trọng tới tình hình đất nước chắc chắn là không thể bảo vệ Tổ quốc, “là nghĩa vụ thiêng liêng và quyền cao quý của công dân Việt Nam” (Điều 77, Hiến pháp).

Tóm lại, tự do thông tin có ý nghĩa quan trọng. Đầu tháng 9, không bao lâu sau khi Việt Nam kỷ niệm 66 năm độc lập, chúng tôi rất vui mừng khi biết được rằng, có 10.000 tù nhân được ân xá. Do đó, chúng tôi đề nghị ngài mở rộng lệnh ân xá cho tất cả các tù nhân chính trị, và đặc biệt là những người sau: Nguyễn Tiến Trung, Vũ Đức Trung, Lê Văn Thành, Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Văn Hải, tức Blogger “Điều Cày”, Paulus Lê Sơn, Cù Huy Hà Vũ, Phạm Minh Hoàng, cũng như 13 nhà báo và bloggers đã tham gia xây dựng xã hội dân sự mà ngài đã nhắc đến hồi năm 2008, trong lần viếng thăm Washington vừa qua.

Trân trọng,

Emily Butselaar, Biên tập viên
báo mạng, *Index on Censorship*;

Agnes Callamard, Giám đốc điều hành Article 19; Jean-Francois Juliard, Tổng thư ký Reporters Without Borders; Christine Laroque, Giám đốc Chương trình Á châu, ACAT France; Marie Lawlor, Giám đốc Front Line Defenders; Brett Solomon, Giám đốc điều hành Access Now; Jilian York, Giám đốc phân ban Tự do ngôn luận quốc tế, Electronic Frontier Foundation, Minh Khôi dịch. © Ba Sàm

trả lại cho Giáo xứ và Tu viện những ngôi nhà đã mượn (nay là bệnh viện Đồng Đa), để sử dụng đúng mục đích tôn giáo.

Nhưng thay vì trả lại những gì đã mượn, CSVN đã cho công an mặc thường phục nguy trá thành phần du côn gây hấn, kéo vào Nhà thờ Thái Hà phá phách, gây rối trật tự, uy hiếp Dòng tu, ầu đã các giáo dân đến can thiệp, đánh đập hành hung, nhục mạ linh mục, tu sĩ. Lực lượng công an mặc sắc phục ở bên ngoài không hề can thiệp, để đảm công an giả côn đồ mặc tình phá phách. Điều này cho

cách bắt công và phi pháp, chỉ là một trường hợp điển hình trong hàng trăm ngàn trường hợp tương tự.

Có thể nói: trong suốt thời gian cai trị toàn cõi Việt Nam từ năm 1975 đến nay, CSVN không hề tôn trọng một Điều, Khoản nào trong các Bản Công ước Quốc tế mà họ đã ký kết khi gia nhập Liên Hiệp quốc. Vì thế, tại Việt Nam, Nhân quyền không được tôn trọng, Tự do bị chà đạp, Tôn giáo bị đàn áp, tài sản người dân bị cướp đoạt, những tiếng kêu đòi dân chủ bị dập tắt, những tiếng nói đối lập và trung thực chỉ ra những sai phạm của guồng máy cai trị bị khủng bố, cầm tù...

Trước sự bạo tàn của Cộng sản Hà Nội ngang nhiên chà đạp lên tinh thần Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, trắng trợn vi phạm quyền tự do tôn giáo và quyền sở hữu của người dân, Khối 8406 hải ngoại cực lực tố cáo trước công luận Quốc tế những vi phạm trên của nhà cầm quyền CSVN, và xin thế giới can thiệp buộc nhà cầm quyền CSVN phải:

1) Thượng tôn và tuân hành nghiêm chỉnh Bản Công ước Quốc tế mà họ đã ký kết tuân giữ.

2) Tôn trọng quyền tự do hành đạo, quyền sở hữu tài sản của các tôn giáo, cũng như của mọi người dân.

3) Trả lại toàn bộ đất đai, tài sản của các tôn giáo mà họ đã mượn hoặc chiếm dụng, đặc biệt của Dòng Chúa Cứu Thế và Giáo xứ Thái Hà.

4) Chấm dứt tức khắc hành động cho phép côn đồ đập phá cơ sở tôn giáo và khủng bố giáo dân Thái Hà.

5) Không được đàn áp những cuộc biểu tình đòi công lý của người dân.

6) Trả tự do ngay tức khắc cho LM Nguyễn Văn Lý cùng tất cả những nhà đấu tranh dân chủ đang bị cầm tù hay quản chế.

Trân trọng thỉnh cầu và kính chào các Tổ chức Nhân quyền Quốc tế, các chính phủ yêu chuộng tự do và công lý trên khắp thế giới.

Houston-Texas, 20-11-2011

TM. Văn phòng Đại diện Khối 8406 Hải ngoại.

Thành viên Ban Đại diện Lâm thời Khối 8406: **Nguyễn Chính Kết**
Đồng ký tên:

- 1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Thành viên Ban Đại diện Lâm thời Khối 8406, Sài Gòn, Việt Nam.
- 2- Linh mục Phan Văn Lợi, Thành viên Ban Đại diện Lâm thời Khối 8406, Huế, Việt Nam.
- 3- Ông Hà Bảo Trung: Đại diện VP Khối 8406 tại Montreal, Canada.
- 4- Ông Trần Ngọc Bình: Đại diện VP Khối 8406 tại Van-couver, Canada.
- 5-

KHỐI 8406 VP HẢI NGOẠI

KHÁNG THƯ TỐ CÁO CỘNG SẢN VIỆT NAM ĐÀN ÁP DÒNG CHÚA CỨU THẾ THÁI HÀHouston, Texas, HK, 20-11-2011.....

V/v : - Tố cáo trước công luận Quốc tế & Thế giới về việc Cộng sản Việt Nam trắng trợn vi phạm nhân quyền & đàn áp tôn giáo, cướp đoạt quyền sở hữu chủ đất đai của Dòng Chúa Cứu Thế (Thái Hà, Hà Nội).

Kính gửi:

- Ông Ban Kỳ Moon TTK/LHQ
- Nghị hội Âu châu
- Ủy ban Quốc tế Nhân quyền
- Quốc hội Hoa Kỳ
- Chính phủ Hoa Kỳ (TT Obama)
- Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ

Kính thưa Quý vị,

Những thông tin mới đây từ Dòng Chúa Cứu Thế tại Việt Nam cho biết:

Năm 1959, nhà cầm quyền CSVN đã ngang nhiên chiếm ngôi nhà chính của Tu viện Dòng với danh nghĩa là "mượn", rồi biến ngôi nhà này thành Bệnh xá Đồng Đa. Vào thập niên 1970, họ tiếp tục chiếm nốt tòa nhà còn lại của Tu viện để làm Bệnh viện Đồng Đa. Năm nay, 2011, họ lại khởi động chiến dịch cướp trắng tu viện cũ của Nhà Dòng với danh nghĩa thực hiện "Dự án trạm xử lý nước thải".

Những việc làm trên của nhà cầm quyền CSVN là hoàn toàn trái với những quy định của Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền cũng như Hiến pháp và pháp luật Việt Nam. Vì thế, Dòng Chúa Cứu Thế và giáo dân Thái Hà đã làm đơn kiến nghị yêu cầu nhà cầm quyền Hà Nội dừng ngay việc xây dựng trạm xử lý nước thải và

thấy đám côn đồ hành động như thế là do sự huy động của nhà cầm quyền CSVN, lại còn tuyên truyền rằng đó là những dân yếu nước tự phát trừng trị những kẻ biểu tình chống nhà nước. Ngoài ra, nhà cầm quyền vẫn tiếp tục không ngừng cho thi công xây dựng trạm xử lý nước thải bất chấp đơn phản kháng của Dòng CCT và Giáo dân Thái Hà.

Tất cả những hành động trên của nhà cầm quyền CSVN đã vi phạm trầm trọng Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền mà they đã ký kết năm 1978 tại trụ sở Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc, New York. Bản Tuyên ngôn này quy định:

- Điều 12: Không ai có thể bị xâm phạm một cách độc đoán vào đời tư, gia đình, nhà ở, thư tín, hay bị xúc phạm đến danh dự hay thanh danh. Ai cũng có quyền được luật pháp bảo vệ chống lại những xâm phạm ấy.

- Điều 17: Ai cũng có quyền sở hữu, hoặc riêng tư hoặc hùn hạp với người khác. Không ai có thể bị tước đoạt tài sản một cách độc đoán.

Việc cướp đoạt cơ sở tôn giáo và tài sản của Dòng Chúa Cứu Thế và Giáo xứ Thái Hà, đàn áp giáo dân Công giáo tại Thái Hà biểu tình đòi nhà cầm quyền trả lại những cơ sở đã mượn, đã chiếm dụng, và đang bị biến thành trạm xử lý nước thải, cũng như việc cướp đi phương tiện sinh hoạt và hành đạo của người dân một

Ông Nguyễn Quang Duy: Đại diện VP Khó 8406 tại Victoria, Australia. 6- Ông Nguyễn Lê Thanh: Đại diện VP Khó 8406 tại West Australia. 7- Ông Mai Khuyên: Đại diện VP Khó 8406 tại Bắc California. 8- Ông Nguyễn Kim Thiều: Đại diện VP Khó 8406 tại Oakland, California. 9- Ông Nguyễn Phú: Đại diện VP Khó 8406 tại San Francis-co, California. 10- Bà Hạ Uyên: Đại diện VP Khó 8406 tại Boston, Massachusetts. 11- Ông Trần Văn Minh: Đại diện VP Khó 8406 tại Nam California. 12- Ông Nguyễn Trung Cao: Đại diện VP Khó 8406 tại Oakland, California.

Và 56 thành viên VP Khó Hải ngoại cùng 5 thân hữu. ●●●●●

của hiệp hội các nước Đông Nam Á (ASEAN). Bản tuyên bố chung giữa 2 đảng 2 nhà nước ngày 15-10 xác định hợp tác chiến lược toàn diện lâu dài. Thực chất của cái gọi là “Thỏa thuận Nguyên tắc ứng xử...” này chính là để thực hiện công hàm bán nước của Phạm Văn Đồng ngày 14-9-1958 và nguyên tắc ứng xử về vấn đề biên giới lãnh thổ “Dâng đất nhường biển” mà hai bên đồng ý từ năm 1993, là “Thỏa thuận Hán hóa” từng bước một của những tên thái thú xác Việt hồn Tàu. Thực tế chứng minh là ngay trong ngày ký kết thỏa thuận thì Hải quân Trung Quốc loan báo vừa thiết lập một trạm xá quân y tại đảo Đá Chữ Thập mà Trung quốc gọi là đảo Vĩnh Thử, nơi mà Trung

chúng tôi, các bộ lão, nhân sĩ trí thức và các hội đoàn Việt Nam yêu nước, thể hiện ý chí và nguyện vọng của toàn thể đồng bào Việt Nam đặt quyền lợi dân tộc lên trên hết long trọng tuyên bố:

1- Hội Nhân sĩ Diên Hồng Thời đại khẳng định chủ quyền lịch sử của Việt Nam đối với Hoàng Sa Trường Sa từ thời lập quốc cho đến ngày nay. Tất cả mọi văn kiện ký kết giữa nhà nước Cộng sản Việt Nam không do dân bầu lên với Trung Cộng hoàn toàn vô giá trị. Toàn dân Việt Nam sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ giang sơn gấm vóc của vua Hùng dựng nước và anh hùng liệt nữ bao đời giữ nước Việt Nam.

2- Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi công luận quốc tế hãy lên tiếng can thiệp để bảo vệ công lý và sự thật lịch sử. Các nước Đông Nam Á phải thống nhất hành động đối phó với Trung Quốc xâm lược bằng cách đổi tên cái gọi là biển Nam Trung Hoa thành biển Đông Nam Á, đồng thời phục hoạt Liên minh Phòng thủ Đông Nam Á (SEATO) để chống lại Trung Cộng xâm lược. Các nước đã tham gia ký kết các Hiệp ước Genève 20-7-1954 và Hiệp định, Định ước quốc tế Paris 27-1-1973 về Việt Nam tổ chức ngay một Hội nghị Quốc tế các quốc gia liên quan đến Việt Nam và biển Đông Nam Á để bảo vệ công lý, sự thật lịch sử về chủ quyền của Việt Nam đối với 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam.

3- Hồ Chí Minh và đảng CSVN đã rước voi Liên Xô về dây mã Tổ Hùng Vương, công răn độc Tàu Cộng về cắn gà nhà dân tộc, đưa dân tộc vào cuộc chiến tranh phi nghĩa khiến hàng triệu đồng bào Việt Nam vô tội đã phải hy sinh oằn uổng và một đất nước Việt Nam nghèo nàn chậm tiến nhất thế giới. Ngày nay, tập đoàn lãnh đạo CSVN đã chứng tỏ là một tập đoàn tham nhũng, bóc lột, vơ vét tài sản của nhân dân để trở thành những tên tư bản đồ, cường quyền đồ cướp đầu cướp cổ dân lành. Tập đoàn Việt gian hại dân bán nước “Ác với dân hèn với giặc” này là “Tội đồ của Dân tộc” sẽ phải chịu trách nhiệm trước lịch sử, trước sự phán xét của toàn thể nhân dân Việt Nam trong ngày N giờ G của lịch sử.

4- Cuộc xuống đường của hàng ngàn thanh niên sinh viên, trí thức tại Hà Nội và Sài Gòn vừa qua đã thể hiện quyết tâm của toàn dân Việt, biểu dương sức mạnh của toàn dân đối với thù trong, giặc ngoài. Đặc biệt, hàng trăm giáo dân và các linh mục dòng Chúa Cứu Thế đã xuống đường biểu tình ôn hòa sáng 18-11-2011 để

HỘI NHÂN SĨ DIÊN HỒNG THỜI ĐẠI TUYÊN BỐ về hiểm họa Tàu cộng và Việt cộngCalifornia, Hoa Kỳ, 21-11-2011.....

Lịch sử Việt Nam kể từ thời lập quốc cho đến ngày nay luôn phải đương đầu với kẻ thù truyền kiếp của dân tộc: “Tàu Hán xưa và đế quốc Trung Cộng ngày nay”. Lịch sử cũng chứng minh rằng, dân tộc Việt Nam với truyền thống hào hùng bất khuất đã từng đánh bại đạo quân Nguyên Mông bách chiến bách thắng, đánh tan tành 29 vạn quân Thanh xâm lược với những danh tướng lẫy lừng, những anh hùng dân tộc như Lý Thường Kiệt, Lê Đại Hành, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi và Quang Trung Nguyễn Huệ. Thế nhưng, đế quốc mới Trung Cộng vẫn chưa học được bài học máu và nước mắt, vẫn chủ trương xâm lược Việt Nam, chiếm cứ biển Đông để thực hiện giấc mộng bá chủ của Trung Quốc.

Nhà nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa và Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam được thành lập do sự cướp đoạt chính quyền, không do nhân dân bầu lên trong một cuộc bầu cử dân chủ tự do, do một chế độ độc tài toàn trị với những tên Việt gian bán nước cầu vinh “Dâng đất nhường biển” cho Trung Cộng để bóc lột vơ vét tài sản của nhân dân.

Ngày 14-10-2011, TBT Nguyễn Phú Trọng sang ký “Thỏa thuận 6 nguyên tắc cơ bản”, chấp nhận đàm phán song phương để tự do nhượng đất nhượng biển cho TQ, phá vỡ chủ trương đa phương hoá, quốc tế hoá

Cộng đã đổ quân chiếm của Việt Nam năm 1988, bắn chết 70 chiến sĩ hải quân QĐND Việt Nam. Ngay sau cái gọi là “Thỏa thuận Bán nước” ngày 14-10-2011, cờ Trung Quốc được thêm một ngôi sao thành 6 ngôi sao được căng trên màn ảnh đài truyền hình VTV.VN vào chiều cùng ngày. Đất nước Việt Nam dưới sự thống trị của tập đoàn Việt gian CS buôn dân bán nước đã chính thức nội thuộc Trung Quốc từ ngày 14-10-2011.

Trước hành động ngang ngược của đế quốc mới Trung Cộng và thái độ vơ vơ hèn nhục của tập đoàn Việt gian Cộng sản bất nhân, hại dân bán nước, Bất chấp sự ngăn chặn của công an, hàng ngàn thanh niên sinh viên, trí thức và văn nghệ sĩ đồng loạt xuống đường để thể hiện quyết tâm bảo vệ đất nước. Thực hiện chỉ thị của quan thầy Trung Cộng, tập đoàn Việt gian CS đã thẳng tay trấn áp đánh đập bắt giam những người VN yêu nước chống Trung Cộng xâm lược. Đã hèn với giặc, tập đoàn CS lại “Ác với dân” cướp đoạt đất đai ruộng vườn của dân oan, lấy cơ làm trung tâm xử lý nước thải để chiếm đoạt tu viện của Dòng Chúa Cứu Thế tại Giáo xứ Thái Hà.

Dân tộc Việt Nam đang đối mặt với “Thù Trong giặc ngoài”. Đất nước Việt Nam đang đứng bên bờ vực thẳm của nguy cơ mất nước cận kề... Trong giờ phút trọng đại của lịch sử,

ĐỆ NGŨ TẶNG THỐNG THÍCH QUẢNG ĐỘ THÔNGIỆP

gửi Lễ Cầu nguyện cho Hòa bình thế giới, An ninh Đông Nam Á và Vẹn toàn lãnh thổ lãnh hải VN

.....**Sài Gòn, VN, 19-11-2011**.....

đòi nhà cầm quyền CS phải giao trả tu viện dòng Chúa Cứu Thế tại giáo xứ Thái Hà để làm nơi thờ phượng Chúa. Phản ứng quyết liệt của đồng bào Việt Nam yêu nước và của các linh mục dòng Chúa Cứu Thế và giáo dân khắp địa phận Hà Nội, sự hiệp thông cầu nguyện của các giáo phận khắp nơi trên toàn quốc mở đầu cho cuộc Tổng xuống đường của toàn dân trên cả nước trong nay mai để chuyển đổi lịch sử. Tập đoàn Việt gian Cộng sản cho tay sai đập phá cửa nhà thờ, xúc phạm linh mục khi đang hành lễ. Hành động côn đồ này của nhà nước CSVN đã xem thường công luận quốc tế và xúc phạm nơi thờ phượng Thiên Chúa, nhục mạ hàng giáo sĩ Công giáo VN là một hành động khiêu khích thách thức toàn thể giáo dân Việt Nam.

5- Hội Nhân sĩ Diên Hồng Thời đại tha thiết kêu gọi quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo, đồng bào trong nước không phân biệt tôn giáo, địa phương, đoàn thể, chính kiến hãy nắm chặt tay nhau xuống đường ủng hộ Thái Hà, xuống đường đòi lại đất đai tài sản của giáo hội của mình, đất đai của chùa chiền, thánh thất, tổ đình song hành với việc đòi hỏi dân chủ tự do, quyền sống làm người và quyền làm chủ đất nước. Các tướng lãnh và quan nhân Việt Nam yêu nước, các đảng viên CS hãy đặt quyền lợi dân tộc lên trên hết, đứng lên loại bỏ những tên thái thú xác Việt hồn Tàu để cùng với nhân dân cả nước chuyển đổi lịch sử: "Diệt kẻ nội thù, chống quân xâm lược" để cứu dân cứu nước.

Để thể hiện lòng yêu nước, Hội Nhân sĩ Diên Hồng Thời đại tha thiết kêu gọi toàn thể đồng bào Việt Nam trong nước và hải ngoại nhất loạt không mua thực phẩm độc hại của Trung Quốc, không dùng hàng hóa sản phẩm "dôm" của Trung Quốc. Đây là biện pháp hiệu quả nhất để làm suy yếu nền kinh tế đang lên của Trung Quốc khiến đế quốc Trung Cộng không còn khả năng để xâm lược Việt Nam và các nước Đông Nam Á. Hơn ba triệu đồng bào Việt Nam Hải ngoại sẽ làm hết sức mình từ tinh thần đến vật chất để yểm trợ công cuộc đấu tranh của toàn dân trong nước.

Thủ đô Tinh thần của đồng bào VN Tỵ nạn CS ngày 21-11-2011

Ủy ban Vận động thành lập Hội Nhân Sĩ Diên Hồng Thời Đại

Bô lão Võ Toàn, GS Nguyễn Thanh Liêm, Nhà Biên khảo Lịch sử Phạm Trần Anh.

Cập nhật đến 30-11: 49 Hội đoàn, Đoàn thể và 6 Nhân sĩ ký tên

Kính bạch
Chư tôn Trưởng lão, Hòa thượng,
Thượng tọa, Đại đức Tăng Ni

Kính thưa
Quý vị Nhân sĩ quốc tế, quý vị
Thiện tri thức, Cư sĩ, đồng bào các
giới trong và ngoài nước,

Xin hãy cùng nhau thành tâm
nguyện cầu cho Hòa bình thế giới,
An ninh Đông Nam Á, vẹn toàn
lãnh thổ, lãnh hải Việt Nam để mở
ra tiến trình dân chủ hóa Việt Nam
sau những thập kỷ dài chiến tranh
và tranh chấp ý thức hệ khiến nhân
dân không được no ấm, hạnh phúc.

Thế giới ngày nay như ngôi nhà
lửa vì nạn cuồng tín, bạo động và
khủng bố có tính quốc tế. Làm sao
dập tắt lửa ? Không thể nào trông
cậy vào kẻ đốt nhà đi chữa lửa. Chỉ
có Con người Ý thức mới làm được
việc này, những người đã dập tắt
ngọn lửa tham, sân, si trong lòng
mình mới đem lại an lạc cho kẻ
khác và thế giới. Cách đây gần ba
nghìn năm, Đức Phật đã trao tặng
nhân loại nguyên lý sống khoan
dung và trí tuệ, để con người có thể
thoát ly mọi hoàn cảnh khổ đau, vô
minh và bất bình đẳng xã hội, bước
lên chân trời Giải thoát, Giác ngộ.

Đây chính là hành trình thể hiện
nguyên lý ấy của người theo đạo
Phật Việt Nam suốt trên hai nghìn
năm qua. Hành trình ấy ghi đậm
vào lịch sử Việt Nam. Một lịch sử
Phật giáo đồng hành cùng chúng
sinh để cứu khổ và giác ngộ. Một
lịch sử Phật giáo đồng hành cùng
dân tộc để bảo vệ chủ quyền và
hoàn mãn văn hiến. Đây là thể
thống nhất của Đạo Phật Việt trong
tinh thần Bất nhị và tính Tương
duyên Tương sinh.

Người Phật tử Việt Nam đã biết
thánh hóa cái chết bằng sự hóa thân
vào Sự sống để tôn trọng và bảo vệ

Con người, thăng hoa Con người
lên chân trời Trí tuệ.

Dưới thời ngoại thuộc, Phật giáo
đã hoàn tất công cuộc Chấn hưng
khởi từ những năm 20 thế kỷ trước,
bằng cuộc Xuống đường không tiền
khoáng hậu năm 1963, thế kỷ XX,
để chấm dứt thời kỳ ngoại thuộc
biến một tôn giáo dân tộc thành hội
đoàn tư hữu, biến đạo lý truyền
thống thành ý lực ngoại bang (*).
Từ Tăng ni đến Phật tử, không riêng
ai, mà người người lớp lớp đã đem
hết tâm lực, ý chí, máu xương với
tinh thần bất bạo động và vô úy để
bảo vệ tự do tín ngưỡng là quyền tối
thượng của mọi người, đồng thời
xóa bỏ nạn kỳ thị tôn giáo và bất
bình đẳng xã hội.

Tiếc thay một chế độ ngoại
thuộc khác lại đến vào năm 1975,
làm cho sự phát huy Giáo hội Phật
giáo Việt Nam Thống nhất bị ngưng
trệ cho đến hôm nay. Chế độ này
cản ngăn Giáo hội và chư Tăng ni,
Phật tử tham dự tái thiết Việt Nam
sau ngày chiến tranh chấm dứt trên
các lĩnh vực tâm linh, văn hóa, giáo
dục, y tế, từ thiện xã hội, nhân
quyền. Cùng với chính sách độc tài
toàn trị của Đảng Cộng sản, hậu quả
của sự ngăn cản này làm cho toàn
thể nhân dân Việt Nam phải sống
trong đói nghèo, mất tự do và không
sao phát triển. Việc thấy rõ qua bản
Báo cáo năm nay của LHQ về sự
Phát triển con người trong thế giới :
sau 36 năm chấm dứt chiến tranh,
Việt Nam vẫn còn đứng hàng thứ
128 trên 187 quốc gia !

Một việc khác không thể khng nói
là hiểm họa xâm lấn của TQ trên
đất và biển đảo, đang làm xao động
nhân tâm và lo lắng cho toàn thể
nhân dân nước Việt mấy năm qua.

Hơn ai hết, người Phật tử Việt
Nam đã có kinh nghiệm và đóng

VỤ THÁI HÀ

thêm một bài học đắt giá cho các lãnh đạo Giáo hội CGAn Dân 17-11-2011.....

góp trong việc bảo vệ chủ quyền, mà tấm gương của Vua Trần Nhân Tông còn soi mãi nơi đáy lòng người Phật tử. Ngài cũng chính là Đại Thánh Trần Triều, Trúc Lâm Đầu Đà, Tịnh Huệ Giác Hoàng, Điều Ngự Tổ Phật của Thiền phái Trúc Lâm Việt Nam, với sinh thức Sống Đạo giữa Đời (Cư trần lạc đạo). Yên xong việc nước Ngài vào núi Yên Tử đi tu. Việc xuất gia của Ngài đã được Hải Lượng Đại thiền sư ở thế kỷ XVIII đánh giá rằng :

“Đức Ngài lúc bấy giờ biết xem thiên hạ là công, trong nước vô sự, nhưng ở phía bắc vẫn có nước láng giềng mạnh mẽ chưa được an tâm. Cái ấy không tiện nói rõ, sợ người ta dao động. Cho nên nhắm được ngọn núi Yên Tử là núi cao nhất, phía đông nhìn về Yên Quảng, phía bắc liếc sang hai tỉnh Lạng, dựng lên ngôi chùa, thường dạo chơi xem động tĩnh, cốt để ngừa cái mối lo nước ngoài xâm phạm, thật là một vị vô lượng Đại Thế Chí Bồ Tát”.

Tấm lòng người xưa lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ là như thế. Ngày nay chúng ta phải làm gì để không hổ với tiền nhân, không đi ngược với nền Giáo lý Cứu khổ và Giác ngộ ? Đây là sự vấn tâm cho mỗi người con Phật và đồng bào Việt Nam.

Với quý vị nhân sĩ quốc tế hiện diện trong lễ Cầu nguyện hôm nay, chúng tôi mong mỗi quý vị góp lời cầu nguyện với chúng tôi để nhân loại được chung sống trong hòa bình, Đông Nam Á thoát ly các ảnh hưởng tranh giành làm mất an ninh, và Việt Nam mau chóng bước lên con đường dân chủ sánh cùng các nước văn minh trên thế giới. Lời cầu nguyện của quý vị là năng lượng từ bi giúp cho người dân Việt chúng tôi mau chóng thoát khỏi ách độc tài như nhân dân các nước Trung Đông vừa thực hiện.

Nam mô Kim cang Bất hoại Phật

Thanh Minh Thiền viện, ngày 19-11-2011

**Đệ V Tăng thống GHPG VNTN
Sa môn Thích Quảng Độ**

(*) Chúng tôi tôn trọng quan điểm của Hòa thượng.

Sau những ngày căng thẳng và lắng dịu một thời gian ngắn, vụ việc tại Giáo xứ Thái Hà đã bước sang một bước ngoặt mới với hành vi cưỡng chiếm tu viện Dòng Chúa Cứu Thế ngay trong đêm tối 16-11-2011 của nhà cầm quyền Hà Nội.

Hàng trăm cảnh sát các loại với các công cụ hỗ trợ, cùng đám côn đồ được thuê mượn từ các phường trong quận Đống Đa được huy động tới Bệnh viện Đống Đa-tu viện Dòng Chúa Cứu Thế, để bắt đầu cho chiến dịch cưỡng chiếm này.

Việc nhà cầm quyền Hà Nội đang đêm bắt ngờ xua quân tới giáo xứ Thái Hà để thực hiện dã tâm cưỡng chiếm tu viện Dòng Chúa Cứu Thế thì không bắt ngờ với mọi người, nhất là với giáo xứ Thái Hà, bởi họ đã có quá nhiều kinh nghiệm trong quá khứ về kiểu tấn công này. Đây là lần thứ tư trong vòng ba năm trở lại đây, giáo xứ bị nhà cầm quyền xua côn đồ tấn công giáo xứ và tu viện.

Trong lần tấn công này, nhà cầm quyền Hà Nội đã trở mặt một cách nhanh chóng khi vừa cho người đến giáo xứ Thái Hà để đưa ra cái gọi là đối thoại, vừa đang đêm xua quân tới cưỡng chiếm tu viện của Dòng CCT một cách phi pháp và phi nhân.

Còn nhớ trong vụ việc Tòa Khâm sứ, hết thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đến Thượng tướng Nguyễn Văn Hưởng tới Tòa Tổng Giám mục Hà Nội hứa hẹn đủ điều với Đức cha Giuse Ngô Quang Kiệt để ngài rước Thánh giá về, nhưng ngay sau đó đã trở mặt xua quân biến Tòa Khâm sứ thành công viên.

Chủ trương đàm để đánh là một chủ trương đã nằm trong sách lược của Cộng sản ngay từ ban đầu khi lên nắm quyền. Đối với Cộng sản, thì không hề có cái gọi là đối thoại, mà chỉ là nhử con mồi vào tròng để khi con mồi vì lòng tin mà không ý thức, sẽ tấn công bất ngờ.

Vụ việc nhà cầm quyền Hà Nội vừa “đàm”, vừa đang đêm xua quân tới cưỡng chiếm tu viện Dòng Chúa Cứu Thế, lại thêm một bài học đắt giá cho những ai tin rằng Cộng sản có lương tri và rằng đây chỉ là hành động sai của cấp dưới chứ không phải là chủ trương của cấp trên.

Thực tế, trong khi giáo xứ Thái Hà tỏ rõ thiện chí tìm một kênh đối thoại để giải quyết vụ việc dựa trên các cơ

sở pháp luật và đang bước đầu tổ chức các cuộc đàm phán thì nhà cầm quyền ngay lập tức đã trở mặt. Việc huy động cả một lực lượng hùng hậu gồm côn đồ, cảnh sát các loại với các công cụ hỗ trợ, đang đêm lên lút tiến hành việc cưỡng chiếm tu viện của một Dòng tu lớn, thì đây không chỉ là chủ trương mà là chiến dịch của cả một hệ thống chính trị câu kết với nhau để trả thù giáo xứ Thái Hà vì đã dám phản đối những việc làm trái pháp luật của nhà cầm quyền Hà Nội trong những năm tháng qua.

Khoảng 400 giáo dân đêm qua đã tới giáo xứ quyết bảo vệ tài sản Giáo hội, đã hết sức bức xúc trước việc làm trắng trợn và phi nhân này của nhà cầm quyền Hà Nội. Tuy nhiên họ, những người giáo dân ý thức được cuộc đấu tranh với những kẻ bạo quyền, nham hiểm này không phải chỉ ngày một, ngày hai, không phải bằng những hành động xóc nổi. Những giáo dân Thái Hà lặng lẽ cất lời kinh cầu nguyện. Cả khối người già trẻ lặng lẽ trong đêm, bên những ngọn nhỏ nến leo lét. Nước mắt âm thầm tràn trên khuôn mặt của người sinh viên trẻ, trên gò má nhăn nheo của những cụ già. Họ không còn cầu nguyện cho những kẻ lang sói thay đổi tâm tính nữa. Bản chất của loài lang sói trước sau vẫn là lang sói. Nham hiểm và xảo quyệt, quân lang sói chính quyền chưa bao giờ bỏ dã tâm của mình trước những lời cầu nguyện thiết tha của người dân. Thậm chí càng nghe lời cầu nguyện ôn hòa thì quân lang sói ấy càng khao khát sử dụng bạo quyền hơn nữa.

Các giáo dân đêm nay cầu nguyện để lời cầu nguyện của mình tới được các Đấng, Bậc trong Giáo hội Công giáo Việt Nam. Những Đấng, Bậc gần gũi với họ, những Đấng, Bậc hiện hữu thực thể mà họ thấy hàng ngày, nghe những lời giảng hàng ngày... Đây không phải lần đầu tiên họ cầu nguyện. Lúc họ cầu nguyện cho bày lang sói thay đổi tâm tính, họ cũng không quên cầu nguyện cho các Đấng, Bậc trong Giáo hội quan tâm đến họ, cầu nguyện cho họ. Khác chăng giờ họ đã thôi không còn cầu nguyện cho quân lang sói nữa, niềm tin vào chúng đã chấm dứt hẳn rồi, giờ chỉ còn những Đấng, Bậc mà Chúa đã chọn làm người lãnh đạo

THƯ GỬI TÍN ĐỒ CÔNG GIÁO THÁI HÀ của một cán bộ Việt cộng hồi hưu -----Hà Nội, 07-11-2011-----

tin thần cho họ, để thay Chúa các Đấng, Bậc có những lời khuyên, lời chia sẻ chân tình, sáng suốt. Để những người giáo dân đang chịu nhiều đau đớn, nhiều âm mưu thủ đoạn của chính quyền lang sói này được thấy chút hồng ân ngay tại nơi trần thế này. Những người giáo dân đơn sơ non cầu nguyện lòng từ tâm, lòng quảng đại của những người chân chiên mà Chúa Trời đã gửi xuống... lời kinh liên miên như dòng suối nhỏ miệt mài chảy quanh chân những Đấng, Bậc lãnh đạo Giáo hội Việt Nam. Đã và đã rất nhiều năm.

Khi còn là giám mục, Đức Thánh cha Gioan-Phaolô II đã bày tỏ sự kiên quyết trước sự đe dọa của chính quyền Ba Lan bằng một câu Kinh thánh: "Trong các người có ai, khi con mình xin bánh, mà cho đá chẳng?" (Mt 7,9). Ngài đã trả lời cho kẻ bạo tàn như vậy đấy. Ngài trả lời rằng ngài không thể từ chối sự cầu xin chính đáng của các con cái của mình ngược lại điều mà các con mong muốn, và càng không thể làm cái điều ngược lại với mong ước của con cái mình để vừa lòng chính quyền, càng không thể vì sợ hãi trước bạo quyền.

Cộng sản Ba Lan không ranh ma như Cộng sản Việt Nam. Cộng sản Việt Nam lọc lừa, trí trá và ve vuốt đủ mọi ngón đòn. Chúng lại gần các Đấng, Bậc suy tôn các ngài lên, chúng cô lập thông tin, đưa những lời dối trá. Mặt khác, chúng tìm những điểm yếu của các Đấng, Bậc để áp chế. Cộng sản Việt Nam hiểm độc hơn Cộng sản Ba Lan gấp vạn lần, và các Đấng, Bậc trong Giáo hội Công giáo Việt Nam dù nói thế nào cũng chưa ai có được sự thông thái và can trường như Đức Thánh cha. Nhưng điều đó không có nghĩa Giáo hội Công giáo Việt Nam phải quy phục lũ ma quỷ có cái trên gọi là Cộng sản Việt Nam. Không cần phải cao siêu, chỉ cần chọn cách đơn giản nhất là đừng tin ma quỷ, lắng nghe lời cầu xin của con cái mình.

Con đường thập giá mà Thầy Chí thánh đi năm xưa nay lại bắt đầu với giáo dân giáo xứ Thái Hà. Có lẽ giờ đây, với họ, chỉ có Chúa là Đấng duy nhất họ tin tưởng và sẵn sàng chết vì niềm tin của mình.

Có lẽ, đã tới lúc các vị lãnh đạo Giáo hội phải học cho thuộc bài học gửi chân cho lang sói, gửi niềm tin cho Cộng sản sẽ dẫn Giáo hội tới kết cục bi thảm thế nào, để không sa bẫy quân gian ác và lấy lại niềm tin đã mất nơi người giáo dân trong thời gian qua.

An Dân

Kính thưa bà con và các tu sĩ, linh mục giáo xứ Thái Hà.

Chúng tôi là người dân Hà Nội, không theo tôn giáo nào, chưa được gặp Quý vị bao giờ. Chỉ là một người dân yêu chuộng công bằng, sự thật, mong muốn những điều này được hiện diện thật sự trên quê hương mình sau bao nhiêu năm chờ đợi mà chưa thấy.

Tôi là một cán bộ đã ở tuổi về hưu, nhưng luôn suy nghĩ nặng lòng với đất nước quê hương, ở đó con tôi, cháu tôi còn phải sống, phải tồn tại rồi sẽ đi đến đâu.

Không phải là tiếm xưng, nhưng những gì tôi nói trong lá thư này có thể đại diện cho ít nhất hàng ngàn người có cùng mong ước tốt đẹp cho quê hương như tôi. Trong các câu lạc bộ, trong các buổi nói chuyện giữa chúng tôi, những ngày vừa qua đề tài chính là câu chuyện của Quý vị. Chính vì thế anh em bạn bè nhờ tôi cùng gửi lá thư này để tỏ tâm tình.

Những ngày qua chúng tôi theo dõi diễn biến quanh vụ giáo xứ Thái Hà bị chính quyền Cộng sản (biến chất) dùng mưu đồ hèn hạ để vu khống, triệt hạ. Lợi dụng bộ máy tuyên truyền mà do chính những người dân chúng tôi đóng thuế để làm những việc thất đức, vô lương tâm, chúng tôi rất bất bình. Đây không phải lần đầu tiên mà chính quyền Cộng sản (biến chất) tuyên truyền xuyên tạc trắng trợn như vậy, thậm chí gần đây những trí thức lớn của dân tộc vì phản đối hành động xâm lược của Trung Quốc cũng đã bị xuyên tạc là phản động. Sự dấn sâu vào sai trái của chính quyền Cộng sản (biến chất) này đã thành hệ thống không thể nào sửa chữa được. Nhiều người dân có tâm huyết, những trí thức, cán bộ lão thành đã góp ý trên tinh thần xây dựng, nhưng không những chẳng được tiếp thụ trái lại còn bị chúng

hãm hại, vu vạ.

Đến nay, sự trắng trợn của chính quyền đã tới tận cùng, khi ngày 3-11-2011 dùng đoàn thể, công an, dân phòng trá hình làm nhân dân đến đánh phá nhà thờ. Sau đó lu loa rằng nhân dân bức xúc. Sự mạo danh này cho thấy rõ bộ mặt tâng tặn lương tâm của chính quyền khi đẩy nhân dân mâu thuẫn với nhau qua màn kịch ngày 3-11 ấy, sự tâng tặn đã đến chỗ tận cùng, đúng như nghĩa của từ tâng tặn. Một chính thể quang minh không bao giờ đưa nội bộ nhân dân đến chỗ mâu thuẫn, trừ chính thể đang trên bờ diệt vong mới phải hèn hạ để người khác mâu thuẫn hững đòn cho mình.

Chúng tôi là những người đã hằng tin vào một chế độ CNXH tươi đẹp, công bằng và văn minh. Cha, anh chúng tôi đã cống hiến hết mình theo lời kêu gọi của chính quyền này trong bao nhiêu năm qua. Thế nhưng đến nay, thật sự chúng tôi đã thấy những đóng góp của mình là đóng góp tiếp tay cho phường lừa đảo, độc ác, bạo tàn. Không những hại mình mà còn làm hại cho đất nước, dân tộc. Thật sự từ đáy lòng, chúng tôi rất hối hận vì cả tin vào đảng CSVN mà đã khiến đất nước, dân tộc đi đến ngày nay. Nhìn lại những thứ như nợ nước ngoài khủng khiếp bởi vay bừa bãi, cạn kiệt tài nguyên do bán tổng bán tháo, băng hoại đạo đức xã hội, lối sống suy đồi, đánh mất bản sắc văn hiến cha ông... những thứ mất đi là không thể nào lấy lại, hoặc có lấy lại cũng mất rất nhiều thập kỷ, thậm chí là hàng thế kỷ.

Điều đau đớn là những thứ mất đi này chính là cội rễ, là nguồn lực để đất nước phát triển. Đất nước mất đi những điều thiêng liêng quý báu đó, để đổi lại gì? Đổi lại một bọn tham quan, béo mập, phè phỡn và xa hoa, lừa dối và độc ác. Những hy vọng của chúng tôi về một ngày

nào đó chính quyền này nhận ra sự thật, nghĩ về lợi ích nhân dân, đất nước đã trở thành vô vọng, là tuyệt vọng thật sự rồi.

Nhưng những gì mà những người dân giáo xứ Thái Hà đã bền bỉ thể hiện nhiều năm qua, đã đầy cho chúng tôi hy vọng về một sự hồi sinh, một sức sống mới trên quê hương, sức sống có mang đầy tính nhân văn, tinh thần bác ái và quan trọng hơn nữa là sự quyết liệt sống chết với công lý, với sự thật. Một điều hiếm hoi tưởng chừng đã tuyệt chủng trong lòng người dân Việt Nam sau bao nhiêu năm sống trong dối trá của chính quyền.

Xin đừng cho rằng chúng tôi viết lá thư này với nội dung kích động các Quý vị. Thực sự rằng trên quê hương VN này bao nhiêu năm qua, chưa có được nơi nào tập trung tinh thần phản kháng, đấu tranh với những bất công, sai trái bằng giáo xứ Thái Hà. Điều đó là hiển nhiên, dù nói gì đi nữa cũng không bác bỏ được sự thật ấy. Quý vị đã tranh đấu với sự kiên tâm của mình, với lý tưởng của mình hằng bao năm qua không cần phải trông cậy ai, một sự đấu tranh thật đáng khâm phục. Và điều rõ ràng chỉ có chân lý muôn đời trong lòng mới khiến người ta bền gan đấu tranh trong hoàn cảnh đầy gian khổ như Quý vị.

Thưa Quý vị

Cũng nhân đây, chúng tôi xin được gửi Giáo dân Thái Hà và cụ Giám mục Ngô Quang Kiệt lời xin lỗi sâu sắc của chúng tôi. Nói lời xin lỗi này, không vì chúng tôi đã làm gì xúc phạm đến Quý vị hoặc Đức ngài Kiệt. Nhưng những lúc đó, hệ thống báo chí đã làm chúng tôi hiểu nhầm về Quý vị dù chúng tôi đã có thời gian dài kinh nghiệm về hệ thống tuyên truyền này. Nhưng thật không ngờ lại là những sự táng tận lương tâm cùng cực trong những vụ việc ở 42 Nhà Chung và Thái Hà ngày đó mà chúng tôi không thể ngờ.

Cũng qua đây, chúng tôi xin gửi lời cảm ơn đến Quý vị. Qua sự kiện bị bôi xấu và vu vạ, chúng tôi mới mở cặp mắt của chúng tôi ra nhiều hơn và niềm tin thì sụp đổ hoàn toàn.

Kể từ đó chúng tôi luôn chú ý đến những gì Quý vị đang làm và càng ngày càng sáng tỏ nhiều điều. Ở đó Quý vị không chiến đấu vì tài sản, không vì đất đai đã bị mượn, bị chiếm và bị cướp, mà Quý vị đang chiến đấu cho Sự thật—Công lý là điều mà đất nước này thiếu thốn và hầu như đã mất đi kể từ mấy chục năm qua.

Chúng tôi là những người dân Hà Nội hiểu rất rõ những tài sản nào, ở đâu là của tôn giáo đã bị chính quyền biến chất này cướp trắng trợn, nên mọi sự lừa bịp của báo, đài càng làm chúng tôi thấy tởm lợm hơn. Là người đã từng làm lâu năm trong cơ quan nhà nước, tôi biết rất rõ là nếu không có sự đấu tranh kiên quyết của Quý vị, thì hai khu đất vàng Hà Nội ở 42 Nhà Chung và Thái Hà đã chia vào túi bọn quan tham Hà Nội từ lâu.

Thưa Quý vị

Nói những lời này rất dễ được hiểu là sáo rỗng và vô nghĩa, nhưng chúng tôi rất hiểu bản chất chế độ này cũng như chính sách của nó dành cho tôn giáo của Quý vị, đó là sự tiêu diệt. Tùy từng lúc, từng nơi để thực hiện sách lược đó.

Chúng tôi đã biết rất rõ là Quý vị đã hoàn toàn đứng đắn và theo đúng luật pháp quy định. Tài sản mượn thì phải trả là đương nhiên, nhưng với nhà nước biến chất này, thì luôn đi ngược lẽ phải và lòng dân. Vì vậy Quý vị sẽ còn phải gặp nhiều công gai hơn với chúng, kể cả những mưu đồ thâm độc.

Ngày mai, hệ thống này có thể đưa Quý vị lên giàn lửa, lên trường bắn, vào nhà tù hoặc một âm mưu thâm độc nào đó hãm hại. Chẳng có điều gì mà chúng không làm được, dù đó là việc mất đạo đức, lương tâm nhất.

Nhưng chúng tôi rất hiểu là Thái Hà không phải là Bát Nhã năm xưa, ngay cả sự kiện Thái Hà hôm nay cũng không phải là Thái Hà ba năm về trước, khi nhà nước cướp đất chia nhau không được buộc phải làm công viên.

Đất nước đang rên xiết dưới chế độ độc tài, sợ hãi và nhiều thứ, tuy vậy đã đến lúc như một đồng cỏ khô mà chỉ cần một ngọn lửa. Nhưng sẽ

khó có những người can trường, dẫn thân cho Sự thật và Công lý như Quý vị. Chúng tôi không khen, chẳng nịnh nhưng bởi đó là bản chất của tôn giáo mà các Quý vị đã đi theo. Chúng tôi những người có lương tri, thật sự xúc động và khâm phục tinh thần đấu tranh vì một sự thật, vì một nền công lý ngay thẳng và trong sạch trên quê hương Việt Nam đầu yêu.

Vì thế chúng tôi cảm phục, chúng tôi ngưỡng mộ và chúng tôi biết rằng, nếu chế độ độc tài Gaddafi đã phải chui xuống ống cống vì chống lại nhân dân, thì ngày mai khi các Quý vị bị đàn áp, chắc chắn sẽ có một ngọn lửa bùng lên thiêu cháy chế độ độc tài phản nước hại dân trên toàn dân tộc.

Chúng tôi không mong những điều không tốt hoặc hậu quả không hay cho Quý vị. Nhưng, nếu lúc đó đến, xin Quý vị tin rằng sẽ có chúng tôi, có hàng triệu người dân Việt Nam đã quá chán ngán, u uất đồng hành cùng Quý vị. Bởi lẽ đó, dù sức kiệt, tuổi già thì chúng tôi xin sẵn sàng mong muốn được gánh vác cùng Quý vị sứ mệnh nặng nề nhưng đầy ý nghĩa này cho quê hương.

Xin gửi đến Quý vị sự đồng tâm và đồng hướng của chúng tôi trong việc tìm sự thật và công lý cho đất nước. Chúa của Quý vị luôn bên cạnh Quý vị, che chở và mang bình an đến cho Quý vị.

Đại diện một số đông cán bộ hưu trí và nhiều người quan tâm đất nước.

Lưu Công Thành

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo
động.**

**Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.**

**Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

Luận về tính chính thống của nhà cầm quyền CSVN hiện nay

Luật sư Đỗ Thái Nhiên 14-11-2011

Tác giả vô danh là gốc đạo

Noãn bào trăm họ ấy giềng Người

Lý Đông A

Tùy theo sự khác nhau giữa các lãnh vực: tôn giáo, y học, võ học, văn, thi, nhạc, họa, căn bản pháp lý của vương quyền v.v... hai chữ “chính thống” được giải thích bằng nhiều từ ngữ phức tạp, khi rõ ràng, khúc chiết, khi mơ hồ giữa chính và tà. Từ đó, “chính thống” trở thành một mê hồn trận của bàn cờ ngôn ngữ.

Nói chung nhất: Chính là đúng, là sự thực, là công lý. Thống là sự đòi hỏi cái chính kia phải được nhìn thấy như một sợi chỉ xuyên suốt: xuất phát từ rễ, chạy lên thân, tiến mãi tận ngọn. Thống bám sát lấy chính làm cho chính không thể lạc lối vào tà, làm cho chính là tiếng nói đanh thép rằng: “Nửa ổ bánh mì vẫn là bánh mì. Nhưng một nửa sự thực không phải là sự thực”. Đó là ý nghĩa cốt lõi của thuật ngữ “chính thống”.

Bây giờ, chúng ta hãy đi tìm lời giải cho câu hỏi: Thế nào là một chế độ chính trị chính thống? Trên địa bàn chính trị, cái “chính” gồm ba “chính”:

Chính (1): công lý rằng đất nước là của toàn dân, toàn dân có quyền và có nghĩa vụ quyết định vận mệnh của đất nước thông qua việc tuyển chọn và ủy nhiệm giới lãnh đạo quốc gia để giới này điều hành việc nước. Chính (1) là xuất phát điểm của chính. Đây là phần rễ của chính. Phần rễ của nhà cầm quyền Hà Nội là những cuộc bầu cử gian trá. Bầu cử theo kiểu “đăng cử, dân bầu, công an canh chừng”. Như vậy là không chính.

Chính (2): sau khi nhận được sự ủy nhiệm của toàn dân giới lãnh đạo phải thường xuyên căn cứ vào ý dân trong mọi tác vụ tổ chức và điều động xã hội. Yêu nước là yêu theo ý dân, yêu theo lòng dân, làm theo ý dân, làm theo lòng dân chứ không là chạy theo ý muốn của cá nhân/tập

thể độc tài. Đây là phần thân của chính. Phần thân của nhà cầm quyền Hà Nội nên được hình dung như hình ảnh của một chiếc xe đồ đang chạy trên xa lộ: tài xế là đảng CSVN, tài xế này lái xe theo mệnh lệnh của ông chủ Trung Quốc ngồi ngay bên cạnh, chứ không theo lòng dân, ý dân. Như vậy là không chính.

Chính (3): trọng tâm của công việc tổ chức và điều hành xã hội là kỹ thuật và nghệ thuật giúp xã hội giải trừ mọi mâu thuẫn giữa cá nhân với cá nhân, cá nhân với tập thể, giữa các tập thể với nhau, nhất là giữa quốc gia với các thành viên trong cộng đồng quốc tế. Với tư cách những người thụ ủy của toàn dân, giới lãnh đạo quốc gia bao giờ cũng phải giải quyết các loại mâu thuẫn vừa kể theo nguyên tắc: Quyền lợi dân tộc là kim chỉ nam, là đối tượng tối cao của mọi công tác phục vụ. Đây là phần ngọn của chính. Phần ngọn của chế độ CSVN là sự việc rằng: tất cả mâu thuẫn quốc nội cũng như quốc tế đều được đảng CSVN giải quyết theo nguyên tắc: quyền lợi của Trung Quốc là thượng tôn, kể đến là quyền lợi của đảng CSVN. Như vậy là không chính.

Ba chính vừa được diễn tả ở trên hợp lại với nhau thành thống nhất chính, gọi tắt là chính thống. Nội dung trung tâm của mỗi chính trong ba chính đều là ý dân. Thế nào là ý dân? Dân tộc tính và nhân loại toàn tính thống nhất. Vì vậy ý dân chính là ý muốn của loài người. Lịch sử loài người đã ghi nhận: Chế độ nô lệ man rợ, chế độ quân chủ khắc nghiệt, chế độ độc tài các loại: Quốc xã Đức, Phát xít Nhật, Cộng sản quốc tế, quân phiệt, tài phiệt... đều bị lịch sử đào thải không khoan nhượng. Những đào thải kia là sự khẳng định dứt khoát rằng: lịch sử là lịch sử của những đấu tranh bất tận nhằm bảo vệ và phát triển Nhân Đạo (đồng sống Người). Đó là tư tưởng tinh ròng của Duy Dân Sử

Quan mà cũng là Việt Tộc Sử Quan. Dân tộc Việt cùng với mọi dân tộc khác không thể tách rời khỏi nhân loại, nhất là vào giai đoạn toàn cầu hóa hiện nay.

Trong thực tiễn của đời sống, không phải bao giờ và ở đâu Duy Dân Sử Quan và Việt Tộc Sử Quan cũng toàn thắng. Rất nhiều giai đoạn, lịch sử bị vo tròn, bóp méo, bị ép rẽ phải, rẽ trái, thậm chí bị cưỡng bức di chuyển ngược chiều. Tuy nhiên, muốn thờ theo nhịp thờ của lịch sử, muốn hiểu được những can trường của lịch sử, Con Người hãy nhìn vào đường dài của lịch sử. Trên con đường bất tận với ngút ngàn gian khổ kia, lịch sử bao giờ cũng thường hằng, âm thầm nhưng quyết liệt theo đuôi và bám sát hướng tiến nghiêm chỉnh của lịch sử: hướng bảo vệ và phát triển Nhân Đạo. Đây là tâm tình của lịch sử. Đây là hướng tiến chính thống của lịch sử. Đây là Sử Hồn là Đáy Lòng của dân tộc, của nhân loại, của nhân dân hiểu theo nghĩa thực tiễn, cụ thể: con người (nhân) trong xã hội (dân).

Như vậy chế độ chính trị chính thống hiểu theo nghĩa ba chính thống nhất và hướng tiến chính thống của lịch sử đều lấy ý dân làm điểm hội tụ. Nói rõ hơn: chế độ chính trị chính thống là chế độ đưa dân quốc gia di chuyển đúng với Việt Tộc Sử Quan, đúng với hướng tiến chính thống của lịch sử. Chân lý vừa trình bày chỉ là lý luận chính trị. Làm thế nào biến lý luận chính trị hữu lý kia thành hành động sống cụ thể của sinh hoạt xã hội? Nhà tư tưởng Lý Đông A đã chỉ ra rằng: Để cho quốc gia có thể tồn tại trong an bình và thịnh vượng trên hướng tiến chính thống của lịch sử, chế độ chính trị chính thống cần thực hiện chính sách Lục Dân: 1- Phục hưng Dân tộc. 2- Phát triển Dân đạo. 3- Quảng đại Dân sinh. 4- Sáng hóa Dân văn. 5- Chính sức Dân trị. 6- Trọn vẹn Dân vực. Đi vào địa bàn cấu trúc xã hội Lục Dân chính là kim chỉ nam vi diệu giúp giới kiến trúc sư xã hội hình thành bốn lực đẩy trọng yếu làm cho quốc gia cất cánh tiến bộ:

Lục đẩy một: Luật pháp chính

thống. Đây là luật pháp trị (Rule of Law). Luật này là luật của người dân, do người dân làm ra (thông qua quốc hội chân chính). Nó chỉ nhằm bảo vệ người dân chống lại mọi hình thức bất công. Toàn dân, kể cả những chức quyền cao cấp nhất, đều phải tuân phục luật pháp. Trong khi đó luật pháp quyền (Rule by Law) là luật do chế độ độc tài kiểu CSVN nhào nặn ra. Nó là công cụ giúp chế độ Hà Nội tung cánh tham ô trong tự do và “ổn định”. Hạ cánh tham ô trong thịnh vượng và an toàn cho mỗi đại gia đô. Luật pháp của chế độ CSVN hiện nay là luật pháp quyền chứ không là luật pháp trị.

Lực đẩy hai: Giáo dục chính thống. Hệ thống giáo dục này phản đối kiểu giáo dục nhồi sọ, giáo dục đào tạo đảng viên cho đảng CS hoặc đào tạo chuyên viên ngoan ngoãn cho chế độ tài phiệt các loại. Giáo dục chính thống có mục tiêu đào tạo những con người trí thức đích thực, trí thức có tư duy độc lập, sáng tạo, khách quan, trên cơ sở triết học, sử học, khoa học thống nhất. Sau cùng giáo dục chính thống là một công trình giáo dục sinh động và toàn diện. Nó bao gồm giáo dục học đường và giáo dục nhân quần xã hội thông qua vô số phương tiện truyền thông khác nhau. Giáo dục chính thống nhằm giúp toàn dân học và hành chính sách Lục Dân. Có như vậy nội lực dân tộc mới hồi sinh. Việt Nam mới thực sự độc lập, nhất là độc lập với Tàu.

Lực đẩy ba: Kinh tế quốc dân. Đây là guồng máy kinh tế không cho phép tư bản nhà nước hay tư bản tư nhân lộng hành. Nó đặt trọng tâm trong nỗ lực tạo môi trường kinh tế pháp lý giúp cho mọi người dân đều được bình đẳng về cơ hội (equality of opportunity), nền tảng của bình đẳng nghĩa vụ và bình đẳng quyền lợi, trên địa bàn sinh hoạt kinh tế. Đặc biệt kinh tế quốc dân triệt để triệt tiêu kinh tế quốc doanh kiểu “Kinh tế Vinashin” của nhà đương quyền Hà Nội.

Lực đẩy bốn: Quốc phòng và ngoại giao độc lập nhưng liên lập. Trung Quốc hiện nay là “tuyệt đối địch nhân” (thuật ngữ của Lý Đông A) của dân tộc ta. Việt Nam không

thể độc lập dưới áp lực và sự bành trướng của Bắc Kinh như đảng và nhà nước CSVN hiện nay đang phải chịu. Một mình nước ta không có khả năng giữ vững độc lập trước Đại Hán mới. Chỉ có liên lập quốc tế mới có thể giúp Việt Nam sống bình đẳng và hiên ngang bên cạnh Trung Quốc. Muốn có liên lập quốc tế mới có thể giúp Việt Nam sống bình đẳng và hiên ngang bên cạnh Trung Quốc. Muốn có liên lập quốc tế mới có thể giúp Việt Nam sống bình đẳng và hiên ngang bên cạnh Trung Quốc. Muốn có liên lập quốc tế mới có thể giúp Việt Nam sống bình đẳng và hiên ngang bên cạnh Trung Quốc. Muốn có liên lập quốc tế mới có thể giúp Việt Nam sống bình đẳng và hiên ngang bên cạnh Trung Quốc.

Tóm lại có ba phương cách để xác định một chế độ chính trị có tính chính thống hay không:

Một là tìm hiểu phẩm chất chính trị của chế độ chính trị từ rễ tới thân lên ngọn.

Hai là vận dụng sử quan của Việt Tộc để nhìn xem chế độ chính trị có đưa đất nước vận hành theo đúng hướng tiến chính thống của lịch sử hay không?

Ba là khảo sát xem tính chính thống của chế độ chính trị có hay không trên bốn địa bàn trọng yếu của guồng máy cầm quyền: luật pháp, giáo dục, kinh tế, ngoại giao-quốc phòng.

Mang ba phương cách xác định tính chính thống chính trị kể trên so chiếu với sinh mệnh chính trị của đảng CSVN, không ai không nhận biết chế độ Hà Nội là một chế độ chính trị tuyệt đối phi chính thống. Như vậy tất cả người Việt Nam đều có quyền và nghĩa vụ vận dụng mọi phương cách để ép buộc nhà đương quyền CSVN phải bị thay thế bởi một chế độ chính trị chính thống. Đó là nội dung cốt lõi của công cuộc đấu tranh cho công lý tại Việt Nam ngày nay vậy. /.

dothainhien@yahoo.com

Phiên tòa phúc thẩm xử Giảng viên Phạm Minh Hoàng: giám án 3 năm tù xuống còn 17 tháng

Phiên tòa phúc thẩm xét xử giảng viên Phạm Minh Hoàng đã diễn ra từ 8g đến 11g sáng ngày Thứ Ba, 29-12-2011 tại Sài Gòn. Kết quả của phiên tòa là ông Hoàng bị xử phạt 17 tháng tù giam và 3 năm quản chế tại gia.

Trong phiên tòa sơ thẩm trước đó vào ngày 10-8-2011 tại Sài Gòn, GS Phạm Minh Hoàng, một thành viên của Đảng Việt Tân hoạt động tại Việt Nam trong hơn 10 năm qua, đã bị tuyên án 3 năm tù giam và 3 năm quản chế với tội danh “hoạt động lật đổ chính quyền”.

Việc bắt giữ và kết án tù ông Phạm Minh Hoàng, với quốc tịch Pháp, đã gây căng thẳng trong mối quan hệ ngoại giao Việt-Pháp trong suốt thời gian qua. Nhiều tổ chức nhân quyền thế giới cũng đã lên tiếng chỉ trích việc nhà nước CSVN bắt giữ ông Hoàng, một blogger với bút danh Phan Kiến Quốc, và đòi trả tự do cho ông.

Nhiều áp lực đến từ các tổ chức NGO, từ chính quyền Pháp, từ cộng đồng người Việt đã khiến kết quả phiên tòa phúc thẩm thay đổi so với bản án ban đầu. Bản án mới 17 tháng tù có nghĩa là ông Hoàng sẽ ra khỏi tù trong tháng 1-2012 để đoàn tụ với gia đình và bị quản chế 3 năm sau đó.

Qua trao đổi, chị Lê Thị Kiều Oanh cho biết cảm tưởng là gia đình rất vui mừng sẽ được đoàn tụ với ông Hoàng vào dịp Tết sắp đến, nhưng theo chị thì “anh Hoàng là người yêu nước và vô tội. Do đó lẽ ra không thể có bất cứ bản án nào đối với anh.”

Các cơ quan thông tấn quốc tế như AP, AFP, BBC... đã đồng loạt đi tin này. Trong thông cáo báo chí đề ngày 28-11, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch nhấn mạnh rằng chính quyền VN nên hủy án và phóng thích ngay blogger PNH. Theo ông Phil Robertson, Phó giám đốc phụ trách châu Á của Tổ chức HWR, thì “Tiếng nói của những nhà hoạt động ôn hòa như ông Hoàng xứng đáng được đồng bào của mình lắng nghe, thay vì bị tòa án khóa miệng.”

HRW cho rằng cổ võ nhân quyền và các quyền tự do căn bản của công dân không thể bị xem là phạm tội hình sự, đồng thời kêu gọi Mỹ và các nước đối tác với VN gây sức ép buộc Hà Nội phải cải thiện nhân quyền. Trong cuộc đối thoại nhân quyền Việt-Mỹ thường niên diễn ra đầu tháng này, Hoa Kỳ đã bày tỏ thất vọng trước các bước thụt lùi về nhân quyền tại VN. Tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới cũng đã lên tiếng kêu gọi Hà Nội trả tự do cho GS Phạm Minh Hoàng. (Internet)

lời tuyên bố của ông **Dũng**

Vĩ Anh 28-11-2011

Tại cái gọi là Quốc hội của VNCS, ngày 25-11-2011, Thủ tướng CSVN Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố đại ý Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam. Câu nói khẳng định sự thật này đã có không biết bao lâu rồi, từ trong lịch sử xa xưa của quốc gia dân tộc VN. Nhưng trong thời CS vào những năm gần đây, câu nói vốn đã thành niềm tin lịch sử của dân tộc VN đó đã làm không biết bao nhiêu người Việt Nam yêu nước bị CS bắt bớ, giam cầm, trấn áp, sách nhiễu. Trong số những người yêu nước đó có Blogger Điếu Cày còn đang bị CS bỏ tù, nghe nói đã bị ám hại tàn phế một cánh tay. Thế bây giờ - dữ hong (nói theo kiểu dân Miền Nam là gốc gác của Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng), bây giờ Ô. Dũng mới nói lên câu nói ấy.

Trong một phiên họp ngày 25-11 tại Hà Nội của Quốc hội Khóa 13 của VNCS, TT Dũng mới mở miệng nói câu nói chân lý pháp lý và lịch sử mà đất nước ông bà Việt Nam xưa nay, bà cô cô bác gần 90 triệu đồng bào Việt Nam đều biết, đều tin như biết nói tiếng Việt Nam vậy. Ông Dũng nói: *"Đối với Hoàng Sa thì năm 1956, Trung Quốc đưa quân chiếm đóng các quần đảo phía đông của quần đảo Hoàng Sa. Năm 1974, Trung Quốc dùng vũ lực đánh chiếm toàn bộ quần đảo Hoàng Sa trong sự quản lý hiện tại của Chính quyền Sài Gòn (tức Chính quyền Việt Nam Cộng hòa). Chính quyền VN Cộng hòa đã lên tiếng phản đối, lên án việc làm này và đề nghị Liên hiệp quốc can thiệp. Chính phủ Cách mạng lâm thời miền nam Việt Nam lúc đó cũng đã ra tuyên bố phản đối hành vi chiếm đóng này. Lập trường nhất quán của chúng ta là quần đảo Hoàng Sa thuộc chủ quyền của VN. Chúng ta có đủ căn cứ lịch sử và pháp lý để khẳng định điều này."* Bằng cơ pháp lý và lịch sử Ô. Dũng nói có *"ít nhất từ thế kỷ 17 khi hai quần đảo này chưa thuộc bất kỳ quốc gia nào"*.

Trước nhứt phải nói TT Dũng của VNCS nói quá trẻ, nhưng thôi trẻ còn hơn không. Ít ra Ô Dũng cũng "ngon lành, chịu chơi" hơn mấy Ông lãnh đạo Đảng Nhà nước khác, ông Nam, ông Bắc, ông Trung khác, ông nào cũng không cam như hén tránh né không nói ra thì cũng nói vòng vo tam quốc mà không dám nói thẳng mực Tàu sợ đau lòng quan thầy TC.

Kể đến phải nói TT Dũng nói

"huych tọt" Trung Quốc xâm chiếm Hoàng Sa bằng võ lực. TC coi Hoàng Sa là lãnh thổ TQ, TQ không bao giờ đặt Hoàng Sa vào trong nội dung các cuộc đàm phán- khác với Trường Sa vốn được cho là khu vực tranh chấp mà TC muốn giải quyết tay đôi với từng nước tranh chấp như Đài Loan, Philippines, Malaysia và Brunei.

Nhưng trong chánh trị, nói là một chuyện, còn làm là một chuyện khác, có khi khác nhau cả ngàn dặm. Nhứt là đối với những người CS, người Việt Nam không tin ngay từ thời Việt Minh, CS lợi dụng lòng yêu nước của người Quốc Gia, núp dưới danh nghĩa Việt Minh để cướp và độc chiếm và cộng sản hóa chánh quyền, nên có thành ngữ CS "láo như Vẹm".

Do vậy vấn đề đặt ra là, liệu Ông Dũng, Thủ Tướng VNCS "nỏ" vì cảm thấy lên gân trước tình hình TT Obama trong chuyến công du Á châu khẳng định Mỹ trở lại Á châu Thái bình Dương. Ông Dũng tuyên bố giảm áp lực của dân chúng, hy vọng lấy lòng dân VN để hành động của Đảng Nhà nước quá nhu nhược với quân Tàu, nhu nhược đến đổi như a tòng, đồng phạm, mãi quốc cầu an, cắt đất dâng biển cho quân Tàu Cộng vậy.

Qua lời tuyên bố của Ông Dũng, trong tâm trạng người Tây Phương chưa hay ít bị CS dọa dẫm, báo chí và những chuyên viên ngoại quốc theo dõi tình hình biến động ở Biển Đông rất chú ý lời tuyên bố của TT Dũng. Bình luận và bình loạn lên.

Cho đó nào là lời tuyên bố đầu tiên của một lãnh tụ đảng CS, một lãnh đạo Nhà nước của CS. Nào là một khẳng định rõ rệt và cương quyết nhứt. Nào là lời tuyên bố long trọng trước cái gọi là Quốc hội. Nào là dấu hiệu một chuyển dịch về đường lối đối phó với Bắc Kinh. Nào là TT Nguyễn Tấn Dũng công nhận chánh quyền Việt Nam Cộng hòa không nhường một tấc đất cho giặc Tàu, từ chiến với Hải quân TC năm 1974. TT Dũng nhắc mấy lần chữ chánh quyền Việt Nam Cộng hòa.

Nhưng kinh nghiệm biến thành thói quen như bản chất thứ hai của người dân Việt có được bằng máu, nước mắt, mồ hôi kết tinh lại trong thời kỳ sống chung đụng với CS trong trại tù nhỏ là trại giam và trại tù lớn là xã hội VN, làm người dân Việt hết sức đề cao cảnh giác về lời tuyên bố

rất nỏ của TT Dũng đối với quân Tàu.

Người dân Việt Nam ở Bắc, ở Trung, ở Nam, ở hải ngoại không vội tin lời TT Dũng. Kinh nghiệm về CS nhắc nhở "đừng nghe những gì CS nói mà hãy nhìn những gì CS làm". Bình tĩnh coi hành động của TT Dũng trong việc bảo vệ Hoàng Sa, Trường Sa là của VN.

Nếu TT Nguyễn Tấn Dũng khẳng định Hoàng Sa là của VN, thì với tư cách và trong thẩm quyền Thủ tướng, người cầm đầu chánh phủ của VNCS, Ông phải, một là, không cấm đoán, đàn áp, bắt bớ những người biểu tình ở Sài Gòn và Hà Nội để phản đối những hành vi xâm lấn của TC đối với Việt Nam, đặc biệt là đối với hai quần đảo Hoàng sa và Trường Sa. Hai là trả tự do tức khắc và vô điều kiện cho những người bị CS Hà nội bắt bớ, giam cầm khi biểu tình, phát biểu, đấu tranh cho chân lý Hoàng Sa và Trường Sa là của VN. Ông cũng phải xóa bỏ hồ sơ cảnh sát, công an, tòa án đối với những người mà CS ghi vào sổ bìa đen (CS gọi là tiền sự, tiền sử) cần theo dõi vì lý do đấu tranh cho chân lý Hoàng Sa và Trường Sa là của VN.

Nếu TT Dũng khẳng định Hoàng Sa là của VN, là người cầm đầu chánh phủ, Ông phải "bảo quốc an dân". Mở mặt trận ngoại giao và quân sự để đòi lại, đứng như tinh thần đất nước ông bà VN, một tấc đất cũng không nhường cho giặc. Mở mặt trận bảo vệ ngư dân hành nghề trên ngư trường này, và tất cả công ty thăm dò, khai thác dầu khí và tài nguyên cho VN.

Đảng này tuy nói mạnh về Hoàng Sa, nhưng TT Dũng nói Hoàng Sa, Trường Sa như một vấn đề phụ. Ông nói trước Quốc hội. Theo truyền thống các nước tự do dân chủ, Quốc hội là cơ quan quyền lực nhứt nước, nói trước Quốc hội là nói trước toàn dân và toàn quốc. Nhưng hiềm vì cái gọi là Quốc hội của CS là "đảng cử dân bầu" nên không có tính long trọng, quan trọng như trong các chánh thể tự do, dân chủ.

TT Dũng lại nói Hoàng Sa, Trường Sa trong một cuộc điều trần. Có hăm hai "đại biểu" ghi tên trước được chánh phủ chọn trả lời nhiều vấn đề nhưng chỉ có hai đặt vấn đề Hoàng Sa và Trường Sa mà thôi. TT Dũng trả lời không quá 10 phút. Chớ không phải trong một cơ hội long trọng, liên quan vấn đề quan trọng, lãnh đạo Đảng Nhà nước thường phát biểu bằng một "báo cáo chánh trị" dài không dưới 60 phút.

Về giải pháp giải quyết mà TT Dũng trình bày cũng bốn cũ soạn lại

KHỦNG HOẢNG NIỀM TIN

từ đời sống cho đến văn hóa

— Văn Quang, SG 12-11-2011 —

theo “bài bản” của đảng CSVN. TT Dũng nói “Chủ trương của chúng ta là nghiêm túc thực hiện Công ước Luật biển, nghiêm túc thực hiện Tuyên bố ứng xử của các bên liên quan ở Biển Đông (gọi tắt là DOC), và các nguyên tắc thỏa thuận mới đây mà chúng ta đã ký kết giữa Việt Nam và Trung Quốc. Cụ thể là chúng ta yêu cầu các bên giữ nguyên trạng, không làm phức tạp thêm, có ảnh hưởng đến hòa bình, ổn định ở khu vực này.”

TT Dũng còn đình chính dùm cho Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng sang Tàu cam kết giải quyết vấn đề Biển Đông trên nguyên tắc song phương làm cho người dân VN vô cùng tức tối. Ông Dũng giải thích rằng đó là Ô. Tổng Bí thư giải quyết một phần lãnh hải gần Vịnh Bắc Bộ và Đảo Hải Nam của TQ, chớ không phải Biển Đông.

Và sau cùng, giải pháp “các bên giữ nguyên trạng” mà TT Dũng đưa ra là một giải pháp bất lợi cho VN, mà lợi cho TC. TC đã chiếm Hoàng Sa, lấy làm huyện Tam Sa, trực thuộc tỉnh Hải Nam rồi. TC đã đưa ra bản đồ hình lưỡi bò chiếm 89% Biển Đông của VN rồi. Mấy năm liền TC đơn phương ra lệnh cấm đánh cá, và đánh phá tàu VN và lên tiếng phản đối các công ty thăm dò khai thác dầu của Anh, của Ấn rồi. Và TC rất nhiều lần tuyên bố và hành động vùng biển đó là quyền lợi bất khả tranh cãi của TC. Thời gian và nguyên trạng đều có lợi cho TC và có hại cho VN. Thế mà TT Dũng nói “các bên giữ nguyên trạng”, tức là giao trứng cho ác, làm ngược lại lời tuyên bố Hoàng Sa, Trường Sa là của VN.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Ngồi ở quán cà phê đầu ngõ, ở tiệm cắt tóc đàn ông, làm tóc đàn bà, quán ăn trưa gọi là “com văn phòng” ở Sài Gòn và các thành phố lớn, bây giờ người ta chỉ bàn đến chuyện tín dụng đen. Mỗi buổi sáng, đọc báo hàng ngày, không dưới 10 cái tin giật gân về chuyện vỡ nợ. Nào là “đại gia” bỏ trốn, nào là bà chủ hãng gas cuốn gói đi mất tiêu, nào là vợ chồng chủ hiệu buôn bán xe gắn máy biến mất, bỏ lại căn nhà thuê trống huơ trống hoác. Để lại những thảm cảnh hết sức đau lòng, thậm chí có gia đình tan nát và có người đã tự tử. Không chỉ ở thành phố lớn, tín dụng đen đã tràn về cả thôn quê.

Toàn dân cùng đánh bạc

Một cuộc khủng hoảng thật sự đang đến hồi gay go nhất giữa thời buổi lạm phát và bão giá. Con bão giá đang có dấu hiệu gia tăng bởi những ngày Tết gần kề. Dù chính phủ VN đã có rất nhiều nỗ lực làm giảm áp lực của cơn bão giá này, nhưng hệ thống tài chính không vững vàng làm các ngân hàng lao đao, nhất là các ngân hàng nhỏ cứ bán xúc xích vì khách hàng rút tiền ngày càng nhiều chuyển sang ngân hàng lớn hơn hoặc gửi vào các nơi khác có lời và có vẻ an toàn hơn. Nhưng không nơi nào là an toàn tuyệt đối cả, ngay cả sự an toàn tương đối cũng không có.

Xin chứng minh:

- Ông Phạm Huy Hùng - chủ tịch Hiệp hội Ngân hàng VN, chủ tịch Hội đồng Quản trị (HĐQT) Vietinbank - cho hay: “Hiện nay sự rủi ro trong nhiều ngân hàng ở VN lên rất cao. Nhiều ngân hàng hoạt động không đúng nội dung ngân hàng, chất lượng quản trị rất kém. Huy động mười đồng xài chín đồng rưỡi thì làm sao an toàn được”.

- Là chuyên gia về tài chính ngân hàng, ông Trần Hoàng Ngân (đại biểu của TP. Sài Gòn) cho rằng “rất nhiều người dân VN vẫn đang

ngộ nhận gửi tiền vào ngân hàng là tuyệt đối an toàn, ngay cả khi phá sản Nhà nước cũng có trách nhiệm. Tuy nhiên, thực tế quy định đã rõ: khi gửi tiền mà ngân hàng phá sản, người VN chỉ được bảo hiểm chi trả tối đa 50 triệu đồng. Đây chính là thực tế cần cảnh báo”.

Ngân hàng lời nhiều, họ hưởng, nhưng ngân hàng phá sản thì dân chịu. Theo ông Ngân, ở các nước, Luật bảo hiểm tiền gửi thường xuất hiện sau khủng hoảng tài chính với nhu cầu bảo vệ người dân gửi tiền. Ông Phạm Huy Hùng bình luận rằng: “Tôi gửi 100 tỉ mà nhận bảo hiểm 50 triệu thì khác nào tiền mua gạo, mua rau”.

- Viện trưởng Viện Nghiên cứu lập pháp Đinh Xuân Thảo cho biết ở Mỹ mức chi trả là 200.000 USD, ở Hàn Quốc chi trả tương đương khoảng 2 tỉ đồng VN. Ông Ngân thì cho hay ở nhiều nước, người ta quy định mức này gấp 5-10 lần GDP bình quân...

Chính phủ không bảo hiểm cho vàng và đôla, ngay đến tiền Việt Nam cũng chỉ được bảo hiểm tối đa 50 triệu đồng, dù anh gửi 10 tỉ hay một tỉ cũng thế thôi. Nhà nước còn dè chừng như thế thì dân tin làm sao được các ngân hàng. Cho nên người dân có tí tiền tiết kiệm cứ loay hoay, không biết xoay xở thế nào. Gửi ở đâu cũng sợ bị mất, bị quýt, bị lừa. Không còn nơi nào đáng tin cả. Niềm tin không còn chỗ đứng, thế thì đành phải liều, được ngày nào biết ngày ấy, gửi chỗ nào có lời nhất thì gửi. Không khác gì trò đánh bạc, đỏ đen nhờ Trời thôi. Thế là “toàn dân cùng phải đánh bạc”.

Còn nhiều vụ vỡ nợ ngòm

Chỉ tính riêng tại Hà Nội, từ đầu năm đến nay, “thủ đô yêu quý” đã liên tục xảy ra các vụ vỡ nợ. Công an đang điều tra vụ ở Đan Phượng với số nợ lên gần 300 tỷ đồng; vụ ở Hà Đông cũng lên đến vài trăm tỷ; ở huyện Phú Xuyên khoảng 300-

400 tỷ đồng. Gần đây nhất, ở quận Cầu Giấy có vụ xử nợ trên dưới 100 tỷ đồng. Các vụ này có điểm chung là con nợ vay vốn của dân hứa trả với lãi suất cao, rồi bỏ trốn. Còn nhiều vụ khác, người dân vẫn chưa biết vì những kẻ lừa đảo dùng nhiều hình thức che giấu. Kiểu lừa thường gặp là làm ra vẻ “đại gia” đi xe đất tiền, nhà đẹp, đeo dây vàng trên người, ba hoa chích chòe, làm nhiều người dân hoa mắt. Hoặc các con nợ núp dưới danh nghĩa doanh nghiệp, xây dựng trụ sở, và khoe khoang rằng mình có cuộc sống xa hoa giàu có để lấy lòng tin của dân. Họ lấy tiền của dân để mua xe đất tiền. Tiêu biểu như vụ ở Phú Xuyên, con nợ mua xe đến 5-6 tỷ đồng, rồi vợ chồng Quang-Quyên ở Đan Phượng cũng đi xe đến 4-5 tỷ đồng, thực chất chỉ để khoe mẽ đi lừa.

Trong màn đạo diễn, họ trả tiền lời rất cao và sòng phẳng, rồi màn thứ hai là khất nợ, sau đó là “tắt đài” tức là không nghe điện thoại, màn cuối là đóng cửa hàng. Có khi người dân biết mình bị lừa, nhưng sợ báo công an thì con nợ sẽ bỏ trốn, khó lấy lại được tài sản, cứ ngấm ngấm tìm mọi cách đòi nợ dù chỉ còn một chút hy vọng mong manh. Vậy là ngoài những vụ đã nêu ra vẫn còn những quả bom nằm chờ sắp nổ. Màn kịch tín dụng đen chưa dừng lại ở đây, sẽ còn bi thảm hơn nhiều thực tế hiện nay.

Thị trường chứng khoán, địa ốc chết đứng

Mặt khác, thị trường chứng khoán và thị trường địa ốc đang bùng bùng khí thế, bỗng chốc rơi vào cảnh ảm đạm, chỉ có anh nhảy ra, chứ không ai nhảy vô. Tất cả chỉ vì thiếu tiền. Doanh nghiệp bán đồ bán tháo lấy tiền trả nợ, chạy làng cũng chẳng xong. Cụ thể buổi bốc thăm mua nhà giảm giá của Công ty Cổ phần Địa ốc Dầu khí (PVL) dự định tổ chức hôm 8-11 vừa qua đã bị huỷ vì chỉ có 2 khách tham dự. Theo quy định của PVL, phải có ít nhất 25 khách hàng ghi tên tham dự mới có thể tổ chức bốc thăm. Có thể thấy chiêu quảng cáo, làm giá của PVL đã bị khách hàng bắt bài nên đã quay lưng lại với căn nhà đại hạ giá ảo như nói trên. Buổi bốc thăm

cũng phá sản!

Hiện có hàng trăm dự án đóng băng, nằm trên bàn giấy, hàng ngàn căn nhà trên các “cao ốc hoành tráng bề ngoài” không bán được. Đặc biệt năm 2009-2010, giá bất động sản bị thổi lên quá cao, vượt quá khả năng chi trả, cung và cầu không gặp nhau dẫn đến các khu đô thị có hàng trăm biệt thự bị bỏ hoang. Ngoài ra, thị trường chứng khoán trước đây giống như một quả bong bóng bị “thổi” lên không đúng với giá trị thực tế và đến bây giờ mới sụt xuống. Hiện nay, nhiều nhà đầu tư lớn đã rút khỏi hai thị trường này, chỉ còn người dân bị mắc kẹt. Đây là nguyên nhân chính.

Lách lãi suất là việc làm sống còn của hầu hết ngân hàng

Hiện nay, rất nhiều người đã rút tiền từ ngân hàng ra, nghe tin “tín dụng đen” hoành hành dữ dội đã lại thu tiền về, đành gửi tạm lại ngân hàng, chỉ là tạm thời vì lãi suất quá thấp. Cái vòng luẩn quẩn như chui trong rọ. Dĩ nhiên họ chọn ngân hàng lớn để... may ra còn tin tưởng được. Các ngân hàng (NH) lại đưa ra hàng trăm “chiêu” lách lãi suất. Có những chiêu thức lách rất quái dị. Ngân hàng Quân Đội (MB) đưa ra lãi suất 13,98% một năm đối với các kỳ hạn tháng. Tại NH Việt Nam Thịnh Vượng (VPBank), tại NH Á Châu (ACB)... cũng có chương trình tiết kiệm dự thưởng... Tôi không thể kể hết những mảnh lối lách lãi suất “đúng luật” hay không đúng luật này. Người dân ngần ngại vì những kiểu khuyến mãi và thật sự chẳng ai kiểm soát nổi hàng ngày mình có trúng thưởng hay không.

Với tình hình này, Ngân Hàng Nhà Nước (NHNN) lại phải tính đến việc ra các quy định để phòng ngừa việc lách trần huy động bằng quay số trúng thưởng như đã làm với các “chiêu”, các trò trước đây. Nó như một cuộc đuổi bắt rất hào hứng giữa cảnh sát và kẻ trộm. Cuộc đuổi bắt này sẽ còn vã mồ hôi vì “anh lách luật” rất thông minh, “siết” chiêu này tung chiêu khác, đẹp trò này thì trò kia nảy sinh, cho thấy biện pháp hành chính đã thực sự “quá tải”, thực sự bất lực và không thể kham nổi gánh nặng giải

quyết vấn đề lãi suất trên thị trường hiện nay. Bởi xét cho cùng, biện pháp hành chính là để giải quyết tình thế, không thể kéo dài năm này qua năm khác như ông NHNN đang làm. Đã đến lúc, NHNN phải đưa vào các giải pháp hợp lý hơn, phù hợp với cả hai lợi ích của dân và của NH. Nếu chưa thấy được những hậu quả thì nay đã thấy. Một mức ép lãi suất đầu vào hợp lý, như có đề nghị đã đưa ra là 15 đến 15,5% là người gửi tiền có thể chấp nhận được và NH cũng vẫn có lời nếu cho vay sản xuất 17-18% và phi sản xuất là 20%.

Ai tạo cơ hội cho tín dụng đen tung hoành?

Câu hỏi đặt ra là, tại sao những tổ chức tín dụng chính thống khó khăn trong việc huy động vốn thì một nguồn vốn lớn từ dân chúng lại chảy vào tín dụng đen bất chấp các rủi ro đã được cảnh báo? Câu trả lời là do mất lòng tin. Trong khi, chỉ huy động người dân với lãi suất 14% thì các ngân hàng vẫn cho vay lẫn nhau với lãi suất 20%-25%, thậm chí trên 30% trên thị trường liên ngân hàng. Huy động áp trần 14% nhưng lãi suất cho vay thả nổi, tạo cửa cho các tổ chức tín dụng thoải mái “bắt chẹt” doanh nghiệp với lãi suất cao; kinh tế khó khăn nhưng nhiều ngân hàng vẫn lãi lớn... Thật khó để biện hộ cho những con số cũng như các vấn đề nói trên. Đó cũng là lý do khiến nhiều người tìm đến tín dụng đen. Tạo cơ hội cho tín dụng đen thả sức tung hoành, tràn lan từ các thành phố lớn cho đến cả các vùng quê yên bình.

Tham siêu lợi nhuận, hàng loạt doanh nghiệp “nhảy” vào kinh doanh bất động sản; tham lợi lớn, hầu hết các tổ chức tín dụng đẩy mạnh cho vay phi sản xuất; tham lãi suất cao, nhiều người dân tìm đến tín dụng đen... Tất cả những điều này liên quan mật thiết với nhau nên khi một thị trường gặp khó khăn sẽ kéo theo các sự rủi ro của những thị trường còn lại. Chưa biết hiệu ứng domino này sẽ đưa dẫn tới đâu.

Tôi nhớ hồi còn nhỏ, làng tôi đã xảy ra cảnh người dân phải vác cả

một cái bao tải tiền đi mua một con trâu. Chúng ta hãy chờ xem, liệu có bao giờ trở lại với cái hình ảnh này không?

Nói chuyện văn hoá cho đỡ nhứ đầu

Nói mãi chuyện tín dụng đen, tín dụng đỏ nhứ đầu quá, phải không bạn? Xin đề cập đến một lãnh vực khác nhẹ nhàng hơn. Đó là chuyện văn hoá. Ở VN lại đang có nhiều đề tài bàn tán sôi nổi giữa các ông nhà văn nhà thơ, nhà xuất bản. Chuyện đáng nói trước hết, có một nhà văn, vừa là bác sĩ, vừa là đại biểu quốc hội đã đưa ra đề nghị quốc hội thảo luận một luật mới gọi là “Luật nhà văn”. Đó là ông nhà văn, bác sĩ, dân biểu Nguyễn Minh Hồng. Thú thật với bạn đọc tôi chưa được đọc tác phẩm nào của nhà văn này nên chưa thể kể tên, khi nào được đọc tôi xin nêu tên sau.

Của tôi mà không phải của tôi

Khi được báo chí phỏng vấn, ông Nguyễn Minh Hồng nói (xin tường thuật nguyên văn):

* Phóng viên: Theo ông, Luật nhà văn nên điều chỉnh những gì?

- Ô. NMH: Luật này điều chỉnh rất nhiều. Nào là các tác phẩm được xuất bản, các quy định đối với nhà văn ra sao, chế độ nhuận bút và các chế độ chính sách khác thế nào, chế độ thẩm định rồi quy định viết về cá nhân, viết về lịch sử phải thế nào...

Nhưng khi được hỏi:

* Ông là người kiến nghị làm luật này, vậy ông có sẵn sàng trình dự án luật ra Quốc hội không?

- Sáng kiến này không phải của tôi. Đó là trong một hội nghị của Hội Nhà văn, đồng chí Hữu Thịnh đề xuất và tôi có hứa sẽ trình trước Quốc hội. Vì vậy tôi chỉ là người làm cầu nối để trình ý tưởng của Hội Nhà văn thôi.

Như vậy là nhà văn này chỉ làm theo ý của ông nhà văn Hữu Thịnh chứ không phải của ông. Tuy nhiên ngay tại quốc hội, ông nhà văn bác sĩ này cũng đã không được nhiều “đồng viện” của ông đồng tình. Ông Nguyễn Đình Quyền (phó chủ nhiệm Ủy ban Tư pháp) thẳng thắn bác bỏ: “Luật nhà văn không cần thiết. Theo tôi, cần xem xét lại việc đưa dự thảo Luật nhà văn vào

chương trình làm luật của Quốc hội. Hiện những vấn đề liên quan đến hoạt động của nhà văn cơ bản đã được thể hiện và quy định, điều chỉnh ở Luật báo chí”.

Lề trái, lề phải cùng phản ứng quyết liệt

Còn về phía các nhà văn nhà thơ thì hàng loạt những cây viết, cả lề trái và lề phải, đã kích khá dữ dội. Trong đó phải kể đến hai ông có tên tuổi và có tác phẩm được nhiều độc giả yêu thích.

Nhà thơ Đỗ Trung Quân vốn là Thanh niên Xung phong từ năm 1979, có bài thơ dài và khá hay là bài Tạ Lỗi Trường Sơn làm từ năm 1982, nhưng lại được nhiều người biết đến qua bài thơ Quê Hương được ông Giáp Văn Thạch phổ nhạc. Ông vừa cho ra một bài thơ nhại lại bài thơ được phổ nhạc rất nổi tiếng của chính ông, ông gọi là “Quê Hương bis”. Bài thơ có đoạn vào như sau: “*Quê hương làm gì có luật/ Nên ta luôn lách mỗi ngày/ Quê hương mình thường lách luật/ Huê tiền làm vụ hay hay...*”

Và, ông Trần Mạnh Hảo vốn là nhà văn, nhà thơ “cách mạng” từ chiến khu ra. Nhưng đã từ lâu, ông bước sang lề trái, với nhiều bài viết “nảy lửa”. Nhân dịp này, ông có bài viết rất mỉa mai, diễu cợt và rất thẳng thắn (*). Tôi không muốn trích ngang trích dọc những câu chữ của ông. Tôi chỉ xin phép trích đoạn

cuối như câu kết trong bài của ông Trần Mạnh Hảo để bạn đọc có thể thấy được “văn phong” của ông:

...“*Hiện nay, việc các bà vợ (hoặc tình nhân) ghen tuông cắt mắt chim các ông chồng đang là chuyện phổ biến, một vấn nạn quốc gia, gây ra sự khiếp hãi cho đàn ông khi vào việc chăn gối. Mà như các vị quốc hội biết đấy, khi vào chuyện ái ân hạnh phúc kia mà đàn ông lo sợ bị mất của quý, thì chúng tôi xin cam đoan với quốc hội là trăm phần trăm trên bảo dưới không nghe. Nếu cánh đàn ông khi vào cuộc chăn gối mà trên bảo dưới không nghe vì sợ vợ làm liêu, sẽ ảnh hưởng đến sự tồn vong dân tộc, thừa quốc hội. Việc này dễ gây ra diệt chủng lắm, thừa các vị dân biểu đáng kính.*

Nên chúng tôi xin kiến nghị lên quốc hội hãy thương xót nhân dân mà cho ra một đạo luật cấm vợ hay tình nhân cắt đứt chim chống vì ghen tuông, lấy tên rất dễ hiểu là LUẬT CẤM CẮT CHIM thì có phải là nhân đạo vô cùng, là cứu nguy dân tộc, là mở đường hiểu sinh cho các thế hệ tương lai, hơn là đưa ra đạo luật nhà thơ rất vui nhộn ra bàn, bị ông nghị Trần Du Lịch chê là âm ố hay không?”...

Câu chuyện về văn hoá còn khá dài và còn nhiều chuyện đang lùng bùng nữa, nhưng trang báo có hạn, xin để kỳ khác bàn tiếp. ●●●●●

Chuyệnchưabiết nhiều về dự án Bauxite Tây Nguyên

—Lê Trung Thành 13-11-2011—

Bài 1:

Việc triển khai dự án gặt nhiều trực trặc

(tiểu đề của TDNL)

Là một cộng tác viên tích cực của BVN, nhà báo và Kỹ sư Lê Trung Thành từng chịu khó lăn lộn trong thực tế để tìm tài liệu và đưa ra loạt bài phát hiện về Vinashin giúp công luận cả nước nắm thêm nhiều chuyện khuất khúc không mấy ai biết trong vụ việc hết sức tai tiếng này, ngay trước khi Nhà nước có quyết định xử lý toàn diện với nó. Lần này, bạn Lê Trung Thành lại đi thực tế ở Tây Nguyên cũng như tìm tài liệu trong ngành khai khoáng để trình cho chúng ta một loạt bài mới về tình hình thực hiện Dự án khai thác Bauxite ở Tây Nguyên. Tác giả sẽ nói đến chuyện tiến độ xây dựng các nhà máy luyện nhôm theo kế hoạch, việc xây dựng hồ chứa bùn đỏ, và nhất là những vấn nạn về kinh phí và về địa hình trên chặng đường 200 km nhằm hoàn thành tuyến vận tải ô tô chở quặng alumina [nhôm oxit] từ Đắk Nông, Tân Rai đến cảng Kê Gà. Mời bạn đọc xa gần đón đọc.

Bauxite Việt Nam

Từ ngày 30-11 đến ngày 4-12-2001, ông Tổng bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam – Nông Đức Mạnh sang thăm Trung Quốc theo lời mời của ông Giang Trạch Dân – Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Một bản tuyên bố chung được ký kết cùng với một Hiệp định khung giữa hai Chính phủ trong đó có câu: **“Sẽ tích cực thúc đẩy các doanh nghiệp hợp tác lâu dài trên dự án bô-xít nhôm Đắc Nông”**.

Ngay sau khi chuyến đi của ông Nông Đức Mạnh kết thúc, từ năm 2002 Tổng công ty Than Việt Nam được giao nhiệm vụ quan hệ với các đối tác Trung Quốc để tìm công nghệ và nguồn vốn đầu tư khai thác bauxite. Tới ngày 14-12-2005, tại thủ đô Bắc Kinh, ông Đoàn Văn Kiển – Tổng giám đốc Tập đoàn Than Việt Nam (VINACOAL) và ông Tiêu Á Khánh – Chủ tịch HĐQT kiêm Tổng giám đốc Tổng công ty Nhôm Trung Quốc (CHALCO) đã ký văn bản thỏa thuận hợp tác khai thác mỏ Bauxite tại tỉnh Đắc Nông. Sau khi có văn bản này, phía Trung Quốc tiến hành các cuộc vận động chuẩn bị vốn đầu tư vào các dự án bauxite Tây Nguyên.

Nhằm đẩy nhanh tiến độ triển khai dự án, vào dịp ông Hồ Cẩm Đào, Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước CHND Trung Hoa thăm chính thức VN trước khi tham dự hội nghị thượng đỉnh Châu Á–Thái Bình Dương (APEC) tổ chức tại Hà Nội, trong bản tuyên bố chung ký ngày 17-11-2006 có đoạn: **“Tích cực ủng hộ và thúc đẩy doanh nghiệp hợp tác lâu dài và cùng có lợi trong các lĩnh vực xây dựng cơ sở hạ tầng, công nghiệp chế tạo, khai thác nguồn nhân lực, năng lượng, chế biến khoáng sản và các lĩnh vực quan trọng khác. *Khẩn trương bàn bạc và thực hiện các dự án lớn như bô-xít Đắc Nông*”**...

Mấy hôm sau, trên trang web Mining Top News có bài “VietNam, China in 1,6 bin Bauxite/Alumina deal–Việt Nam và Trung Quốc giao kết khai thác bauxite/alumina với 1,6 tỷ đôla”. Bài báo dẫn rằng **“bauxite sẽ được khai thác tại vùng cao nguyên của tỉnh Đắc Nông để sản xuất 1,9 triệu tấn alumina trong giai đoạn đầu và tiếp theo, dự đoán sẽ sản xuất 4 triệu tấn alumina hàng năm**”. Ngoài việc đầu tư 1,6 tỷ USD, Tập đoàn công nghiệp Nhôm TQ (CHALCO) hứa sẽ vận động Chính phủ TQ cho vay vốn ưu đãi để TKV đầu tư xây dựng tuyến đường sắt và cảng chuyên dùng vận tải và bốc xếp alumina.

Dựa trên nội dung thông báo số 72TB/TW ngày 9-5-2007 của Bộ

Chính trị về quy hoạch các dự án bauxite Tây Nguyên và sắt Thạch Khê–Hà Tĩnh và những dữ liệu điều tra, TKV đã lập kế hoạch thăm dò, khai thác bauxite trình Thủ tướng chính phủ. Vào ngày 1-11-2007, ông Nguyễn Tấn Dũng ký quyết định số 167/2007 QĐ-TTG chính thức phê duyệt **“Quy hoạch phân vùng thăm dò, khai thác, chế biến, sử dụng quặng bauxite giai đoạn 2007–2015 có xét đến năm 2025”**.

Theo quyết định này, vùng khai thác bauxite và sản xuất alumina quy mô công nghiệp gồm các vùng Đắc Nông, Bảo Lộc–Di Linh, Konplon–Kanak và Phước Long. Nhà máy Alumin Tân Rai–Bảo Lộc do Tập đoàn TKV làm chủ đầu tư. Và tất nhiên, vì phía TQ chú ý nhiều nhất tới vùng Đắc Nông nên ngay trong giai đoạn 2007–2015 dự kiến xây dựng Nhà máy Alumin Đắc Nhân Cơ từ 0,3 đến 0,6 triệu tấn/năm. Nhà máy Đắc Nông 2 là 1,5–2 triệu tấn/năm. Đắc Nông 3 công suất 1,5–2 triệu tấn/năm và đều do TKV làm chủ đầu tư. Giai đoạn từ 2016–2025 sẽ tùy thuộc khả năng thị trường mở rộng Nhà máy Nhân Cơ lên 1,2 triệu tấn/năm, các dự án khác tăng lên 3–4 triệu tấn/năm. Vốn đầu tư các dự án cộng với đầu tư xây dựng tuyến đường sắt đơn khổ 1,435 m giai đoạn 1, cảng biển ở Bình Thuận và xây dựng nhà máy điện, nhà máy điện phân nhôm... cần tới 11,8 đến 15,6 tỷ USD. Lúc ấy, Chính phủ VN hy vọng sẽ huy động từ các nguồn vốn cổ phần của các cổ đông VN và quốc tế, vốn vay các ngân hàng thương mại VN và quốc tế, Chính phủ sẽ xem xét bảo lãnh phần vốn vay nước ngoài và vốn huy động từ thị trường chứng khoán, trái phiếu công trình... Đối với các công trình đầu tư cơ sở hạ tầng (khoảng 1,9 tỷ USD) còn trông vào nguồn vốn ODA, vốn ngân sách nhà nước, vốn tham gia của doanh nghiệp.

Những việc làm trước đó của TKV triển khai dự án Tân Rai–Bảo Lộc và quyết định này có vẻ làm hài lòng Chính phủ Trung Quốc nên trong bản Tuyên bố chung ký ngày 2-6-2008 nhân chuyến đi thăm Trung Quốc của ông Nông Đức Mạnh, câu chữ vẫn để giống như bản tuyên bố năm 2006, chỉ khẳng định **“Hai bên tăng cường hợp tác trong các dự án như bauxite Đắc Nông”**.

Vậy việc triển khai dự án Alumin Tân Rai diễn ra như thế nào?

TKV âm thầm phối hợp với đối tác Trung Quốc lập báo cáo khả thi dự án tổ hợp bauxite–alumin Tân Rai với số vốn ban đầu khoảng 8.000 tỷ đồng và

đề nghị UBND tỉnh Lâm Đồng cấp giấy chứng nhận đầu tư. Cùng thời điểm đó, TKV phát tin sơ tuyển các nhà thầu tham gia đấu thầu quốc tế gói số 9 –xây dựng nhà máy theo hình thức EPC–chìa khóa trao tay. Từ ngày 20-6 đến ngày 16-7-2007 có 30 nhà thầu tới nghiên cứu và tìm hiểu nhưng chỉ có 7 nhà thầu tham dự. TKV chọn được 3 hồ sơ đưa vào “danh sách ngắn” là Chalieco (tên đầy đủ là Công ty TNHH công trình quốc tế Nhôm Trung Quốc –một công ty thành viên của Tập đoàn Nhôm TQ), Tập đoàn luyện kim Vân Nam và Liên doanh NFC–CNTIC.

Kết quả của cuộc bỏ thầu tương lai đã rõ phần thắng thuộc về Chalieco nên ngày 16-4-2008, TKV phê duyệt Chalieco trúng thầu. Ngày 14-7-2008, TKV tổ chức ký hợp đồng gói thầu EPC tại Hà Nội trị giá 466 triệu USD xây dựng trong 24 tháng kể từ ngày TKV giao mặt bằng cho nhà thầu. Các quan chức của Bộ Công thương và TKV có mặt đông đủ. Còn trước đó, về phía Lâm Đồng, ngày 16-11-2007, ông Huỳnh Đức Hòa – Chủ tịch UBND tỉnh Lâm Đồng đã trao giấy chứng nhận đầu tư dự án tổ hợp bauxite nhôm cho TKV trên diện tích **142 ha**, hoạt động theo hình thức xây dựng – sở hữu – kinh doanh (B.O.O). Dự án có số vốn 8.000 tỷ đầu tư vào vùng đất này lớn nhất từ trước đến nay nên được ưu ái hết sức. Đó là miễn tiền thuê đất 11 năm kể từ ngày hoàn thành, được miễn tiền thuê đất 15 năm kể từ ngày chính thức đưa vào hoạt động kinh doanh.

Ngày 26-7-2008, lễ khởi công dự án Tân Rai được tổ chức, ông Hoàng Trung Hải –Phó Thủ tướng tới dự và phát lệnh khởi công. Tổ hợp dự án có tổng số vốn đầu tư là 687 triệu USD và sử dụng tới 2297 ha đất đang trồng cà phê, chè, cây ăn trái... của các xã Lộc Phú, Lộc Ngãi và thị trấn Lộc Thắng thuộc huyện Bảo Lâm, Bảo Lộc.

Vào thời điểm này, khi dư luận xã hội quan tâm tới việc Chính phủ VN quyết tâm đầu tư khai thác và chế biến bauxite thì buổi hội thảo khoa học đầu tiên được tổ chức vào ngày 22 và 23-10-2008 tại thị xã Gia Nghĩa tỉnh Đắc Nông. Trong 2 ngày này, TKV giới thiệu nội dung quy hoạch thăm dò, khai thác, chế biến và sử dụng quặng bauxite giai đoạn 2007–2015 và đề cập tới công nghệ khai thác, chế biến Alumina, sản xuất nhôm. Những ý kiến phản biện liên quan tới khoa học và xã hội, bảo vệ an ninh quốc phòng vùng Tây Nguyên, về nguồn nước, tăng văn hóa... đã làm bùng lên một đợt sóng

phản đối mạnh mẽ và lan rộng trong dư luận cả nước và quốc tế.

Trước tình hình đó, ngày 5-1-2009 tại Hà Nội, ông Nguyễn Tấn Dũng đã chủ trì cuộc họp về thăm dò, khai thác bauxite. Bốn ông Phó thủ tướng và nhiều Bộ trưởng, Chủ tịch UBND các tỉnh Đắc Nông, Lâm Đồng, Gia Lai, TKV có mặt. Ông Dũng yêu cầu TKV, Tổng công ty Hóa chất Việt Nam và các bên liên quan triển khai thực hiện quy hoạch đã duyệt, giao cho ông Hoàng Trung Hải chủ trì tổ chức Hội thảo và căn dặn **“Trong thời gian chưa hoàn thành công việc tổ chức hội thảo, Bộ Thông tin và Truyền thông chỉ đạo các phương tiện thông tin đại chúng không đưa tin về ảnh hưởng môi trường trong khai thác, tuyển rửa quặng bauxite, sản xuất Alumin và luyện nhôm tại các tỉnh Tây Nguyên”**.

Tới ngày 9-4-2009, Bộ Công thương phối hợp với Liên hiệp các hội Khoa học Kỹ thuật VN tổ chức một cuộc hội thảo quan trọng tại khách sạn Melia-Hà Nội, thành phần tham dự bao gồm các nhà khoa học, nhà văn hóa, nghiên cứu lịch sử, dân tộc học..., đại diện văn phòng Trung ương Đảng, Ban Tuyên giáo Trung ương, các cơ quan của Quốc hội, đại diện các Bộ Khoa học và công nghệ, Kế hoạch đầu tư, Tài chính, GTVT, Quốc phòng, Công an, đại diện lãnh đạo các tỉnh Lâm Đồng, Gia Lai, Đắc Nông, Bình Thuận, Bình Phước, Đaklak, Cao Bằng, Lạng Sơn. Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải, Bộ trưởng Công thương Vũ Huy Hoàng, Quyền Chủ tịch Liên hiệp hội Hồ Uy Liêm đồng chủ trì hội thảo.

Trong kết luận của mình, ông Hoàng Trung Hải khẳng định các đại biểu tham dự đã đóng góp ý kiến rất tâm huyết, không thể khai thác bauxite bằng mọi giá nên chỉ tiến hành triển khai thí điểm hai dự án Tân Rai và Nhân Cơ. Ông cũng cho rằng TKV cần tính toán lại phần lợi nhuận 10%, **nếu không lãi không làm...**

Mặc dù có nhiều ý kiến phản đối, có cả bức thư của Đại tướng Võ Nguyên Giáp gửi Chính phủ yêu cầu ngừng thực hiện các dự án bauxite **nhưng ông Nguyễn Tấn Dũng vẫn giữ nguyên quyết định triển khai dự án ở Đắc Nông và Lâm Đồng**. Trong báo cáo của Chính phủ gửi Quốc hội, ông Dũng thừa nhận rằng việc khai thác và chế biến bauxite Tây Nguyên không thể tránh khỏi gây ra những tác động xấu nhất định tới môi trường. Còn vấn đề an ninh, quốc phòng không đáng lo ngại vì lực lượng lao động và nhân viên kỹ thuật người Trung Quốc sẽ rút toàn bộ về

nước sau khi xây dựng và bàn giao công trình.

Tuy nhiên vấn đề xử lý bùn đỏ và ảnh hưởng của hàng chục triệu tấn “bom bùn” treo lơ lửng trên đất Tây Nguyên ảnh hưởng đến nguồn nước vốn đã hết sức quan trọng với vùng đất đầu nguồn vẫn là đề tài nóng bỏng nhất trên báo chí và nghị trường làm đau đầu những người chỉ đạo và thực hiện dự án.

Ngày 4-10-2010 sự cố vỡ hồ bùn đỏ tại nhà máy bauxite Ajka cách thủ đô Budapest –Hungary 160 km làm cho hơn 1 triệu m³ bùn đỏ tràn ngập thị trấn Kolontar, gây ra cái chết và mất tích của 11 người, 122 người khác bị thương, cuốn trôi 270 căn nhà... lại làm dấy lên nhiều lời chỉ trích Dự án Tân Rai, Nhân Cơ, nhiều nhà khoa học một lần nữa lên tiếng đòi ngừng thực hiện dự án Tây Nguyên.

Hồi chuông báo động dón lên nhưng đã trót trèo “lên lưng cọp”, các hợp đồng tổng thầu đã ký, đã thực hiện nên Chính phủ tiếp tục đẩy nhanh tiến độ xây dựng Nhà máy Alumin Tân Rai, những mong tới đầu năm 2011, mẽ sản phẩm đầu tiên sẽ xuất xưởng. Tuy nhiên nhà thầu Chalieceo đã không hoàn thành theo đúng thời hạn vì nhiều lý do. Cho đến nay, đã gần hết năm mà Chalieceo vẫn chưa bàn giao nhà máy cho TKV. Hạng mục được quan tâm, chú ý nhất là hồ chứa bùn đỏ thi công khá chậm chạp bởi lý do thời tiết, mưa nhiều, ảnh hưởng tới toàn bộ dự án. Về phía chủ đầu tư, vốn vay để thực hiện hai dự án Tân Rai và Nhân Cơ không mấy khả quan sau khi vụ Vinashin đổ nợ quá nặng nề làm mất uy tín của VN trên thị trường tài chính quốc tế nên các khoản vay của TKV gặp khó khăn. Ngày 13-4-2010, TKV vay Citibank 200 triệu USD trong thời hạn 13 năm để trang trải cho dự án Tân Rai. Bộ Tài chính đứng ra bảo lãnh cùng với cơ quan bảo lãnh đầu tư và xuất khẩu Nhật Bản hỗ trợ. Phần còn thiếu, TKV đang tiếp tục đề nghị Chính phủ đứng ra bảo lãnh nhằm bảo đảm nguồn vốn cho 2 dự án trên.

Trong suốt quá trình chuẩn bị đầu tư, TKV chưa bao giờ đề cập tới nguồn vốn sửa chữa và nâng cấp tuyến đường tạm khi các dự án xây dựng đường sắt và cảng biển còn đang nằm trên giấy. Chính vì vậy, họ tỏ ra hết sức lúng túng trước chuyện các tỉnh Lâm Đồng, Đồng Nai kiên quyết không nhượng bộ kế hoạch vận chuyển Alumin và các loại nguyên liệu, nhiên liệu... của TKV khi sử dụng loại xe trọng tải 40 tấn.

Biết bao lần tổ chức họp hành, thi

sát thực địa, từ ông Phó thủ tướng phụ trách đến các cơ quan liên quan đều bó tay, vô tai khi bàn thảo nguồn kinh phí sửa chữa hơn 240 km đường từ Tân Rai-Bảo Lộc về tới cảng Gò Dầu tỉnh Đồng Nai. Ông Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải nhiều lần khẳng định trách nhiệm tìm và cung ứng vốn sửa chữa cầu đường là của TKV nhưng họ tìm mọi cách thoái thác, “đá bóng” sang ngành giao thông vận tải, vì vậy công việc sửa chữa đường cho đến nay vẫn dậm chân tại chỗ.

Chuyện vận chuyển sản phẩm chưa có hồi kết giữa lúc Nhà máy Tân Rai (dù đưa vào hoạt động chậm tiến độ cả năm trời) đang chuẩn bị vận hành khiến Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng trong văn bản ký ngày 31-10-2011 phải chỉ đạo cho TKV và UBND tỉnh Lâm Đồng lập ngay kế hoạch sửa chữa đường tỉnh ĐT725 từ Nhà máy Tân Rai ra tới ngã ba quốc lộ 20 và cho phép Chủ tịch tỉnh chỉ định nhà thầu thực hiện dự án.

Phải bỏ tiền ra sửa chữa đường, TKV chắc chắn lãnh đủ khoản lỗ do chi phí vận tải lên quá cao. Như vậy, còn gì là “hiệu quả” lãi 10% như mong muốn ban đầu của TKV? Vì vậy ngay trong cuộc họp với Bộ Công thương ngày 7-11-2011, ông Nguyễn Văn Biên, Phó Tổng giám đốc TKV đề nghị giảm thuế xuất khẩu Alumin từ 20% (hiện nay) xuống 5% và 0% (!) để hỗ trợ cho các dự án bauxite “có đà phát triển”.

Đã không phải trả tiền thuê đất, tiền thuê đất, nay lại đòi giảm tiền thuế xuất khẩu nữa thì TKV đào quặng bauxite lên làm gì nữa???

Bài 2:

Mặt mù tương lai con đường vận chuyển bauxite

Ngày 21 và 22-4-2010, trong chuyến đi khảo sát thực tế các dự án bauxite ở Nhân Cơ-Đắc Nông và Tân Rai-Lâm Đồng, Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải đặc biệt quan tâm tới lộ trình vận chuyển và xuất khẩu alumina (nhôm oxit). Ông chỉ đạo Bộ GTVT phối hợp với TKV trình Chính phủ một phương án tối ưu nhất và lên kế hoạch sửa chữa cầu đường trên tuyến được chọn.

Kể từ ngày đó đến nay đã hơn một năm rưỡi, ông Hoàng Trung Hải từng trực tiếp đi cùng đoàn khảo sát và chủ trì mấy cuộc họp và ký mấy văn bản nhưng cả chủ đầu tư TKV lẫn Tổng cục đường bộ, Bộ GTVT và các tỉnh liên quan tới tuyến đường là Đắc Nông, Bình Phước, Lâm Đồng và

Đồng Nai, vẫn loay hoay xung quanh chuyện tiền nong lấy ở đâu để sửa chữa.

Đã nhiều lần ông Hoàng Trung Hải yêu cầu TKV chuẩn bị nguồn vốn giao cho ngành GTVT lập dự án và tổ chức gấp rút thi công nhưng TKV luôn nhấn nhó vì vốn đầu tư xây dựng hai nhà máy Nhân Cơ, Tân Rai chưa chạy đủ thì lấy tiền đâu chuyển cho nhà thầu sửa chữa đường? Nói cho chính xác hơn, các ngân hàng thương mại vẫn có thể cho TKV vay tiền sửa đường nhưng họ yêu cầu TKV phải chứng minh được hiệu quả kinh tế. Yêu cầu đó làm khó cho TKV bởi hàng nghìn tỷ đồng bỏ vào cầu đường chỉ làm đội giá sản xuất, chế biến và vận chuyển alumina, phần lãi (nếu có) teo tóp lại thì lấy đâu ra hiệu quả để trình bày với các nhà tài trợ.

Nhắc đến con đường “riêng” cho TKV kể cũng lạ lùng thật, cả một bộ máy lớn, cả một “hệ thống chính trị” như người ta thường dùng để nói về những công việc quan trọng, cấp bách... để xô đi tìm đường cho hai dự án “thí điểm” Tân Rai và Nhân Cơ mà cộng lại mỗi năm chỉ có hơn một triệu tấn sản phẩm khi hoàn thiện. Đã có nhiều nhà máy xi măng công suất 1–2 triệu tấn/năm như Hoàng Thạch, Bim Sơn, Nghi Sơn... mang lại biết mấy tiền lãi nộp vào ngân sách, giải quyết hàng ngàn việc làm cho nhân dân địa phương nhưng họ tự tìm đường, tự lo phương tiện vận chuyển chứ có “nhà nước” nào lo hộ. Thế mà với câu nói “khai thác bauxite là chủ trương lớn của Đảng và Nhà nước” người ta đang cuống cuống tìm đường cho alumina “về xuôi”!

Lẽ thường tình, như mọi doanh nghiệp sản xuất kinh doanh khác, TKV cứ tổ chức vận chuyển trên đường bộ bằng các loại xe vận tải đáp ứng quy định của ngành GTVT. Nếu cầu đường cho phép xe tải trọng 25–30 tấn lưu hành thì cứ dùng xe đạt “ngưỡng” ấy mà chạy, chẳng địa phương nào, chẳng ông công an giao thông nào có thể tuýt còi được. Thế nhưng TKV không làm như thế. Để vận chuyển alumina đóng bao rồi chất lên xe chở về cảng Gò Dầu và vận chuyển than, hóa chất ngược lên Lâm Đồng, Đắk Nông, TKV giao cho công ty cổ phần Than miền Nam tổ chức kế hoạch và sắm sửa, thuê mượn phương tiện, đảm nhận chuyên chở toàn bộ khối lượng hàng hóa hai chiều lên tới hơn 2 triệu tấn/năm (vào giai đoạn cả hai nhà máy sản xuất ổn định), còn thời gian đầu chỉ ước chừng sáu, bảy trăm ngàn tấn/năm.

Công ty CP Than miền Nam đã lựa chọn loại xe vận tải nặng ba trục,

thùng xe làm bằng hợp kim nhôm, dung tích thùng khoảng 38 m³. Khi chở đầy hàng, tải trọng chừng 23–24 tấn và trọng lượng toàn bộ xe khoảng 38 tấn. Hồi tháng 4 năm 2011, công ty CP Than miền Nam đã tổ chức thí điểm tiếp nhận than ở cảng Gò Dầu rồi chở lên nhà máy Tân Rai máy chuyển. Dù đường xấu, nát, cầu chỉ chịu được loại xe 25–30 tấn nhưng “nó” vẫn đi trót lọt. Có lẽ nhờ các chuyến đi thí điểm thành công nên TKV “yên lòng” chuẩn bị vận chuyển đại trà khi nhà máy Tân Rai bước vào hoạt động chính thức.

Tin TKV sẽ dùng xe loại 40 tấn chạy hai chiều từ Tân Rai ra ngã ba Lộc Sơn hòa vào quốc lộ 20 xuyên qua thành phố Bảo Lộc về ngã ba Dầu Giây rồi thẳng vào đường 769 của Đồng Nai ra thị trấn Long Thành, đi thêm hơn 20 km nữa trên quốc lộ 51 vào cảng Gò Dầu, đã khiến cho Tỉnh ủy, Ủy ban nhân dân tỉnh Đồng Nai lên tiếng cảnh báo sớm nhất. Ngay tại cuộc họp Ban chấp hành Tỉnh ủy, ông Trần Đình Thành – Bí thư Tỉnh ủy Đồng Nai đã khẳng định “*Đồng Nai không hy sinh lợi ích của nhân dân, của địa phương vì TKV*” và đòi TKV phải thương tôn pháp luật! Lý do Đồng Nai nêu ra là con đường quốc lộ 20 đã đầy ắp, lưu lượng xe quá tải so với thiết kế, cầu đường xuống cấp nghiêm trọng chưa được đầu tư, sửa chữa. Cầu La Ngà – cây cầu huyết mạch nhất của tuyến đường chỉ cho phép xe tải trọng 25 tấn chạy qua. Còn đường tỉnh ĐT 769 dài hơn 33 km đang hư hỏng nặng bởi hàng đoàn xe tải “trón” trạm cân Dầu Giây thường lùi vào đây. Nếu thêm xe nặng của TKV nối đuôi nhau hoạt động thì các cây cầu trên đoạn đường này như Suối Bí, An Hào... sụp gãy hết, chưa kể tai nạn khôn lường xảy ra do mật độ người xe qua lại rất đông.

Về phía Lâm Đồng, mặc dù Dự án Tân Rai chỉ “đi nhờ” 18 km từ cửa nhà máy ra ngã ba Lộc Sơn nhưng không kém phần nóng bỏng. Đây là con đường dân sinh thuần túy, nó ra đời nhờ sự đóng góp tiền của, sức lực và ý chí của nhân dân và lãnh đạo thị xã Bảo Lộc (trước kia) và huyện Bảo Lâm. Hai địa phương chất chiu mở được con đường rộng 7 mét nối liền các xã vùng sâu, vùng xa của Bảo Lâm với Bảo Lộc, tạo điều kiện thuận lợi cho bà con đi lại, vận chuyển sản phẩm nông nghiệp. Có con đường, đời sống nhân dân được cải thiện đáng kể. Con đường này không phải là đường tỉnh ĐT725 như báo chí, tài liệu liên quan đến tuyến vận chuyển alumina của TKV đang

gọi nhầm lẫn mà theo quy hoạch, chỉ có một đoạn ngắn của tuyến đường này trùng với ĐT725.

Khi dự án Tân Rai ra đời, công trường xây dựng nhà máy đã chiếm hẳn hai cây số đường nên họ đã thi công mới một đoạn khác để thông tuyến trả lại cho Bảo Lâm. Tuy nhiên, trong khi chờ đợi một tuyến đường mới toàn, chuyên dùng cho nhà máy Tân Rai theo chủ trương đầu tư dự án xây dựng tuyến đường tránh TP Bảo Lộc đã được Chính phủ đồng ý, thì trong vài năm tới, các đoàn xe của Tân Rai sẽ chạy liên tục ngày đêm trên tuyến đường dài 18 km này. Cuộc sống thường nhật của những người dân hai bên đường vốn đã bị xáo trộn bởi lượng xe chuyên chở vật tư, sắt thép, thiết bị, máy móc ra vào công trường, thì sắp tới họ phải chịu đựng khói bụi, tiếng ồn gập vai chực lần nữa. Tai họa rình rập xảy đến bất cứ lúc nào vì con đường hẹp, tải trọng thấp đã hư hỏng từ lâu nên người dân Lộc Thắng đã từng đâm đơn kiến nghị UBND tỉnh, Sở GTVT Lâm Đồng giúp họ giải quyết tình trạng ô nhiễm môi trường sống và tính mạng bị đe dọa.

Còn trên QL20 từ Bảo Lộc về ngã ba Dầu Giây, dài gần 130 km vượt qua đèo Bảo Lộc, đèo Chuối... qua hai tỉnh Lâm Đồng và Đồng Nai do Khu quản lý đường bộ 7 - Tổng cục Đường bộ VN quản lý. Con đường đã từ lâu không được sửa chữa, nâng cấp, nhưng mật độ xe lưu thông ngày một tăng, xe chở nặng góp phần phá đường, hư hỏng nhanh hơn. Bộ GTVT đã lập dự án xây dựng đường cao tốc Dầu Giây–Đà Lạt nhưng nguồn vốn chưa có vì vậy QL20 hiện hữu vẫn là con đường sống còn của hai tỉnh. Khi tuyến vận chuyển alumina được vạch ra, các nhà quản lý đường bộ lo ngại tốc độ di chuyển vốn bị hạn chế bởi dòng xe ngược xuôi nối dài dọc đèo Bảo Lộc, hai xe tránh nhau đã khó nay sẽ càng thêm khó vì tai nạn chắc chắn nhiều thêm. Hơn thế nữa, mặt đường bị bong bật, nứt nẻ chưa được xử lý làm gia tăng tình trạng sụt lún, ổ gà, ổ voi dày đặc ảnh hưởng tới hoạt động vận tải.

Những số liệu chân thực về tình trạng xuống cấp nguy hiểm của tuyến đường mà TKV cùng các cơ quan phối hợp đã lựa chọn buộc Chính phủ và Bộ GTVT phải ra tay. Trước khi rời ghế Bộ trưởng GTVT, ông Hồ Nghĩa Dũng kịp ký quyết định số 1496 ngày 7-7-2011 “cho phép lập Dự án đầu tư, cải tạo, nâng cấp và xây dựng các tuyến đường bộ phục vụ vận chuyển ngành công nghiệp nhôm” giai đoạn khi chưa có cảng Kê Gà và giao cho

Tổng cục Đường bộ Việt Nam làm chủ đầu tư.

Theo “phác đồ điều trị” do Tổng cục Đường bộ (TCĐB) lập ra, số vốn cần chi cho sửa chữa, nâng cấp 17km đường từ Tân Rai ra Bảo Lộc là 340 tỷ, đoạn QL20 cần 2510 tỷ, tỉnh lộ 769 Đồng Nai cần 660 tỷ, tổng kinh phí khoảng 3.510 tỷ đồng (# 170 triệu USD). Số vốn này –như ông Phạm Quang Vinh, Phó Tổng cục trưởng TCĐB đã viết: “*Đề nghị TKV ứng vốn để triển khai công tác chuẩn bị đầu tư các tuyến TL725, TL769. Riêng đối với tuyến QL20, dự án đã được phê duyệt nhưng Bộ GTVT vẫn chưa bố trí được nguồn vốn, đề nghị TKV ứng vốn để triển khai thực hiện đầu tư đáp ứng yêu cầu vận chuyển khi chưa có cảng Kê Gà*”.

Cứ đây đi, đây lại cho nhau nên dự án vạch ra rồi xếp xó trong lúc Nhà máy Tân Rai chuẩn bị hoạt động làm cho ông Thủ tướng phải “xuất tướng”, thúc giục thuộc cấp triển khai ngay công việc sửa chữa đường từ cửa nhà máy ra QL 20. Điều này bắt buộc TKV dù sống dở, chết dở cũng ráng chạy vay lấy vài trăm tỷ giao cho tỉnh Lâm Đồng và tiếp đó, giao cho tỉnh Đồng Nai và tạm những nơi hư hỏng nặng để đoàn xe yên ổn đi qua. Đối với khoản tiền lớn nhất đổ vào QL20, TKV không đủ sức ôm, do vậy người ta đã gọi mời các nhà đầu tư tham gia B.T hoặc B.O.T, nhưng giữa thời buổi kinh tế suy thoái, lãi suất ngân hàng cao ngất ngưởng, liệu có “nhà hảo tâm” nào dám nhảy vào “cứu chúa”? Ngược lại, những “nhóm lợi ích” lảng vảng đâu đó sẽ nhảy xỏ vào các dự án được ban ân huệ “chỉ định thầu”. Những cuộc mặc cả sẽ lại diễn ra trong hậu trường cùng với những cú điện thoại, những lời gửi gắm... và tất thảy chi phí cắt dán đổ lên đầu các đội thi công. Báo chí, dư luận xã hội sẽ còn nhiều dịp được nghe, được thấy nhiều hệ lụy xảy ra trên các công trường này...

Các nhà hoạch định chương trình khai thác bauxite và chế biến alumina, nhôm của TKV chỉ chăm chăm nhìn vào con đường mới hoàn toàn sẽ mở tới cảng Kê Gà nên tuyến đường Tân Rai–Bảo Lộc–QL20–TL769 về Gò Dầu chỉ sử dụng tạm thời vài ba năm rồi chuyển. Họ chưa hoặc không chịu hiểu rằng, giấc mơ về con đường mới cộng với một cảng Kê Gà hiện đại cần vốn đầu tư khoảng 26.000 tỷ đồng đối với họ là con số không tưởng, ấy là chưa kể tới số vốn 56.000 tỷ để đầu tư vào tuyến đường sắt Tây Nguyên. Tổng cộng số tiền xây dựng mạng lưới đường bộ, đường sắt và cảng sẽ lên

tới 80.000 tỷ đồng, gần bằng tổng số tiền Vinashin đã đầu tư xây dựng cả một ngành công nghiệp tàu thủy. Thế mới biết rằng, những người chỉ đạo và thực hiện kế hoạch khai thác bauxite và sản xuất alumina, sản xuất nhôm, liệu mạng đến chừng nào!

Nhưng trước mắt họ, con đường vận chuyển alumina–nhôm còn quá mịt mù, các nhà đầu tư nước ngoài đến rồi đi, chẳng ai mặn mà hợp tác với TKV thực hiện dự án xây dựng đường sắt, đường bộ. Họ quá hiểu sự phiêu lưu và phi kinh tế của các nhà lập ra bản quy hoạch này.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, mấy ông bạn vàng thân thiết im ắng để mặc TKV xoay xở một mình với hai dự án thí điểm đầy dẫy khó khăn và một tương lai u ám đang chờ phía trước.

(xin đón xem bài 3 kỳ sau)

VINASHIN chạy đằng trời không thoát

—Nguyễn Ngọc Già 13-11-2011—

Trong bài viết cảnh báo “*Vinashin dám khiêu khích các chủ nợ?*” (1) cách đây gần một năm về trước, tôi đã lên tiếng cùng với đề xuất của tác giả Nguyễn Văn Phú và tác giả Giang Lê đề cung cấp cho bạn đọc thêm một góc nhìn về kiến thức quản lý kinh tế rất kém của những người phải chịu trách nhiệm trực tiếp về Vinashin cùng thói gian manh, xảo trá, bội tín, chây ì của người Cộng sản. Tuy vậy những ý kiến thẳng thắn, thiện chí trong vụ Vinashin cũng bị bỏ ngoài tai như nhiều sự việc kinh tế bị đổ bể trầm trọng trong hàng chục năm qua. Nay, hung tin chủ nợ đã đệ đơn kiện chính thức được loan tải trong những ngày cuối năm 2011, một năm kinh tế đen tối nhất trong 15 năm qua, đã quá đủ (cho những ai còn mê muội với chế độ CS) để kết luận người CSVN không bao giờ biết phục thiện, ăn năn... hay một cái gì đó thuộc về lương tri và đạo đức làm người. Không quá đáng khi tôi gọi họ là những tên lưu manh mat hạng.

Thưa thật, tôi không định quay trở lại đề tài “*Vinashin–sự ngu dốt & lưu manh tận cùng của CSVN*” (xin lỗi Dân Luận và toàn bộ các

độc giả, vì tôi quá ức cho tôi, cho người dân VN đang ở trong nước, bởi lẽ chắc chắn, những người dân cô đơn, trợ trợ, lẻ loi và yếu đuối tại đất nước bi thương này, sẽ tiếp tục đưa đầu ra gánh cái món nợ khôn nạn của bọn bất lương mang danh nghĩa “*kinh tế nhà nước đóng vai trò chủ đạo*”). Tôi sẽ nói ngay để mọi người nhận thấy, không dễ để Vinashin phá sản như bài viết mới đây của Giang Lê hay của Nicecowboy.

Kính mời mọi người cùng xem lại Nghị định 134/2005/NĐ–CP (2) quản lý vay và trả nợ nước ngoài như sau:

Điều 4. Nội dung và nguyên tắc quản lý

1. Chính phủ thống nhất quản

lý toàn diện nợ nước ngoài của quốc gia, từ việc huy động, tiếp nhận, phân bổ sử dụng, quản lý, theo dõi và giám sát bằng các công cụ sau:

a) *Chiến lược nợ dài hạn, Chương trình quản lý nợ trung hạn và Kế hoạch hàng năm về vay, trả nợ nước ngoài của quốc gia được Thủ tướng Chính phủ phê duyệt;*

b) *Các chính sách, chế độ phù hợp và phân công trách nhiệm quản lý giữa các cơ quan quản lý nhà nước theo quy định tại Quy chế này.*

Xin nhấn mạnh: Chính phủ **thống nhất quản lý toàn diện nợ nước ngoài của quốc gia**. Vậy “*Nợ nước ngoài của quốc gia là gì?*” Xin thưa, tại khoản 8 điều 2 cho biết:

Nợ nước ngoài của quốc gia: là **số dư của mọi nghĩa vụ nợ hiện hành** (không bao gồm nghĩa vụ nợ dự phòng) về trả gốc và lãi tại một thời điểm của các khoản vay nước ngoài của Việt Nam. **Nợ nước ngoài của quốc gia bao gồm nợ nước ngoài của khu vực công** và nợ nước ngoài của khu vực tư nhân.

Thật không dễ như lời khuyên của tác giả Giang Lê: “*Vinashin nên phá sản*”, hay tác giả Nicecowboy cho rằng: Chính phủ không dính líu

và chẳng chịu trách nhiệm trả nợ thay cho Vinashin; ảnh hưởng nếu có sẽ đánh vào tương lai của các doanh nghiệp khác khi phải chịu chi phí giá vốn cao hơn nhiều và sẽ vất vả đi tìm nguồn vốn khi mà uy tín làm ăn của Việt Nam tụt dốc thảm hại sau “trận sóng thần Vinashin” và đó là bài học đau đớn nhưng đắt giá cho người CS tinh ngộ mà thay đổi cách làm ăn tùy tiện, tham lam, vô trách nhiệm với nhân dân.

Trước hết, cho đến nay điều quan trọng nhất: **tổng nợ thực & cơ cấu nợ** của Vinashin vẫn hoàn toàn trong vòng bí mật mà không một ai ngoại trừ những nhân vật quan trọng và dính trực tiếp vào Vinashin biết được. Cứ hình dung **tổng nợ & cơ cấu nợ** của Vinashin như một vòng tròn, trong đó khoản nợ mà Elliott VIN (Hà Lan) kiện chỉ chiếm một góc nào đó như BBC thông tin: “Được biết hồi tháng Sáu, lúc đầu Elliott đã mời các chủ nợ khác để tham gia kế hoạch kiện Vinashin tại London nhưng sau đó đổi ý để đơn phương khởi kiện, một bước được xem là động thái không muốn chia tiền với các chủ nợ khác nếu thắng kiện theo phán quyết của tòa tại Anh”. Theo đó, khả năng thắng kiện của Elliott rất lớn và chắc chắn họ đã nghiên cứu kỹ lưỡng từng chân tơ kẽ tóc của vụ kiện.

Mặt khác, theo Nicecowboy, vì Chính phủ VN không có Thư Bảo lãnh (Letter of Guaranty) mà chỉ có Thư Hậu thuẫn (Letter of Comfort), thì cũng không thể nào né tránh trước Tòa án London về điều 4 ND 134/2005/NĐ-CP do tự soạn thảo và phê chuẩn. Chính phủ hợp pháp hẳn hoi của **Việt Nam** không thể nào phủi tay trách nhiệm đối với Vinashin trước tòa London khi đã xác quyết như đinh đóng cột:

- Kinh tế nhà nước đóng vai trò chủ đạo trong nền kinh tế.

- **Chính phủ thống nhất quản lý toàn diện nợ nước ngoài của quốc gia**, từ việc huy động, tiếp nhận, phân bổ sử dụng, quản lý, theo dõi và giám sát.

Có lẽ Nicecowboy và Giang Lê phân tích dưới góc độ đang đứng trong nền kinh tế thị trường đúng

nghĩa, không phải “Kinh tế thị trường định hướng XHCN” của VN. Đã đến lúc chính người CSVN làm tanh bành té bệ cái “định hướng quá quý”, nói theo dân gian cái “định hướng XHCN” rõ là “người không ra người, ngợm không ra ngợm”. Bạn đọc hãy xem thêm tại điều 28, 29 của Nghị định 134 mới thấy toàn bộ nghị định này chòng chéo, mâu thuẫn, điều này đá điều kia đây đẩy trong nghị định, thế mà Phan Văn Khải vẫn ký và ban hành. Đối với Quốc tế, phần nguyên tắc, quy định chung, giải thích thuật ngữ, từ ngữ là khung sườn tiên quyết cho luật lệ (kể cả các loại hợp đồng).

Điều càng nguy khốn, nếu nghe theo lời tư vấn (BBC dẫn lời) rằng: *“Trở lại bài báo trên debtwire.com, bài này nhận định trong trường hợp Elliott kiện, Vinashin sẽ không có nhiều lựa chọn ngoài việc nộp đơn xin bảo hộ theo luật VN hoặc tìm kiếm sự công nhận từ tòa án quốc tế”.*

Bảo hộ theo Luật VN ư? Xin bảo hộ là một chuyện, tòa đồng ý hay không lại là chuyện phải xem xét, ngoài ra nếu tạm cho rằng được bảo hộ theo luật VN, thì một trong các viện dẫn theo luật VN sẽ là ND 134, đặc biệt không thể thoát khỏi Hiệp định Thương mại WTO mà VN đã cam kết tuân thủ khi gia nhập vào tổ chức này, rằng: Những bộ luật nào của VN vênh so với Luật quốc tế thì áp dụng theo luật quốc tế.

“Tìm kiếm sự công nhận từ tòa án quốc tế” ư? Càng chết, chết không chỉ từ cam kết tuân thủ luật quốc tế khi gia nhập vào WTO mà còn vì chúng ta nhớ lại: Việt kiều Hà Lan Trịnh Vĩnh Bình (lưu ý khi ông Bình kiện là lúc VN đang sửa soạn vào WTO, hướng chỉ bây giờ) đã từng đệ đơn lên tòa quốc tế (3) và đã hầu như thắng kiện, nhưng sau đó phiên tòa hoãn lại vì CSVN đã dàn xếp bên lề để đền bù thỏa đáng cho ông Bình, lên đến con số nhiều triệu đô la (hơn nhiều lần số tiền mà ông bị CSVN cướp đoạt). Vụ việc chìm vào quên lãng cho đến nay, không hề có thông tin chính thức ông Bình đã nhận bao nhiêu tiền (thông tin bên lề gần cả

trăm triệu Mỹ kim). Tất nhiên thông lệ quốc tế, khi hai bên dàn xếp được thì hủy kiện và phải giữ kín bí mật thỏa thuận vô thời hạn (hay có thời hạn nhiều chục năm sau mới được tiết lộ).

Sau nữa, dù có muốn, CSVN cũng không bao giờ dám để Vinashin phá sản theo trường hợp tốt nhất mà Giang Lê và Nicecowboy phân tích bởi lẽ:

- Khi Vinashin phá sản, đó chính là con cờ domino đầu tiên của hiệu ứng sụp đổ hàng loạt mà CSVN đang rất run sợ trước EVN, PVN, TKV, cho đến hàng loạt ngân hàng quốc doanh đang dính chùm trong nợ Vinashin nói riêng và nợ hầm bà lằng từ EVN, PVN, TKV... nói chung.

- Không chỉ Vinashin phá sản mà những nơi khác như Vinalines, PVN, những nơi tiếp nhận nợ theo cái gọi là “tái cơ cấu” vội vàng từ Vinashin cùng hơn 20 công ty có mặt với tư cách bị đơn trong đơn kiện sẽ sụp đổ hàng loạt. Điều nghiêm trọng không chỉ dừng lại ở đó nếu chúng ta nghĩ về vấn đề “xiết nợ”. Các bất động sản của Vinashin, Vinalines, PVN, 20 công ty con rải rác trên toàn lãnh thổ VN là **đất đai** mới quan trọng và còn có ý nghĩa (dù bất động sản đang ở đáy của thị trường). Ai dám cam đoan những mảnh đất rải rác trên toàn cõi Việt Nam có thể lên đến hàng chục ngàn hecta (nếu đã nói thuộc về Vianshin và các doanh nghiệp khác) không bị phong tỏa để trừ nợ? Chắc hẳn chủ nợ chẳng thèm quan tâm đến đồng sắt hoen rỉ! (như tàu Hoa Sen chẳng hạn, dù nó được mua với giá nhiều triệu đô). Chính phủ xen vào được không khi đã ráo hoảnh tuyên bố phủi tay trước món nợ của Vinashin? Thử hỏi CP làm sao can ngăn quá trình tịch biên BĐS để trừ nợ???

- Một khi Chính phủ phủi tay món nợ, nghĩa là nợ của Vinashin và các doanh nghiệp khác thì tài sản cá nhân của hàng chục vị dính líu trong vụ án Vinashin có thoát không? Cứ tính sơ sơ mỗi vị có vài căn biệt thự ở SG, Hà Nội và kể cả tại Mỹ, Anh, Úc... Chưa kể các loại khác: cổ phiếu, đôla, kim loại quý,

đá quý có thể đang ở đâu đó trong ngân hàng Thụy Sĩ chẳng? Có thể ngày xưa, người ta xiết đến cái quần “xà lòn”, nhưng ngày nay chẳng ai “tàn ác” đến thế, có thể sẽ chữa lại cho mỗi vị một căn nhà để ở chứ không đến nỗi cạn tài ráo máng như trong tác phẩm “Tù bỏ thể giới vàng” (4) nhân vật chính đã phải ra đi đúng nghĩa hai bàn tay trắng vì chẳng hiểu cái quái gì về kinh doanh mà ngạo mạn và ngu ngốc!

Còn nhiều hệ lụy thảm hại khác mà “bọn cướp ngày” sẽ không bao giờ dám để Vianshin phá sản và cũng chẳng bao giờ chúng dám phải tay trước món nợ của Vinashin, ví dụ như Phạm Thanh Bình và hàng chục tên đang xô khảm uất ức, khi biết đồng bọn phải tay trước nợ nần, hấn và bọn đang nắm khảm sẽ tung hô toàn bộ các khoản ăn chia, lại quá, bồi trơn từ cấp cao nhất trong Bộ Chính trị, ngay cả Nguyễn Tấn Dũng (mà vụ in tiền polynơ vẫn là nguy cơ đang rập rình làm bọn cướp ngày chưa chắc đã ăn ngon ngủ yên trong những ngày này). Tôi cam đoan không bao giờ chúng dám để cho Vinashin phá sản.

Ôi! Dân Việt, những con cừu tội nghiệp—chúng ta!!!

Cuối cùng, người dân trong nước sẽ vẫn phải trả nợ thay cho “bọn cướp ngày” bằng tiền thuế của từng người dân. Biết đâu, đây lại là thời cơ thuận lợi cho người dân vùng lên để “nhấn chìm tất cả lũ bán nước và lũ cướp nước”? (Hồ Chí Minh)

Chú thích:

- (1)- <http://danluan.org/node/7238>.
- (2)- <http://www.thuvienphapluat.vn/archive/Nghi-dinh/Nghi-dinh-134-2005-ND-CP-quy-che-quan-ly-vay-tra-no-nuoc-ngoai-vb4892t11.aspx>.
- (3)- <http://danluan.org/node/3307>; <http://184.73.254.72/modules.php?name=News%2526amp%253Bfile%253Darticle%2526amp%253Bsid%253D2736>.
- (4)- <http://vnthuquan.net/truyen/truyen.aspx?tid=2qtqv3m3237nmnmvntn31n343tq83a3q3m3237nv>.

Chỉ có BỌN "ĐỒNG CHÍ" LÀ ĐÁNG LO HƠN CẢ!HV (Danlambao) 14-11-2011.....

Trong giai đoạn cướp chính quyền và củng cố quyền lực, ĐCSVN đã dùng công an (CA) làm công cụ “chuyên chính vô sản” nhằm thủ tiêu, triệt hạ các đối thủ chính trị. Quá trình đó, CA được coi như những con cưng của ĐCSVN, được trao vũ khí vào tay, được các cơ quan quyền lực khác như Thông tin, Tòa án, Viện Kiểm sát... ủng hộ hết mình, bất chấp Pháp luật.

Không cần nói tới những đối thủ chính trị như Quốc Dân Đảng, Đảng Cần Lao, những tổ chức như Hoàng Cơ Minh, Mai Quốc Túy... mà ngay cả người dân lương thiện cũng là nạn nhân của CACS. Trong bài này tôi chưa đề cập tới những cái chết oan khiên của người dân VN từ năm 1945 đến nay, tôi chỉ đề cập tới chuyện nội bộ tổ chức “còn đảng còn mình” thanh trừng nhau ra sao chỉ riêng địa bàn thủ đô Hà Nội “Thành phố Hòa bình” mà đẫm máu.

Có câu ngạn ngữ: “Hết thỏ sẽ ăn thịt tới chó săn”. Khi chiến tranh đã qua đi, “kẻ thù cơ bản và lâu dài” thì hiện nay ĐCSVN đang phải ra sức lấy lòng nhằm bình thường hóa quan hệ. “Kẻ thù nguy hiểm và trước mắt” thì hiện đang có 16 chữ vàng (không biết vàng gì) làm phương châm ứng xử. Bọn người là Dân đen thì “thấp cổ, bé họng” lơ mơ thì đập vào mặt, đập vỡ đầu nên không đáng lo mấy. Chỉ có bọn “Đồng chí” là đáng lo hơn cả. Cái bọn “Đồng chí” này cũng là công cụ của đảng, cũng được trang bị đủ ngón nghề (xin nói rõ: thường tội phạm chỉ chuyên 1 lĩnh vực, ví dụ: cướp giết chuyên cướp giết, ma túy chuyên ma túy... nhưng khi vào ngành CA, lực lượng này được trang bị tất cả các ngón nghề của bọn tội phạm hồng đối phó với tội phạm, vô hình chung vào đây con người lương thiện trở thành tội phạm chuyên nghiệp). Nguy hiểm hơn, bọn “Đồng chí” này còn là nguy cơ tranh giành quyền lực tiềm tàng. Mà Quyền đi đôi với Lợi nên bọn đồng chí này tuyệt đối không tin tưởng được. Bọn này nguy hiểm hơn kẻ thù phía Tây bán cầu, nguy hiểm hơn “ông anh 16 chữ” đang cướp biển, nguy hiểm hơn bọn Dân đi biểu tình ngoài bờ hồ. Chính vì vậy trong 6 điều bác Hồ (bác Hồ của các anh “còn đảng còn mình” chứ không phải của tác giả) dạy ngành CA có điều: Đối với kẻ địch phải

cương quyết mưu trí, được CA sửa lại cho đúng với thời Internet (ngày xưa bác chưa biết sử dụng internet) là: Đối với đồng chí phải cương quyết mưu trí để nhắc nhở đồng chí bây giờ nguy hiểm hơn địch. Và CA thăm nhuần câu: “Khi qui nhau thì gọi mày tao, lúc thì ghét nhau gọi là đồng chí”. Chuyện này “biết rồi, khổ lắm” không nói nữa.

Chuyện về sự thanh trừng nhau trong nội bộ CA nhiều như lá mùa thu Hà Nội, không kể hết được. Chỉ tổng kết rằng không có một cơ quan, ban ngành nào có tỷ lệ đưa nhau ra Tòa nhiều như ngành CA. Điều đó thì cũng dễ hiểu, vì chính ngành CA với “nghị vụ cao”, ứng dụng “đỉnh cao trí tuệ” xuất sắc nhất mới đủ điều kiện, chứng cứ để “chơi” đồng chí mình chứ các ngành khác làm sao đủ “trình độ” làm điều đó. Chưa nói tới tầm vĩ mô như chuyện “chơi” nhau khi Bùi Quốc Huy được Lê Minh Hương cơ cấu vào chức BT nên hàng loạt các “tư bản đỏ” đưa nhau vào tù. Chuyện ấy tới nay làm Tư Bốn vẫn mất ăn, mất ngủ vì “một người mà đưa hàng loạt thứ trưởng, cán bộ cấp tướng, giám đốc... vào tù thì chết không nhắm mắt được” (lời Tư Bốn tâm sự với đệ tử ruột). Rồi vụ “bữa cơm chạy án” mà Cao Ngọc Oánh là “vật thí thân”. Người biết việc thì bảo Nguyễn Khoa Điềm đi thì Cao Ngọc Oánh “chết là chắc”, người bảo làm sao Oánh thì đấu được với Phạm Quý Ngọ... “Biết rồi, không nói nữa”.

Chỉ nói ở phạm vi Hà Nội, việc đấu đá nhau là thường xuyên, có tiền lệ. Nói xa một chút, chuyện ông Phạm Tâm Long cho bắt Khánh “trắng” để trả thù việc Vũ Đình Hoành và Nguyễn Đình Thành nhân ông đi họp INTERPOL ở nhà cho bắt và làm “thân bại danh liệt” con trai ông (Phạm Xuân Liên—Cán bộ CA Hà Nội). Thế là “trạng chết, chúa cũng băng hà”, rút cuộc 2 ông trên cũng “hạ cánh” luôn. Thời ông Phạm Chuyên có vẻ yên ắng hơn. Ông giám đốc này xuất xứ từ dân “tham thì nhiều, mưu thì ít” này hành xử có vẻ có học hơn chút. Nhưng những năm cuối của con đường hoạn lộ ông xảy ra mấy sai lầm cơ bản.

Thứ nhất ông tuyên bố sẽ cấm xe máy ngoại tỉnh vào Hà Nội, mỗi cửa ô sẽ có một bãi xe khổng lồ, vào tới đó sẽ gửi đi xe Bus. Dự án “vĩ mô” này

đã không thực hiện được vì nghe đầu mẩu “thầy dùi” tư vấn cho ông: “Sếp mà làm thế, lỗ thủng Hà Đông (lúc đó thuộc Hà Tây) cũng làm theo thì đi bộ cả nút về Hòa Bình à”. Mà Hòa Bình là đất phát tích của nhà Phạm giám đốc. Thế là mọi chuyện “vũ như cần” (mong ông Đinh La Thăng nhìn tấm gương tây liếp cửa tiền bối mà phát biểu chứ không “ngàn năm bia miệng”, mệt lắm!!!)

Thứ hai ông để bà Trinh (vợ ông, phó phòng Tổ chức CA Hà Nội) can thiệp quá sâu vào nội bộ CA Hà Nội (chạy chức tước) gây náo loạn và đó cũng là nguy cơ sự mất đoàn kết nội bộ CA Hà Nội tới giờ.

Thứ ba việc ông “vừa đá vừa dòm” về tương lai chính trị của ông cũng là nguyên nhân gây mất đoàn kết CA Hà Nội. Số là, trong thời gian tại vị không cách nào ông Chuyên chạy được vào UVTW cả (theo cơ cấu của ĐCSVN, nếu 56 tuổi anh chưa UVTW thì coi như con đường hoạn lộ của anh chấm dứt). Lúc đó Bộ Công an gợi ý cho ông Chuyên lên Bộ làm thứ trưởng, nhưng theo đám “thầy dùi” ông lên đó làm sao mà thi đấu nổi với Lê Minh Hương, Nguyễn Khánh Toàn, Nguyễn Văn Hưởng... Ở lại Hà Nội dù sao vẫn có cơ hội thi đấu một suất TW hay Dự khuyết. Cơ hội đó quá là cao hơn nên ông không lên Bộ. Tính già hóa non, ở Hà Nội cũng chẳng khá gì hơn thế là ông lại tính nếu không vào TW, lên thứ trưởng cũng làm được đến năm 65 (65 tuổi) và thế là ông làm việc với Tổng cục Bộ để lên Bộ. Ai ngờ, TC bộ trả lời: “Giờ này lên làm gì nữa”, thế là ông “đi cũng dở, ở không xong”.

Chán cho cái sự đời, cái nội bộ CA Hà Nội ngày ông làm Giám đốc trường “nhất trí cao” thế mà ông nhắp nhồm đi, có 4 cái chân ghế, 5 ông lao vào giành giật. Cuộc chiến đấu không khoan nhượng giữa các đồng chí của ông thật bi hài và hấp dẫn. Ngày hôm qua họ còn tay bắt mặt mừng, ngày nay họ hằm hè nhau ra mặt (có cái tay để bắt lo giữ chân ghế rồi còn đấu). Một anh thức thoi hơn, khi thấy vây cánh của mình mới hàm “đồng hương thứ trưởng” nên đã tìm đường lên Bộ. Cuộc chiến quyết liệt nhất giữa 2 ông phó là Nguyễn Đức Nghi (phụ trách Tổng cục) và Nguyễn Đức Nhanh (phụ trách Cảnh sát). Thường tiền lệ ít khi giám đốc là người của khối Cảnh sát, ông Nghi lại được Ủy ban ủng hộ. Nhanh lại có hình ảnh xấu đối với Ủy ban (trông cái ông này đã thấy hình ảnh xấu, mỗi móng quẹt, tí hí mất lươn) nhưng Nhanh lại được Bộ ủng hộ, nhất là đàn em Chung “con” lại là con nuôi Bộ trưởng Lê

Hồng Anh sát cánh. Tình hình đang 5 ăn, 5 thua thì ông Chuyên ra cú đòn cuối cùng. Sau khi đi không xong, trong buổi giao ban CA Hà Nội ông tuyên bố: Tôi sẽ ở lại Hà Nội và tiếp tục ủng hộ đ/c Nhanh. Thế là gió đã xoay chiều. Bao nhiêu phe cánh quay lưng lại với ông Nghi cả. Và chuyện gì tới cũng phải tới: Nhanh lên Giám đốc CA Hà Nội, Nghi từ phó Tổng cục về làm phó hậu cần, Tuyển thì đi rồi, 2 anh còn lại quá tuổi nên Trần Long Xuyên “bắt chiến tự nhiên thành” với cái chỗ của Nghi (phó Giám đốc phụ trách Tổng cục).

Sự đời đâu có đơn giản thế, Nghi bại trận nhưng không chịu bó giáp qui hàng nên cuộc chiến đang âm ỉ nay lại bùng cháy lên. Hàng loạt đơn từ thưa kiện nhau gửi tới tập lên Thanh tra Bộ, thanh tra Chính phủ... Và người trong cuộc hiểu rõ không ngu gì họ tố cáo sai nhau. Đã quá hiểu nhau nên bằng chứng rất cụ thể, rất chính xác. Mà cả ngành CA, UB, CA Hà Nội, Nhân dân chẳng ai lạ gì Nhanh. Từ ngày Nhanh còn ở Điều tra, quan hệ của Nhanh với ai, ân oán thế nào mọi người biết cả. Nào là Nhanh bảo kê cho xã hội đen Hà Nội, nào là Nhanh đi đánh tennis có thằng đàn em là lưu manh trong Mai Hương vác vợt theo (Thành Victor, tên này là đối tượng lưu manh vào tù ra tội được Nhanh bảo kê cho mấy sỏ bia nên giờ tập tễnh đại gia, Nhanh đi đánh bóng là tên này vác vợt hầu, thậm chí một số cán bộ công an Hà Nội hiện nay muốn thăng quan tiến chức đều nhờ cậy tên này). Nào là Nhanh có mấy chục căn nhà ở Hà Nội cho thuê (giá nhà Hà Nội đắt nhất thế giới). Nào là Nhanh chỉ thích ăn uống, massage ở NIKKO Hà Nội giá đắt kinh khủng. Nào là cưới con trai Nhanh thu được cả triệu đô từ giới xã hội đen Hà thành (tuy không được mời dự nhưng mời miệng cũng từ 3-5000USD). Trong thời gian Nhanh làm Giám đốc Công an Hà Nội, số dân lương thiện chết là kỷ lục (Để hiểu thôi! Giám đốc là dân điều tra mà! Mấy anh điều tra thì quen “thượng cẳng chân hạ cẳng tay” mà!). Cũng trong thời gian Nhanh làm giám đốc thì việc mua quan bán chức xảy ra công khai, trắng trợn. Từ anh phó trưởng CA thường trở lên đến phó giám đốc đều có gia của nó. Thế nên Hà Nội mới lưu truyền chuyện thật như đùa là: anh đội phó đâm xe vào xe của Chủ nhiệm Văn phòng Chính phủ, không biết sai anh còn cậy uy CA đâm anh lái xe của CNVPCP mấy cái. Đến khi ông CNVPCP xuất hiện dọa sẽ gọi điện cho Giám đốc Nhanh, anh ta bảo: “Tôi mua chỗ ấy 20.000,

ông có gọi nhanh hay chậm thì cũng thế thôi”. Rồi chuyện Thế, phó CA quận Hai Bà Trưng trong 1 năm 3 lần thi đấu (trưởng CA Tây Hồ, trưởng phòng CSGT rồi mới về trưởng CA Hai Bà Trưng) tốn hơn triệu USD, chuyện Ngọc Thanh Trì về trưởng phòng CSGT tốn hơn triệu... trong ngoài ngành ai ai cũng biết v.v....

Thế rồi lại có đơn tố cáo Nghi quan hệ bất chính, quan hệ với bọn buôn người... thế là Tổng cục đau hết cả đầu. Đành gọi các anh lên mắng: Đồng chí mà thế à? Đồng liêu mà thế à? Lại có họ nữa chứ (họ Nguyễn của Vua Hùng). Thế rồi để an ủi Nghi, các anh đưa Nghi về Phòng cháy chữa cháy CCC (PC23) nhưng bảo cứ yên tâm vài bữa, từ Phòng lên Sở cậu cũng Giám đốc Sở ngang với nó chứ không à! Rồi có anh rĩ tai Nghi: nó sắp chết rồi, leo cao ngã đau, dám gây thù chuốc oán với tân Bộ trưởng. Anh Quang bảo việc ưu tiên đầu tiên của anh ấy là đưa nó ra khỏi CA Hà Nội. Rồi sẽ làm rõ hết những vụ mua quan, bán chỗ này. Rồi sẽ minh bạch hết quan hệ của nó (Nhanh) này. Việc nó bảo kê cho ai, vụ vũ trường New Century ai báo cho nó biết để nó lấy quyết định lên thiếu tướng chiều thứ bảy (chứ để sáng thứ hai thì có mà...) Nói chung là tình hình còn nhiều tình hình lắm. Việc này, biết rồi, khổ lắm nhưng vẫn phải nói.

Đó mới chỉ là sơ sơ bức phác thảo về công an Hà Nội, lực lượng bảo vệ “thành phố Hòa bình” mà chẳng yên ổn này. Vụ việc mới chỉ là bắt đầu. Cơn sóng ngầm vẫn đang cuộn cuộn. Tất nhiên “gieo gió” thì phải “gặt bão” thôi. Các anh cứ lấy súng K54 bắn vào nhau thử hỏi sao đồng chí không nã đại bác vào mình?

Chỉ mong các anh tình ngộ, lấy Dân làm trọng, cùng xây dựng Dân tộc cường thịnh để ngoại bang bỏ ý định xâm lăng. Còn nếu các anh không hiểu câu: Quốc gia làm trọng mà chỉ lo tranh giành địa vị, quyền lợi. Bên trong đấu đá nhau, bên ngoài đàn áp Dân thì sự việc xảy ra thế nào các anh đã rõ. Không có thể chế chính trị nào muôn năm như các anh làm tướng đâu. Hãy nhớ ngày dân Đức đập đổ bức tường Berlin, hãy nhớ nhân dân Nga đập đổ tượng Lenine. Hãy nhìn mùa xuân Ả Rập, hãy nhìn số phận Mubarak, Gadaphi mà tình ngộ.

danlambaovn.blogspot.com

Xin vui lòng giúp phổ biến rộng rãi bán nguyệt san này tới Đồng bào quốc nội

Nhà nước "đổi thoai" với nhân dân ra sao? —Tre Xanh 10-11-2011—

Hơn hai tháng trước, tôi viết bài "*Cảm nghĩ nhân đọc bài "Hãy đổi thoai với người biểu tình"*". Dù biết chắc đó chỉ là điều mong ước hão huyền, nhưng vì đồng bào tôi, vì vận mệnh quê hương của chúng ta, tôi thật lòng mong giấc mơ đó trở thành sự thật, để đất nước chúng ta không lâm vào cảnh nội da xáo thịt, huynh đệ tương tàn chỉ để nuôi giấc mộng "nhất thống thiên hạ" của kẻ thù phương bắc.

Hôm nay chúng ta hãy cùng nhau điểm lại những diễn biến từ đó tới nay để xem nhà cầm quyền đã "đổi thoai" với người biểu tình nói riêng và những người yêu nước, thiết tha quan tâm đến vận mệnh nước nhà như thế nào.

Trước hết tương cũng nên nhắc lại trong suốt 5 tháng gần đây, bắt đầu từ khi nổ ra các cuộc biểu tình đầu tiên chống Trung Quốc tại Sài Gòn, Hà Nội và Bà Rịa, ngoại trừ lời tuyên bố của trung tướng Nguyễn Đức Nhanh "*Không chủ trương trấn áp người biểu tình*" (mà điều đó được thực thi như thế nào thì chúng ta ai cũng rõ), thì chưa từng có một nhân vật nào trong giới cầm quyền chính thức lên tiếng. Từ Nguyễn Thế Thảo, chủ tịch UBND thành phố Hà Nội cho tới Phạm Thanh Nghị, bí thư thành ủy Hà Nội đều là một sự im lặng hoàn toàn thì còn nói chi tới các đại biểu quốc hội hay là các nhân vật lãnh đạo tối cao ở trung ương.

Trong khi đó những nhân vật cao cấp nhất của đảng CS và nhà nước (Nguyễn Chí Vịnh, Phùng Quang Thanh, Nguyễn Phú Trọng...) lần lượt theo nhau sang châu thiên triều phía Bắc. Sau đó điều gì đã và đang xảy ra trên quê hương chúng ta? Thay vì lựa chọn đổi thoai với nhân dân, đảng CS và nhà nước đã chọn đứng về phía ngoại bang mà ngoảnh mặt quay lưng trước những nguyện vọng chính đáng của người dân.

Những diễn biến gần đây đã

chứng minh đây là một kế hoạch được sắp xếp cẩn kẽ, có chủ trương có sự chỉ đạo từ cấp trung ương xuống đến cấp địa phương trên khắp mọi miền đất nước. Không thể nói đây là những cách ứng xử có tính cách cục bộ do cán bộ tại từng địa phương chủ trương khi những hành vi đàn áp, khủng bố, bắt bớ, giam cầm diễn ra đồng loạt, triệt để và có bài bản như vậy.

Song song với phương tiện truyền thông, báo, đài, truyền hình... đồng loạt đánh bóng chính sách ngoại giao "bốn tốt, mười sáu chữ vàng" nhưng lại bôi nhọ vu khống đồng bào yêu nước, các cán bộ địa phương từ Hội phụ nữ, đến Hội cao niên, từ Mặt trận Tổ quốc đến tổ dân phố ra rả tuyên truyền "Đã có đảng và nhà nước lo". Vâng, chính nhờ đã có đảng và nhà nước lo mà:

- Các cuộc biểu tình yêu nước bị đàn áp một cách thô bạo và triệt để.

- Các thư ngỏ của nhân sĩ trí thức, cựu cán bộ nhà nước như những hòn sỏi ném xuống giếng sâu, không một hồi âm.

- Đơn tố cáo, đơn khiếu kiện của đồng bào yêu nước, của các nhân sĩ trí thức đối với các cơ quan chính quyền, các cơ sở truyền thông hoàn toàn không được xử lý, có trường hợp bị bác bỏ với lý do nghe rất "luật": "Người khiếu kiện không có quyền khiếu kiện"!

- Nhiều người biểu tình bị bắt và giam giữ một cách phi pháp. Lại có người vô cơ bị bắt cóc mất tích từ 1 đến 4 ngày. Chỉ từ tháng 7 đến nay chị Bùi Thị Minh Hằng - một gương mặt quen thuộc trong các cuộc biểu tình yêu nước - đã bị hãm dọa, hành hung nhiều lần, bị vô cơ bắt giữ không dưới 3 lần, chưa kể một lần được "mời" về công an quận Hoàn Kiếm trong ngày xử phúc thẩm tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ. "Bình Nhì" Tiến Nam vô cơ "mất tích" hơn 24 giờ.

- Đồng bào biểu tình đã cư xử rất kiềm chế, đã ngưng các cuộc biểu tình và tuân thủ theo mọi quy định

về pháp luật, nhưng họ vẫn liên tục bị theo dõi, quấy rầy, đe dọa. Nơi cư trú thường xuyên bị kiểm tra hộ khẩu hoặc canh giữ, sách nhiễu bằng nhiều hình thức. Có anh chị em phải liên tục thay đổi chỗ ở vì chủ trọ và các bạn cùng nhà trọ không chịu nổi sự quấy nhiễu của chính quyền địa phương. Tại cơ quan, họ cũng bị trù dập. Có trường hợp bị ép phải nghỉ việc như em Nguyễn Văn Phương, chàng thanh niên đọc bản tuyên cáo trước thềm Nhà Hát Lớn Hà Nội.

- Thủ đoạn tuyên truyền, đe dọa, vu cáo người yêu nước là "phản động", "bị xúi giục bởi thế lực thù nghịch từ hải ngoại", "chống phá nhà nước"... đã tạo ra sự lo lắng dẫn tới căng thẳng, mâu thuẫn nội bộ trong gia đình của nhiều đồng bào yêu nước, giữa cha mẹ và con cái, giữa vợ chồng cũng như giữa anh chị em họ hàng. Đây chính là đòn tâm lý nhằm làm suy sụp tinh thần của người yêu nước.

Hơn thế nữa, những người yêu nước còn bị cô lập với xã hội một cách tối đa khi những sinh hoạt bình thường của một công dân cũng bị cấm đoán, sách nhiễu. Những cuộc đi dạo bên bờ hồ, bạn bè gặp gỡ trong quán cà phê cũng bị ngăn chặn, giải tán một cách vô cơ. Thậm chí hai cụ già tuổi đã 80 mỗi Chủ nhật đều bị "kê lạt" dùng dây đồng cột cửa không cho ra ngoài. Một buổi sáng cách đây không lâu, cụ bà đang ngồi nghỉ chân trên ghế đá ven bờ hồ Hoàn Kiếm, bỗng dưng có 2 xe gắn máy chở đôi "rước" cụ về đồn công an ngồi chơi đến 11 giờ.

Sau khi những đòn đe dọa, bắt cóc, giam giữ không làm sòn lòng chị Minh Hằng, chính quyền thành phố Vũng Tàu nơi chị đăng ký thường trú đã "bảo kê" cho "kê lạt" đột nhập vào, không những là cướp đi tất cả đồ đạc tài sản mà còn tàn phá hoàn toàn hai căn nhà của chị. Tôi nghĩ bất cứ ai chứng kiến mức độ phá hoại của hai ngôi nhà đều phải công nhận là những kẻ ra tay phải có một sự căm thù cao độ như thế nào mới có thể tàn phá tới mức triệt để như vậy. Với mức độ thiệt hại kinh khủng như vậy, chúng ta có thể thấy bọn côn đồ phải là đồng

người, thời gian để thi hành tội ác không phải là ngắn, và sự ồn ào của quá trình gây án cũng phải là rất cao (dùng cưa điện để tiện ngang các thân cây trồng lớn, dùng búa đập gãy ngang các xà nhà, xô đổ gỗ lát tường, đập nát các tủ kệ bằng kính). Thế nhưng ngay cả khi bạn bè hàng xóm của chị báo án, công an và chính quyền địa phương không hề can thiệp hay có bất cứ hành động nào để ngăn cản tội ác.

Buộc lòng chị phải trở về Vũng Tàu để thu xếp việc nhà. Thế là kẻ chủ mưu đã thành công trong việc ép chị rời khỏi Hà Nội, tách rời chị ra khỏi bạn bè đồng đội. Chị chưa về tới Vũng Tàu thì đã có một chiến dịch tuyên truyền dọn đường để "đón" chị trở về bằng những đồn đãi trong dư luận chị là "phản động", "có dính líu tới thể lực nước ngoài". Cái này tôi gọi là điếm "nhất quán" của chế độ đố ą. Trong sự nhất quán của chính sách từ Hà Nội vào tới Vũng Tàu, tôi lo rằng những ngày sắp tới sẽ càng có nhiều đe dọa hiểm nguy đón chờ chị.

- Trên khắp 3 miền đất nước, hàng loạt các thanh niên Công giáo, đặc biệt là các thanh niên có liên hệ tới Dòng Chúa Cứu Thế hay được cho là có tham gia các khóa đào tạo truyền thông, vô cớ bị bắt giam mà không có tội danh rõ rệt, không được xét xử.

- Giáo xứ Thái Hà liên tục bị tấn công trên các phương tiện truyền thông của nhà nước. Gần đây nhất, bọn côn đồ xã hội "đỏ" giả danh "quần chúng bức xúc" kéo đến đập phá nhà thờ, hành hung giáo dân và tu sĩ một cách "tự phát". Nhờ nhân dân góp phần nhận diện, bà con ta nay đã điếm mặt trong số quần chúng tự phát này có cả phó chủ tịch hội phụ nữ phường cũng như một thiếu tá công an nữa.

- Các học viên Pháp Luân Công liên tục bị bắt bớ, đánh đập, hành hung dã man. Trong vài ngày tới hai học viên Pháp Luân Công sẽ bị đem ra xử. Điều nực cười là theo bản cáo trạng của VKSND tối cáo, được trích đăng trên CAND online, "Quá trình điều tra đã xác định: Khoảng giữa năm 2007, Trung trở thành hội viên một môn phái bị cấm tại nước

ngoài". Theo như tôi được biết, hiến pháp Việt Nam không hề cấm Pháp Luân Công. Nhưng nay nhà nước Việt Nam lại đem ra xử hai hội viên của môn phái bị cấm tại "nước ngoài". Tại sao "nước ngoài" họ cấm mà nhà nước Việt Nam lại xử? Cái họ cấm thì có mắc mớ gì đến cái nước mình không cấm mà đem ra xử? Không lẽ cái này cũng thuộc về "bốn tốt, mười sáu chữ vàng" nữa sao?

- Các bloggers ngày càng được đả ngộ đặc biệt. Điển hình là mới Chủ nhật trước, giữa thanh thiên bạch nhật ngay tại phố Bà Triệu, blogger Lê Dũng vô cớ bị "kẻ lạ" vây đánh và đập nát chiếc máy chụp ảnh của anh. May mà nhờ có chút nghề võ phòng thân nên anh không bị thương tích gì đáng kể. Đặc biệt là còn lấy lại được cái thẻ nhớ. Hy vọng anh sớm niêm yết bản mặt "kẻ lạ" vào sổ phong quỷ cho bà con ta rõ.

- Tại Sài Gòn,

+ Blogger Tạ Phong Tần bị bắt vào sáng thứ Hai ngày 5 tháng 9, cho tới nay không ai rõ cô đang bị giam giữ tại đâu. Trước đó vào tháng 8, Tạ Phong Tần cùng "dân oan" Lê Thị Kim Thu bị đám đông công an bắt giữ đưa về đồn công an và đánh đập dã man trên đường về nhà sau khi hai cô dự lễ Vu Lan tại chùa Liên Trì thuộc quận 2 Sài Gòn.

+ Cũng trong tuần này, ngày 8 tháng 9, blogger Huỳnh Công Thuận vô cớ bị một người bị chỉ danh là "Tâm công an" dẫn theo hai tên côn đồ kéo tới hành hung, dùng võ chài đánh anh tới vỡ đầu, phải may mấy mươi mũi.

+ Tiếp theo, ngày 2 tháng 10, blogger Nguyễn Hoàng Vi đã bị một kẻ lạ mặt gây tai nạn đáng ngờ khi đang lái xe về nhà khiến Hoàng Vi bị chấn thương nặng ở vùng mặt và gãy 7 chiếc răng.

+ Ngày 19 tháng 10, chị Lư Thị Thu Trang, thành viên Khối 8406, cũng bị kẻ "lạ mặt" dàn cảnh đụng xe.

Điếm lại những sự kiện gần đây để càng thấy rõ nhà cầm quyền đã chọn con đường nào, đang thực hành chính sách nào, và vì AI.

Là công dân của một đất nước, chúng ta có quyền cất lên tiếng nói của mình, có quyền lựa chọn một tương lai cho chúng ta và cho con cháu chúng ta sau này. Hơn bao giờ hết tình đoàn kết là sức mạnh của chúng ta. Ngày 10 tháng 11 tới đây, hai học viên Pháp Luân Công sẽ bị đem ra xử. Tuần kế tiếp sẽ là phiên tòa xử tên trung tá công an Nguyễn Văn Ninh. Dù biết là ngay cả người nhà nạn nhân cũng chưa chắc được vào dự, hy vọng đông đảo đồng bào sẽ có mặt. Thứ nhất là để ủng hộ tinh thần gia đình người bị hại, sau nữa là để gióng lên tiếng nói của mình và sự đòi hỏi cho một xã hội bình ôn, công bằng, và pháp trị. Ở đây chúng ta chưa nói đến "dân chủ", "nhân quyền". Khi tuyệt đại đa số người dân còn vật lộn với cuộc sống hàng ngày, ăn bữa nay lo bữa mai thì có thể họ chưa nhận thức được những điều đó là gì. Chúng ta chỉ yêu cầu quyền công dân được nhà nước tôn trọng và những quyền cơ bản của một con người không bị tước đoạt mất một cách trắng trợn. Nếu như ngay cả những điều đơn giản đó mà nhà nước cũng không có thiện chí để thực hiện, thì nhà nước này là đại diện cho ai, cho điều gì? Câu hỏi để mở nhưng có lẽ ai cũng có câu trả lời.

Tre Xanh (danlambao)
danlambaovn.blogspot.com

MỘT CUỘC THUYẾT GIẢNG CHO TRÍ THỨC

Vụ bắt cóc tàu Bình Minh 2: "Yêu con cho đòn cho vọt"

.....*Người Quan Sát 17-11-2011*.....

Chiều thứ hai 14-11-2011, ông **Nguyễn Duy Chiến**, Phó chủ nhiệm Ủy ban biên giới quốc gia của Bộ Ngoại giao Việt Nam (tôi nhấn mạnh: của Việt Nam) được mời đến một trường đại học lớn ở Hà Nội báo cáo về tình hình biên giới. Nhà trường thông báo cho các thầy cô đến dự.

Ban tổ chức nghĩ rằng các thầy cô bận rộn, và lại đây là vấn đề đại sự quốc gia đã có Đảng và Chính phủ lo, chắc cũng không mấy người quan tâm, cho nên cái giảng đường 432 chỗ ngồi đã được ngăn bằng một tấm vách ngăn di động, chỉ còn chừa lại chừng 200 chỗ ngồi để giảng đường đỡ trống trải.

Không dè chưa đến giờ hẹn mà giảng đường đã chật cứng, bộ phận tổ chức phải tháo dỡ tấm vách ngăn... Thế mà cái giảng đường trên 400 chỗ ngồi hầu như không còn chỗ trống.

Người quan sát nhận ra, hôm nay đến dự rất đông đủ, hầu như các vị thuộc hàng Giáo sư có tên tuổi đều có mặt, trừ thầy Hiệu trưởng đi công tác nước ngoài, các thầy Phó hiệu trưởng đều có mặt, buổi báo cáo do thầy Phó hiệu trưởng thường trực chủ trì.

Những người đến dự chờ đợi ông Phó chủ nhiệm cung cấp những thông tin thời sự về tình hình biên giới, để cập nhật thông tin và bổ sung kiến thức vào công việc nghiên cứu và giảng dạy. Ông giảng giải rất kỹ thế nào là đường cơ bản, thế nào là lãnh hải, thế nào là vùng đặc quyền kinh tế... Ông còn làm "công tác tư tưởng" cho các **Giáo sư, đảng viên và đoàn viên thanh niên Cộng sản** không được quên rằng Trung Quốc và Việt Nam là hai quốc gia do các đảng Cộng sản lãnh đạo, chúng ta cùng chung ông Tổ Mác-Lênin.

Rồi ông cung cấp thông tin, như muốn nhắc nhở các Giáo sư đừng quên góp đá xây dựng Trường Sa, khi đã có đơn vị này đóng góp một

tỷ đồng, mỗi người đơn vị kia đóng góp một ngày lương... rồi Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam đã làm các việc... ông nhắc đi nhắc lại một điệp khúc "nhiều lắm các thứ" (nguyên văn lời ông). Ông giảng giải rành rẽ như đang giảng bài cho học sinh trung học, chứ không phải một báo cáo nghiêm túc cho các Giáo sư... Trên màn hình của bản thuyết trình, ông xen vào rất nhiều hình ảnh để chứng minh rằng ông đã từng đi báo cáo về biên giới trên biển tại nhiều trường đại học và các đơn vị khác trên toàn quốc.

Mặc dầu chờ đợi, nhưng cử tọa tuyệt nhiên không thấy ông Chiến đưa ra một thông tin nào mới, trừ những thông tin mà các Giáo sư đã tiếp nhận qua các phương tiện truyền thông và nhất là các trang mạng "lề phải", "lề trái". Và ông luôn nhắc đi nhắc lại "đây là vấn đề nhạy cảm" mà ông không thể nói ra, và ông Chiến cũng khuyên mọi người đừng nhắc đến.

Quả tình đây là vấn đề rất "nhạy cảm", bởi vậy ông yêu cầu mọi người tuyệt đối không được chụp ảnh, quay phim về buổi nói chuyện này. Có một vị giảng viên rất trẻ (có lẽ vừa ra toa lét quay vào) chưa kịp nghe lời cảnh báo của ông, lỡ dạp giương máy ảnh lên chụp, liền bị ông nghiêm khắc cảnh cáo.

Điều đặc biệt là cái bản đồ mà ông trưng lên để giảng giải thì lại dùng tiếng Anh và ghi rõ vùng biển mà Trung Quốc đang khuấy đảo là biển "Nam Trung Hoa", chứ không phải là Biển Đông như viết trên các báo chí "lề phải" của ta.

Khi nói về các cuộc biểu tình chống Trung Quốc xâm lược, ông nhấn mạnh... ta có chưa đây trăm triệu dân, Trung Quốc có gấp mười mấy lần số đó, mình biểu tình năm ngàn người thì họ biểu tình năm chục ngàn người... Kinh khủng hơn thế... Giải quyết vấn đề gì đầu (!).

Nhưng có một thông tin mà cả

giảng đường sững sờ: Khi nói về vụ Trung Quốc bắt cóc tàu Bình Minh 2 và tàu Viking 2 của ta, ông Chiến "lỡ mồm" đưa ra một lời răn dạy: chẳng qua chỉ là... là "Yêu cho đòn cho vọt" mà thôi! Theo bình luận của người quan sát, thì đây là lời khuyên của các cụ đối với các bậc cha mẹ khi dạy dỗ con cái.

Nghe giọng điệu của ông cứ thấy là lạ thế nào! Đúng là giọng điệu của bọn người nước lạ, luôn mồm đe dọa cho "dạy cho Việt Nam một bài học"... Nhưng lần này được ông cán bộ Chiến của cái cơ quan lạ kia phiên dịch bằng một ngôn ngữ "thân ái hơn", là... là "yêu cho đòn cho vọt". Cả giảng đường giật mình... Không biết bố nào dạy con nào đây? Và ai đang được ai yêu như vậy đó?

Sau phần ông thuyết trình thì đến lượt mọi người nêu câu hỏi và bình luận.

Rất đông đảo các vị Giáo sư đương chức đã phát biểu ý kiến. Tất cả các ý kiến đều thể hiện sự đáng tiếc là trong báo cáo của ông Chiến không đưa ra được những thông tin gì mới so với báo chí, và mọi thông tin quen biết mà ông Chiến đưa ra kèm theo lời răn phủ đầu: "Đây là vấn đề nhạy cảm". Những vấn đề "nhạy cảm" của ông Chiến quả thật còn kém xa những thông tin mà các thầy cô của trường đại học này nghiên cứu, nhất là các thầy cô trong ngành sử học.

Người đầu tiên phát biểu ý kiến là thầy Phó hiệu trưởng thường trực. Thầy chất vấn ông Chiến, tại sao lại ông lại dùng bản đồ tiếng Anh với dòng chữ "Biển Nam Trung Hoa" để chỉ vùng Biển Đông của Việt Nam? Ông Chiến lúng túng, quanh co một hồi và không thể trả lời được thấu đáo câu hỏi của thầy Phó hiệu trưởng thường trực (mà làm sao ông Chiến trả lời cho đặng!!!).

Sau đó đến lượt một vị Giáo sư là một nhà nghiên cứu lịch sử, đã bình luận, ý là Trung Quốc "yêu Việt Nam"... rất yêu. Yêu đến mức cho những thứ hơn đòn hơn vọt mà ông Chiến vừa nói đến, bằng chứng là nhan nhản những bài viết trên những trang mạng do đảng Trung Quốc thao túng đòi "giết giặc Việt

để lấy máu làm lễ tế cờ thu hồi Nam Sa” (tức Trường Sa của Việt Nam). Ông còn dẫn ra một loạt sự kiện nữa, trong đó có việc ông Chủ tịch Hồ Cẩm Đào vừa dứt lời từ biệt với Tổng Bí thư của Việt Nam, thì trên cơ quan ngôn luận chính thức của Trung Quốc đã dọa cho Việt Nam nghe tiếng súng ở Biển Đông. Vị Giáo sư này còn nói: “Tôi có thể cung cấp cho anh Chiến, rằng bản chất của Trung Quốc là lời nói không bao giờ đi đôi với hành động. Họ nói một đằng, nhưng lại hành động theo một cách khác. Nó nhất quán từ cấp lãnh đạo cao nhất đến cấp thực thi thấp nhất”.

Vị Giáo sư khả kính của chúng ta còn khẳng định: chúng ta phải đặt lợi ích quốc gia trong khuôn khổ của pháp luật quốc tế lên trên hết, chứ không phải nhân mạng họ và ta đều chung ông tổ Mác-Lênin.

Một vị Giáo sư khác đã từng có bẻ dầy nghiên cứu về Trung Quốc, đã từng có công trình khoa học về vấn đề này được công bố từ 1979, thì khẳng định với ông Chiến rằng: trong suốt chiều dài lịch sử, các nhà lãnh đạo Trung Quốc luôn hành xử theo kiểu lời nói không đi đôi với việc làm. Khi vị Giáo sư này nhắc đến bản tính lời nói không đi đôi với việc làm thì gọi người quan sát nhớ lại ý kiến của vị Giáo sư vừa phát biểu ý kiến ở trên, rằng, mỗi khi diễn ra những sự kiện Trung Quốc xâm phạm lãnh thổ, lãnh hải Việt Nam, được phía lãnh đạo Việt Nam nhắc nhở, thì lãnh đạo Trung Quốc luôn đưa lời khuyên thân ái: “Các đồng chí ơi, chúng ta phải kiên nhẫn nhìn về đại cục, chứ chấp gì với cái hành động ngu xuẩn của bọn dân đen...”

Một vị nữ Giáo sư nói: “Bảo cáo một vấn đề nghiêm túc như thế này phải có chứng cứ khoa học, bằng chứng lịch sử, chứ không thể cái gì cũng “vấn đề nhạy cảm”... Vậy ra chúng tôi không đáng được cung cấp thông tin sao?”. Nghe xong lời vị nữ Giáo sư này, ông Chiến liền hạ giọng phán rằng: “Không ai cấm các thầy cô nghiên cứu khoa học, nhưng nghiên cứu thì phải... cho nó... cẩn thận... Chúng ta có thể viết một trăm trang nghiêm túc,

nhưng chỉ cần một dòng không cần thận là phía bạn có thể dùng nó để làm bằng chứng rằng đã có một Giáo sư của Việt Nam nói năng như vậy đấy!” (Người quan sát trộm nghĩ: Vậy thì trên hàng trăm trang mạng của Trung Quốc, cả lẽ phải và lẽ trái, nhan nhản những dòng lăng nhục và đe dọa Việt Nam thì ông Chiến nghĩ sao nhỉ?).

Dân tình quan sát thấy ông Chiến mặt đỏ như... Chắc ông không ngờ các thầy cô ở trường đại học này thể hiện một phản ứng dữ dội như vậy... Cứ như những cuộc đấu tố ở các khu phố đối với những người có ý kiến trái chiều.

Cuối cùng, chắc là để gỡ thế diện cho ông Chiến, vì dù sao nhà

trường cũng đã có lời mời ông Chiến đến báo cáo, thầy Phó hiệu trưởng thường trực đã nói lời cảm ơn để kết thúc cuộc đối thoại rất cởi mở với ông Chiến.

Trong dòng người ulla ra từ giảng đường, người quan sát nghe thấy cuộc trao đổi giữa mấy bạn giảng viên trẻ, trong đó đáng chú ý là lời của một anh: “Tôi cho rằng, phúc đức của nước nhà còn lớn lắm, bởi vì, đưa một người như ông Chiến đi thương thảo về biên giới, để một người như ông Chiến tư vấn chính sách về biên giới cho Chính phủ mà chúng ta mới chỉ mất có ngân ấy đất và ngân ấy biển là còn ít đấy”./

N. Q. S.

Tác giả gửi trực tiếp cho BVN.

NGƯỜI MẸ VIỆT NAM VÀ NỖ ĐAU HOÁ ĐÁ

Mến tặng bà Thái Thị Lượm và cô Nguyễn Thị Thanh Tuyền

Tôi nghe chuyện Hòn Vọng Phu từ nhỏ
 Người vợ ôm con, mòn mỏi ngóng chồng
 Nước mắt cạn khô, biển biệt chờ mong
 Đẽ rồi hoá đá!
 Nàng Tô Thị giờ đây không còn nữa^[1]
 Cũng như thác Bản Giốc, Ái Nam Quan
 Những đồng tiền và quyền lực tham lam
 Đã vùi lấp cả cội nguồn, lịch sử!
 Tổ tiên ngàn năm gìn giữ
 Ngàn năm bờ cõi mở mang
 Biết bao người mẹ Việt Nam
 Đã hoá đá cùng đau thương năm tháng?

Hôm nay,

Tượng đài Mẹ oai hùng, uy nghi, hoành tráng
 Từ trên cao, Mẹ hỏi, có nhìn
 Đàn con của Mẹ nheo nhóc, oan khiên?
 Những học sinh nghèo phải bơi sông đi học
 Những em bé ra đời trong hiểm nguy bị bắt cóc
 Công an bắn chết trẻ thơ đang tuổi tới trường
 Những cháu gái vị thành niên nhỏ dại, đáng thương
 Phải ngồi tù bởi quan tham dâm dăng
 Cô gái mất cha phải ngậm cay, nuốt đắng
 Vợ mất chồng, mẹ mất con phải lê chân trên khắp phố phường...^[2]
 Có ánh sáng nào không nơi mảnh đất mù sương?
 Có công lý nào không giữa thủ đô Hà Nội?
 Thương mẹ quá, mẹ ơi, cả một đời lặn lội
 Giữa dòng đời oan trái, đảo điên
 Các ác lên ngôi, mọi giá trị đều được tính bằng tiền
 Lũ quỷ khoác cờ đỏ sao vàng rêu rao đạo đức!

Mẹ và các em ơi, đứng lên, đừng khóc!
 Hãy để nỗi đau hoá đá trước bạo quyền
 Rồi sẽ có ngày đất nước đứng lên
 Cùng mẹ và các em đi đòi công lý!

Lê Diễn Đức 20-11-2011

ĐB HOÀNG HỮU PHƯỚC MỘT TÊN "CÒ" KHÔNG LỖ!Cử tri Sài Gòn 23-11-2011.....

Mấy ngày nay trên báo loan tin việc Quốc Hội VN đang bàn về "luật biểu tình", là một vấn đề thời sự nóng bỏng mà nhiều người dân VN đang nóng lòng theo dõi, trong đó có tôi. Nóng lòng vì hiện tại biểu tình đã là một nhu cầu bức thiết của người dân, khi trong bụng đã đầy áp những điều cần nói, cần được biểu lộ ra ngoài, của rất nhiều người cùng một suy nghĩ, cùng một tâm trạng, muốn cùng biểu lộ một lúc để banh mắt, mở tai những người lãnh trách chỉ muốn ngậm miệng, bịt tai để bảo vệ quyền lực đang có trong tay, và "yên nghỉ" cho sướng cái thân trên đồng tài sản lớn lao đã thu nhặt được, nhất là người dân cần có thái độ thích ứng với những kẻ đang âm thầm làm cái nghề kinh doanh bạc tỉ mà không bỏ vốn: đó là nghề bán nước!

Ngoài những tin mà báo chí, người biết việc tung ra, còn có hàng ngàn "tin tối mật" từ Wikileaks về những cuộc thương thảo bán nước trong bóng tối của các "con buôn" trong hàng ngũ lãnh đạo đảng, khiến những kẻ "bị liên lụy" như người dân chúng tôi không thể nhắm mắt và như đang ngồi trên đồng lửa! Chẳng cần phải chờ có "luật biểu tình" thì người muốn biểu tình mới làm đâu, nhưng là để xem cái tập thể mang danh là "đại biểu của dân" (cứ tạm cho là như vậy), họ nghĩ ngợi nói năng làm sao, ăn cơm của dân mà có làm việc cho dân hay cho ai? Chứ còn như các dân Ai Cập, Tunisie, Lybie... họ có cần gì đến "luật biểu tình" đâu! Vì chờ cái luật đó cho phép thì cả dân tộc họ có khi đã tiêu vong! Cũng như ở VN, nếu đợi người lãnh đạo cho phép biểu tình thì phải là nhà lãnh đạo khác, chế độ khác không còn CS!

Trên báo BBC loan tin: một đại biểu của Tp HCM, ông Hoàng Hữu Phước, là tổng giám đốc một công ty ở Sài Gòn nói trước QH: ông sẽ "tình nguyện đi thuyết phục người dân" rằng không cần có "luật biểu tình!", trong khi QH đang bàn về luật này. Chưa cần suy nghĩ, lý luận gì nhiều, thì chúng tôi và rất đông người dân có thể đáp lại sự "nhiệt tình ngu xuẩn" của ông bằng một câu trả lời vắn gọn: Nếu ông mà đến vận động chúng tôi, những cử tri thuộc đơn vị của ông, chúng tôi sẽ xua chó ra cắn cho ông một trận te tua, và đuổi ông xéo chỗ khác ngay, vì ông đã làm trái lòng

dân, phản lại dân trong khi ăn lương của dân! Bây giờ "các chủ" mới hài tội tên "đầy tớ của dân" như sau:

- Trước hết, "đầy tớ" Phước hãy trả lời cho "chủ": Ai sai bảo, hay trả tiền cho bài "thuyết trình" hùng hổ nhưng ngu xuẩn của đầy tớ vừa phát biểu trong QH rằng dân VN dân trí thấp không được biểu tình?

- Ai cho đầy tớ uống "thuốc liều" mà dám nói dân VN còn ấu trĩ (có nghĩa là ngu, vậy thì kê thay mặt cho người ngu cũng là kê ngu luôn!), chưa thể "cho hưởng" quyền biểu tình.

- Ai "thêm gan thêm mật" cho "đầy tớ", mà dám chụp mũ các "người chủ" là gây rối khi họ biểu tình chống Trung Cộng xâm lược?

Hỡi tên đầy tớ phản phúc đáng khinh ghét, người là người nước nào, ở đâu đến VN làm ăn mà dám ăn nói hàm hồ, xuẩn ngốc và liều lĩnh vậy? Chỉ những tội này thôi, người đáng bị "lột mũ áo" khỏi cái chức "đại biểu" dù chỉ là chức "dỏm", để người về mà làm ruộng cho rồi, vì xét ra cái bằng "thạc sĩ" của đầy tớ không phù hợp với cái đầu óc "có vấn đề" và sự "chậm tiến trì trệ" đang có trong con người của người, khi ăn nói hồ đồ và xúc phạm đến đất nước và dân tộc VN như vậy!

Sau khi tạm thời "chỉnh sửa" cho tên đầy tớ của dân, có tên là "đại biểu của Tp HCM" nói trên, nơi chúng tôi đang sinh sống (thật ra chúng tôi chẳng bầu bán gì cho hắn, mà là hắn được nhà nước CS đưa vào danh sách cho dân đi bầu lấy lệ, nên mới có cái tên đại biểu phản dân như vậy!), thì bây giờ, chúng tôi xin phép thưa chuyện cùng bà con được tổ, tại sao mà chúng tôi lại có thái độ giận dữ như trên:

Theo tin báo BBC, "đại biểu" Hoàng Hữu Phước đã hùng hổ trong một bài "diễn thuyết" trước QH rằng QH không cần bàn thảo về "luật Biểu tình", VN không cần có luật biểu tình, với 4 lý do mà Phước nêu ra: 1- Biểu tình là chống chính phủ. 2- Biểu tình là xâm phạm quyền tự do mưu cầu hạnh phúc của người dân. 3- Biểu tình không phản ánh nguyện vọng của dân. 4- Dân Việt **chưa đủ trình độ** để thực hiện quyền này!

Thật là một phát biểu vừa xuẩn ngốc (nếu ông ta "thật lòng" mà nghĩ như vậy!), và đầy mâu thuẫn (viện lý số 4 mâu thuẫn với các viện lý trên),

nhất là vô cùng hỗn xược với dân tộc VN (trong viện lý 4), được ông ta nêu ra để phân bác luật biểu tình:

1- "Biểu tình là chống chính phủ"? Một phát biểu mang tính phản động, quy chụp, vì cho tới thời đại này mà còn dám ăn nói bậy bạ, đem kiểu lập luận hủ bại, chụp mũ người dân bằng câu "biểu tình chỉ để chống chính quyền"! Thời nay đối với các nước văn minh và tự do dân chủ, thì biểu tình là một trong những quyền căn bản, chính đáng của người dân, từ đó dân có quyền bộc lộ ý kiến, tình cảm của mình về một vấn đề đại sự của quốc gia, góp phần xây dựng và bảo vệ đất nước. Ví dụ một điều luật do chính quyền đưa ra, người dân có quyền ưng thuận hay chống đối, và chính quyền phải nghe theo để chỉnh sửa cho phù hợp với ý dân, chứ không phải như các chế độ độc tài, trong đó có chế độ CS tại VN, mọi luật lệ đều do đám cầm quyền tự đặt ra để bảo vệ riêng cho họ!

Diễn hình như dân chúng Mỹ biểu tình phản đối việc chính phủ Mỹ sửa đổi bộ luật về y tế mà họ cho là không đúng; hoặc dân Hàn Quốc biểu tình chống một tổng thống không phù hợp với lòng dân, dân Nhật biểu tình phản đối một thủ tướng không đủ khả năng đảm nhận chức vụ.

Hoặc tại VN ngày 18-11 vừa qua, gần chục Linh mục dòng Chúa Cứu Thế và hàng trăm giáo dân thuộc giáo xứ Thái Hà, Hà Nội biểu tình đòi Công lý, không phải họ "chống chính quyền", mà là đòi hỏi chính quyền phải thực thi Công lý theo đúng luật pháp hiện hành của VN. Hay các nhà trí thức cùng với người dân ái quốc biểu tình là để chống bọn xâm lược Bắc Kinh, tạo điều kiện thuận lợi cho chính quyền trong việc bảo vệ đất nước. Trường hợp này, nếu chính quyền cũng yêu nước và làm đúng vai trò trách nhiệm bảo vệ Tổ quốc, thì sẽ hoan hô, cổ vũ, và cảm ơn người dân đã lên tiếng hỗ trợ cho mình có thêm sự chính danh, và tăng thêm sức mạnh để chống xâm lăng. Lúc đó tiếng nói của chính quyền đối với quốc tế và với kẻ xâm lược sẽ mạnh mẽ hơn. Còn ngược lại, chính quyền đồng lõa với kẻ thù, tuân lệnh kẻ cướp nước để bắt bớ trấn áp dân, thì rõ ràng đó là tà quyền bán nước hại dân, lúc đó dân phải chống cả thù trong lẫn giặc ngoài là hoàn toàn đúng! Nếu có gọi là chống nhà cầm quyền thì phải gọi chính xác là chống tà quyền chứ không gọi là chống chính quyền! Chỉ có tà quyền mới sợ và cấm dân biểu tình vì yêu nước.

Như vậy biểu tình là quyền chính đáng của người dân, không hẳn chỉ

để “chống chính quyền”, như sự suy gọng ép của “đại biểu dôm” Hữu Phước. Điều đó cho thấy ông Phước đã bộc lộ sự hiểu sai và u tối của mình khi nói biểu tình là chống chính quyền! Một kẻ có học vị thạc sĩ mà không hiểu biết một điều sơ đẳng như vậy, nếu không gọi là hủ lậu, là chậm tiến thì phải xác định mạnh mẽ hơn: Đó là tay sai, là một tên cò mồi của kẻ gian, đã theo sự chỉ đạo nào đó để chụp mũ dân, hầu chuẩn bị cho một hành vi trấn áp sắp tới với người biểu tình yêu nước! Đó là kẻ đồng lõa với kẻ bán nước, được mua chuộc bằng tiền, bằng chức vị để phân dân hại nước!

2- “Biểu tình là xâm phạm quyền tự do mưu cầu hạnh phúc của người dân”? Cụ thể Hoàng Hữu Phước nói thẳng vào cuộc biểu tình của giới trí thức, sinh viên và người dân Sài Gòn vào ngày đầu tháng 6 năm 2011 để chống quân xâm lược Trung Cộng, khi chúng cất cáp tàu Bình Minh 2 của VN đang thăm dò dầu khí tại thềm lục địa VN. Cuộc biểu tình này đã được tất cả những người yêu Tổ quốc trong và ngoài nước rất xúc động và nhiệt tình ủng hộ, thì ông Phước lại nói đó là “xâm phạm quyền tự do mưu cầu hạnh phúc của người dân”? Đó là thứ dân nào? Dân Việt hay dân Tàu? Nếu là dân VN thực sự, thì mọi người đều ủng hộ và cảm ơn người biểu tình yêu nước, để giữ vững quê hương khỏi rơi vào tay quân xâm lược Tàu Cộng, từng là kẻ thù truyền kiếp và không đội trời chung với dân ta! Thứ hỏi việc biểu tình đó là “xâm phạm quyền tự do mưu cầu hạnh phúc của dân” hay là giữ nước để dân được hạnh phúc?

Đại biểu dôm Phước còn ngay tạo rằng hấn từng chứng kiến ngày đó biểu tình gây nên kẹt xe, khiến người đi đường bức xúc muốn chửi lộn, đánh lộn với người biểu tình. Dân nào mà ngu muội và cùn đờ thể? Chính chúng tôi đây, có mặt bên bà con biểu tình lần đó, thị kiến dân chúng ở hai bên đường mà đoàn biểu tình đi qua, từ người đi bộ đến người đi xe gắn máy, xe hơi, hay khách ngồi trên xe buýt, ai nấy khi nghe hô khẩu hiệu và đọc được các biểu ngữ “Đả đảo TQ xâm lược”, “Hoàng Sa, Trường Sa là của VN” v.v... thì mọi người đều tỏ lộ vẻ hân hoan và cảm phục đoàn biểu tình. Nhiều người dừng xe nhường bước, hay tham gia đoàn, nhiều khách trên xe hơi, xe buýt vẫy tay ủng hộ, nhiều xe dừng cho đoàn biểu tình đi qua đường rồi xe mới chạy, chẳng hề thấy một ai tức bực hay tỏ vẻ cùn đờ muốn đánh lộn, chửi lộn với người biểu tình yêu nước như ông Phước

bịa đặt ra cả! Phải chăng “dân” đó là chính hấn, vì muốn mọi người phải ngồi yên chịu trận, để duy trì một sự ổn định giả tạo cho hấn buôn bán trục lợi, còn nước mất mặc nước, dân khổ mặc dân? Tên này quả thật gian manh, và là một thứ thương nhân ích kỷ, trục lợi, không xứng đáng là con dân nước Việt!

Phước còn dám ăn nói hàm hồ: “Biểu tình không bao giờ là chống lại một nước khác, cả khi nước ấy xâm lược mình!” Thật là một sự giả trá, gọng ép với đầy hậu ý xấu xa: hấn gán cho người yêu nước biểu tình đã đảo TQ cái tội “chống chính phủ” để có cơ đàn áp!

3- “Biểu tình không phản ánh nguyện vọng của dân”? Vậy phản ánh cái gì, khi người biểu tình bộc lộ ngay chính tâm tình yêu Tổ quốc của họ, họ muốn chống xâm lăng, bảo vệ Tổ quốc của họ, mà họ chính là người dân, những người dân chân chính nhất, chứ còn dân nào hơn nữa? Chẳng lẽ “dân” là bọn bán nước, là kẻ trục lợi trên đất nước, trên dân tộc như chính tên “đại biểu” ích kỷ và gian ác này?

4- “Dân VN chưa đủ trình độ để thực hiện quyền biểu tình”? Một sự hồ đồ, hỗn láo, xúc phạm đến cả dân tộc VN, xúc phạm đến những thành phần trí thức, học giả, nhân sĩ của đất nước, vì họ tham gia biểu tình, là thành phần nòng cốt, chủ động, như tại Hà Nội và Sài Gòn! Tên Phước là gì mà dám ăn nói xác láo như vậy? Học vấn của hấn đến đâu mà có suy nghĩ ngu xuẩn như trên? Hay lại là cái bằng dôm, bằng giả nên cái đầu mới thấp kém đến thế?

Cũng chính hấn mâu thuẫn với hấn, vì ở trên hấn gán cho việc biểu tình là “xâm phạm quyền tự do mưu cầu hạnh phúc của người dân”, “biểu tình không phản ánh nguyện vọng của dân”, tức là biểu tình là sai trái, bậy bạ, trong khi ở viện lý thứ 4 thì hấn lại “nâng cao” giá trị của biểu tình lên như một quyền chính đáng và cao trọng, đòi hỏi người dân “phải có trình độ” mới biết thi hành cái quyền đó?! Cái đầu thật của tên thạc sĩ dôm này là ở chỗ : nói mà không hiểu mình nói gì, câu sau đã câu trước! Thế mà là đại biểu của dân à? Nói có một việc còn mâu thuẫn lung tung, lại thiếu cả lễ độ, văn hóa, thì hấn đại diện cho ai? Lại còn phải kể đến số kẻ có tên là “đại biểu QH” nữa a tòng với tên Phước, cùng lên tiếng chung với hấn, lấy lý do là chế độ CS còn “gấp ngàn lần chế độ tư bản” nên không được chống chế độ! Có phải đây là những tên làm tay sai cho giặc, quyết ngăn chặn quyền tự do, quyền làm

chủ đất nước của toàn dân, để cho bọn bán nước dễ dàng thao túng đất nước, chà đạp dân tộc? Bọn “mãi quốc cầu vinh” ấy sẽ bị toàn thể dân chúng VN lên án, chứ không chỉ có những người đi biểu tình!

Hỡi “hữu phước”! Người đúng là đồ “vô phước” rồi đấy, vì đã cam tâm làm tay sai cho bọn phản động hại dân bán nước, người vì mê tiền đến quên cả Tổ quốc! Người không còn lương tri, lương tâm của con người! Yêu cầu tên Phước này bỏ ngay cái danh hiệu đại biểu cho dân Tp Sài Gòn, nơi mà chúng tôi đây là dân cư ngụ từ hàng hơn nửa thế kỷ nay, suốt cả đời từ bé đến lớn. Chúng tôi không chấp nhận cho HHP được mang danh là dân Sài Gòn, dân VN, chứ đừng nói hấn là đại diện cho chúng tôi.

Để kết luận, chúng tôi hoàn toàn đồng ý với đại biểu D. Trung Quốc trong câu ông bảo rằng tên Phước này đã mạo nhận là đại diện cho dân khi phát biểu bậy bạ tại QH, phủ nhận quyền biểu tình của dân, vì chẳng người dân nào cử hấn thay mặt, thậm chí còn muốn đưa hấn ra hải tặc phân dân hại nước, bắt trung bất hiếu! Cái tội nặng nề này của hấn, sẽ dành cho một cuộc phán xét khác của toàn dân, của lịch sử! Hãy đợi đấy! ****

...Thực tế là gần đây khi đi ngang qua vài cuộc tập hợp đông người bày tỏ chính kiến về “Đường Lưỡi Bò” ở Tp HCM, tôi đã nghe những người bị kẹt xe thốt lên những lời nguyền rủa thóa mạ văng tục giận dữ đầy đe dọa dành cho những người đang tập hợp mà ta gọi sai là “biểu tình” ấy. Sự giận dữ ấy có thể sẽ biến thành gây hấn, bạo loạn, đánh nhau giữa nhóm biểu tình và nhóm chống biểu tình. Chưa kể những cuộc tập hợp đông người ngoài trời ấy xâm hại quyền tự do đi lại của người dân, xâm hại quyền tự do “mưu cầu hạnh phúc” của người dân buôn bán bán bưng đoạn chính tự trọng kiếm từng đồng tiền nhỏ chứ quyết không làm hành khất, xâm hại thu nhập chính đáng của những cửa hàng có giấy phép đang hoạt động kinh doanh hợp pháp tại khu vực bị phong tỏa do các cuộc tụ họp ấy, xâm hại quyền được chăm sóc của công dân khi đau ốm hay chuyển dạ sinh con mà xe cứu thương không thể đến được do đường kẹt vì phong tỏa do tập hợp của đám đông, hay xâm hại hạnh phúc của công dân khi xe hoa của họ không thể nhúc nhích được vì tắt đường. Liệu cái gọi là quyền biểu tình ấy có lớn hơn quyền được kiếm sống của người dân, quyền được đời của con cái người dân, quyền được sử dụng công lộ của người dân, và quyền mưu cầu hạnh phúc của người dân? Trích phát biểu của HHP

Tội lãng phí làm nghèo đất nước

.....Đại Nghĩa 27-11-2011.....

Khi nói đến sự thối tha của chế độ Cộng hòa XHCN Việt Nam, chúng ta thường hay chỉ nói đến vấn đề tham nhũng mà ít ai để ý đến một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là lãng phí. Lãng phí chính là phương tiện để cho kẻ có quyền, có điều kiện tiến đến mục đích cuối cùng là tham nhũng, một đại tội mà trời không dung, đất cũng không tha. Lãng phí và tham nhũng là hai sự việc được cấu kết chặt chẽ với nhau hơn, đó là lãng phí sản của nhân dân đồng thời nhận được những lợi mà ngôn ngữ báo chí trong nước thường dùng là: phong bao, bôi trơn, lót tay, quà cáp, bồi dưỡng, lợi quả, hoa hồng v.v... do sự lãng phí mà có. Tham những loại này thường phải dùng tiền của nhân dân chung chi rất "xốp" cho đối tác thi công để họ lại quà xúng đáng, hoặc vun tiền ra mua sắm các thứ hàng phé thải linh tinh của nước ngoài đem về với hóa đơn trời ơi đất hỡi tính vào cho công quỹ. Theo như báo Tuổi Trẻ online có bài "Đại biểu Quốc hội nói gì về lãng phí?" đã tường thuật lại lời phát biểu của ĐB Lê Thanh Long (bí thư tỉnh ủy Long An) như sau:

"Theo tôi, lãng phí bây giờ còn nghiêm trọng hơn tham nhũng và gây hại rất nhiều. Cái tội của lãng phí còn to hơn tham nhũng.

"Tham nhũng còn có địa chỉ, "chỉ mặt đặt tên" được, còn lãng phí được ngụy tạo dưới nhiều dạng và không ai chịu trách nhiệm, không biết qui trách nhiệm về đâu. Trong lĩnh vực xây dựng cơ bản, năm nay chúng ta đầu tư 57.000 tỉ đồng. Tỷ lệ thất thoát trong đầu tư xây dựng cơ bản người thì nói 35%, người thì nói 10%. Theo tôi cho mức 15%. Như vậy thất thoát lãng phí cũng đã là 7.000-8.000 tỉ đồng rồi! Chưa kể tới nhiều dạng lãng phí khác như hội họp, hoặc tiệc tùng, chi phí hành chính..." (Tuổi Trẻ online ngày 14-5-2008)

Người ta đã hào phóng thực hiện một dự án làm đường mà mới nghe qua sự phí tổn của nó không ai là không kinh ngạc. Thực ra không biết cái dự án này thuộc về tham nhũng hay lãng phí, chắc chắn là cả hai mà không nghe nói có chuyện gì cần thẩm tra:

"Những con số giật mình từ Quốc hội: Đoạn đường chuẩn bị từ khu vực Trung Tự đến Ô Chợ Dừa (TP Hà Nội) chỉ dài vốn vẹn 1.082 m, mà dự kiến phải chi 750 triệu đồng, tức là khoảng trên 40 triệu USD/km..."

"Ngày 20-10, bàn về những lãng phí trong quy hoạch, nhiều Đại biểu đã giật mình" (Người Lao Động online ngày 21-10-2005)

Ngoài lãng phí về tiền bạc, vật chất, người Cộng sản còn lãng phí cả chất xám một cách không thương tiếc. Một vị tiến sĩ thuộc loại giỏi ở nước ngoài đang được xử người trọng dụng nhưng khi về nước thì tài năng của ông ta bị phí phạm vô cùng. Tôi nghĩ những người có học vị cao, có tài muốn về "giúp nước" thì hãy xem cái gương của thầy PGS.TSKH Trần Đức Chính:

"Một tiến sĩ có luận án khoa học được các đồng nghiệp Quốc tế đánh giá xuất sắc và đem ra ứng dụng thực tế ở nước ngoài. Nhưng khi về nước, ông được giao cho việc... theo dõi việc đi sớm về muộn của giáo viên, sinh viên, một công việc chẳng liên quan gì đến chuyên môn của ông. Câu chuyện của PGS. TSKH Trần Đức Chính, trường Đại học Xây dựng Hà Nội là một ví dụ về tình trạng lãng phí chất xám trong các cơ quan, tổ chức nhà nước hiện nay" (RFA online ngày 23-10-2005)

Trong loạt bài nêu lên những "địa chỉ đen" trên báo Tuổi Trẻ online, chúng ta biết được có tới hàng hà sa số dự án toàn là phá hoại, lãng phí, làm nghèo đất nước. Thế mà người Cộng sản vẫn vô tư làm hại dài dài:

"Báo cáo của Bộ Xây dựng cho biết tổng mức đầu tư 43 công trình là hơn 5.362 tỉ đồng... Trong số 43 công trình, có 4 công trình có mức đầu tư lớn xảy ra tình trạng tham nhũng lãng phí, gồm hệ thống thoát nước và xử lý nước thải TP Huế (tổng mức đầu tư 180 tỉ đồng), nhà máy gạch granit Thiên Thạch tại Nam Định (100 tỉ đồng), nhà máy chế biến cà chua tại Hải Phòng (43,018 tỉ đồng), công trình cải tạo hồ Phú Lão tại Hòa Bình (12,3 tỉ đồng.)

"Theo kết quả kiểm tra của Bộ Xây dựng, có tới sáu trong tổng số 43 công trình xây xong rồi... đóng cửa, trong đó có hai dự án nằm trong số bốn công trình có mức đầu tư lớn nhất" (Tuổi Trẻ online 9-12-2006)

Kết luận của BCT về năng lực cán bộ cho ta thấy được tình trạng phe cánh bao che, sử dụng những kẻ không chuyên làm lãng phí biết bao nhiều là tiền bạc mà nhân dân phải gánh chịu.

Những sự việc điển hình nêu trên về xây dựng, hay mua sắm đồ phé

liệu, bây giờ đến những việc hội hè, quà cáp ăn chơi lãng phí chúng ta sẽ thấy còn chóng mặt hơn. Họ đã thẳng tay vung tiền của dân qua cửa sổ một cách xả láng:

"Báo Tiền Phong đưa tin qua bài viết tựa đề "Quà biếu của 663 đơn vị với trên 4.000 tỉ đồng". Con số này được chủ nhiệm Ủy ban Pháp luật Quốc hội Vũ Đức Kiên đưa ra tại Hội nghị toàn quốc về phòng, chống tham nhũng, lãng phí để minh chứng rằng sau 6 năm triển khai Pháp lệnh Thực hành tiết kiệm, các con số thống kê về lãng phí vẫn ở mức báo động..."

"Cán bộ nhiệm chức có "truyền thống" phải mua xe mới chứ không hài lòng với xe cũ của người tiền nhiệm..."

"Một thói quen "xài sang" khác của số đông đơn vị nhà nước liên quan đến những chi tiêu cho lễ hội, tiếp khách, quà biếu. Riêng tiền quà biếu của 663 đơn vị lên đến trên 4.000 tỉ đồng. "Hiếm có nước nào trên thế giới chi mạnh tay như thế". (Tiền Phong online ngày 10-10-2006)

Thời buổi bây giờ ở Việt Nam thất thoát được tính tới tiền tỷ chứ không còn là tiền triệu nữa. Ngân quỹ của đảng CSVN không biết lấy từ đâu ra mà chi tiêu sai phạm hơn 80 tỷ đồng:

"Qua kiểm tra, Ủy ban Kiểm tra Trung ương phát hiện số tiền sai phạm hơn 80 tỉ đồng. Ủy ban kiểm tra các cấp hơn 56 tỉ đồng, tăng gần gấp hai lần so với nhiệm kỳ Đại hội IX..."

"Ông Nguyễn Văn Chí cũng chỉ rõ: Tình trạng vi phạm qua kiểm tra tài chính đảng là đáng lo ngại, kiểm tra ở đâu cũng có vi phạm với mức độ khác nhau..."

"Ông Chi nhấn mạnh, trước tình trạng tham nhũng, lãng phí, quan liêu chưa được ngăn chặn, đẩy lùi, đòi hỏi nhiệm vụ công tác kiểm tra, giám sát tài chính phải được đẩy mạnh hơn và quyết liệt hơn". (VNExpress online ngày 26-7-2010)

Dưới đây Tuổi Trẻ online ngày 6-4-2008 cho chúng ta thấy "Những địa chỉ" lãng phí, thất thoát" qua bài "Lãng phí hàng trăm tỉ đồng từ 9 cảng cá":

"Việc đầu tư xây dựng một số cảng cá chưa hợp lý về vị trí, qui mô công trình và mua sắm thiết bị chưa phù hợp với nhu cầu thực tế đã gây lãng phí 52 tỉ đồng.

"Kết quả thanh tra đã phát hiện nhiều sai phạm trong việc đầu tư xây dựng, gây lãng phí hàng chục tỉ đồng.

"Sau hơn ba năm bàn giao, cảng cá Cà Mau không có tàu đánh bắt thủy hải sản cũng như các loại tàu khác có công suất 60-300 CV cập cảng". (Tuổi Trẻ online 6-4-2008)

Một điều quan trọng là những

người muốn thực hiện các công trình để có điều kiện chấm dứt, họ không tính được tiến độ mà nhà thầu thi công trong thời điểm giá cả vật tư sẽ bị trượt giá làm thất thoát tiền thuế xương máu của người dân. Chúng ta sẽ thấy đau xót khi những dự án “Lãng phí tiền tỷ vì những công trình siêu ỉ”.

“Cầu Hoàng Hoa Thám xây 10 năm mới chỉ được 3 trụ, gây thất thoát 136 tỷ. Dự án siêu ỉ ạch Nhiều Lộ-Thị Nghè buộc phải bỏ ra thêm 100 triệu USD. Con đường “rùa” Rừng Sác cũng trong tình trạng tương tự. Hàng trăm tỷ đồng của TP.HCM “trôi sông” cùng những công trình này”. (VnExpress online ngày 5-9-2008)

Ai đời, những công trình gây lãng phí như ở Cần Thơ có tình trạng mới nghe qua tưởng đây là điều nghịch lý, nhưng với Việt Nam XHCN thì đó là việc thường ngày của huyện. “Xây 9,4 tỉ đồng, sửa... 20 tỉ đồng!” đó là tựa đề một bài báo của Người Lao Động, xin trích đoạn dưới đây:

“Hạng mục bờ kè tả (bờ trái rạch Khai Luông) thuộc dự án nạo vét và xây dựng kè rạch Khai Luông (quận Ninh Kiều, TP Cần Thơ) có giá trúng thầu hơn 9,4 tỉ đồng. Quá trình thi công đã có sai phạm, làm cho công trình này bị hư hỏng nặng. Theo tính toán của giới chuyên môn, để sửa sai, ngân sách nhà nước phải chi thêm hơn 20 tỉ đồng”. (Người Lao Động online ngày 6-8-2008)

Dự luận trong nước có đạo xôn xao về “Đề án 112 lãng phí, thất thoát tiền” ra sao? Người Cộng sản thì từ xưa nay sử dụng người “hồng hơn chuyên”. Vì thế cứ em nào có “ní nịch” trích ngang ba đời “cột cán” thì cho vào, không cần chuyên môn, trình độ a, b, c cũng được; do đó khi thất bại thì cứ đổ thừa tại, bị, mắc, phải... rồi thì cho qua. Nghĩ tội người dân đã phải mất một số tiền lớn.

“Dự án tin học hóa nói trên, còn gọi là đề án 112, đã phá sản sau 5 năm triển khai. Cho tới khi ngừng dự án năm 2007, khoảng 300 tỉ tiền công quỹ đã bị thất thoát vì làm trái.

“Tháng 11-2007, phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng đã phải lên điều trần trước Quốc hội, thừa nhận “chính phủ đã sai lầm khi giao đề án 112 cho một cơ quan tham mưu không có chuyên môn, hoạt động lỏng lẻo”. (BBC online ngày 22-1-2009)

Những sự lãng phí mà khi biết đến không ai không đau lòng, không ai không chua xót cho những đồng tiền chất mót của nhân dân từ mọi thứ để đóng góp vào tay những người “đầy tớ” của dân để họ phung phí một cách không thương tiếc. Không biết

người Cộng sản có tim óc hay không mà coi tiền của nhân dân không hơn tờ giấy lộn. Biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của những cụ già lao động còng lưng vất vả, buôn tảo bán tần, bao nhiêu trẻ con đi rong suốt ngày bán từng tờ giấy số, cơm bữa no bữa đói đem tuổi thơ đi đổi lấy miếng ăn. Dân thu vô từng đồng, cán bộ vung ra từng tỉ, báo chí phải kêu lên “Huyện nghèo chơi... sang”. Tiền của dân để trong kho, trong ngân hàng làm sao ăn, chỉ có cách bày ra làm chuyện nợ, chuyện kia mới có dịp mà đục khoét.

“Trong vòng ba năm (từ 2007-2009), huyện Phước Long đã xây dựng hàng ngàn hộ dân để đóng góp và vốn ngân sách đầu tư hơn 116 tỉ đồng để xây dựng 113 km bờ kè dọc theo các tuyến kênh, sông trong huyện. Công trình này vừa hoàn thành cuối năm 2009, có nhiều tuyến kè chỉ mới đưa vào hoạt động mấy tháng... Vậy mà mới đây, lãnh đạo huyện này lại quyết định xây dựng tuyến kè mới (mở rộng song song cách tuyến kè cũ 3m), với nguồn vốn ghi ban đầu lên đến 63 tỉ đồng, khiến tuyến kè cũ trị giá hơn trăm tỉ đồng trở nên vô dụng”. (Thanh Niên online ngày 22-7-2010)

“Những công trình gây lãng phí: Tiền tỉ tan theo dự án nước”, đó là tựa đề của bản tin trên Thanh Niên online mà người mới xem qua đã thấy choáng ngợp.

“Dự kiến bỏ ra hơn 1.700 tỉ đồng để xây dựng nhà máy nước và mạng cấp hai nhằm cung cấp nước cho các khu dân cư, khu công nghiệp... trên địa bàn. Nhưng nhà máy xây xong rồi mà mạng cấp nước đến các khu công nghiệp chưa có, các dự án công nghiệp lớn cũng đình trệ, khiến nguy cơ tiền tỉ trôi theo nước...”

“Để cứu nguy cho dự án gần 2.000 tỉ đồng khỏi bị phá sản, đành phải “chữa cháy” bằng cách cho đấu nối nguồn nước của DTW vào hệ thống nước sinh hoạt của dân cư... Do vậy, nếu phải tính cấp bù chênh lệch thì theo tính toán... hơn 52 tỉ đồng/năm. Nhưng đây chỉ là mức bù lỗ cho năm đầu tiên, trong khi cứ hai năm giá nước lại tăng một lần cho đến 20 năm”. (Thanh Niên online ngày 20-7-2010)

Những con sâu bự chuyên đục khoét tiền của nhân dân bằng thủ thuật đi mua “đồ cũ” để đánh lận con đen, đem về giá cả tính theo tỷ lệ lót tay nên họ không ngần ngại mua đồ về đắp chiếu, khi đem ra bán sắt vụn với thêm một lần nữa. Nhìn thấy “nhóm lợi ích” làm nghèo đất nước, các cụ cách mạng lão thành cũng nóng ruột kêu la. Cụ Nguyễn Văn Bé

đã 87 tuổi đời kêu than: Toàn những chuyện tày trời mà không nghe, không biết:

“Tập đoàn Điện lực xây dựng 2 nhà máy nhiệt điện tốn hàng ngàn tỉ đồng rồi bỏ hoang đắp chiếu mấy năm nay, gây tình trạng thiếu điện, cắt điện luân phiên làm khổ sở cho dân, điều dưỡng các ngành kinh doanh sản xuất...”

“Tập đoàn Vinashin trong vòng 4 năm hoạt động thua lỗ liên tiếp đến mức cắt vốn trong số 90 nghìn tỉ đồng chỉ còn vốn vụn 10 nghìn tỉ đồng, mua hai chiếc tàu thủy Italy mỗi chiếc đều trên nghìn tỉ đồng rồi về đắp chiếu chờ bán sắt vụn...” (Đối thoại online ngày 15-7-2010)

Cái hay đâu không thấy chờ cái nghề vung tiền ra nước ngoài mua sắt vụn, đồ phế thải là nghề của Vem. Chỉ có món này là ngon xơi của lót béo bờ. Người Cộng sản lợi dụng câu nhật tụng “kinh tế thị trường định hướng XHCN” lấy quốc doanh làm chủ đạo, vì vậy chuyên môn bám víu vào công ty, tập đoàn, tập đảng quốc doanh để tập trung tiền bạc tài sản của nhân dân vào cho “nhà nước quản lí” tạo điều kiện đục khoét công quỹ được dễ dàng.

Vinashin, con tàu định mệnh của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, tập đoàn quốc doanh trực thuộc phủ thủ tướng này đang bị xâu xé để tranh giành quyền lực trước kỳ Đại hội đảng lần thứ XI. Ông Dũng cũng đang tất bật dùng mọi thủ đoạn quỹ quyết, quỹ quái để cứu con tàu ma này. Kết quả ra sao hạ hồi sẽ rõ, còn bây giờ về khía cạnh lãng phí tiền của nhân dân thì là đã quá rõ:

“Diễn hình là việc mua con tàu Hoa Sen với khoản tiền lên tới 60 triệu euro nhưng sau đó không khai thác được phải neo đậu ở Khánh Hòa. Ngoài ra Vinashin đã dùng vốn vay quốc tế mua chín tàu cũ tuổi đời hơn 15 năm với tổng chi gần 200 triệu USD”. (Vietnamnet ngày 12.7-2010)

Ông Phạm Thanh Bình, lãnh đạo tập đoàn Vinashin, là người được thủ tướng Dũng trực tiếp bổ nhiệm, nên dù ông này không có đủ khả năng hay chuyên môn để điều khiển tập đoàn lớn như thế, cũng vẫn được ưu ái trọng dụng:

“Một số dự án trái với quy hoạch được phê duyệt, dàn trải nhiều lĩnh vực, địa bàn, có lĩnh vực không liên quan đến công nghiệp đóng và sửa chữa tàu biển, có nhiều công ty, dự án thua lỗ nặng nề; ước tính dư nợ lên tới khoản 86.000 tỉ đồng, tỷ lệ nợ phải trả trên vốn sở hữu gấp gần 11 lần, khó có khả năng tự cân đối dòng tiền.

"Theo kết luận của Bộ Chính trị, những hạn chế, yếu kém của Vinashin trước hết là do trình độ cán bộ lãnh đạo, quản lý của công ty mẹ và các đơn vị thành viên chưa đáp ứng được yêu cầu quản trị một tập đoàn kinh tế lớn. Người đứng đầu tập đoàn còn hạn chế về năng lực, có biểu hiện thiếu trách nhiệm, tùy tiện, cá nhân báo cáo không trung thực, có ý làm trái, vi phạm pháp luật..." (Đàn Chim Việt online ngày 10-8-2010)

Một sự đại lãng phí gần đây nhất đã cho chúng ta thấy rõ bộ mặt tham lam thiếu sĩ diện của chế độ Cộng hòa XHCNVN, đó là việc phung phí tiền của nhân dân trong việc tổ chức Đại lễ ngàn năm Thăng Long vừa qua. Sự phung phí tiền bạc mồ hôi nước mắt của nhân dân đã gây sự bức xúc trong lòng mọi người và được mục sư Tin lành Nguyễn Trung Tôn mô tả:

"Vậy là còn 30 ngày nữa đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam chính thức khai mạc: Đại lễ kỷ niệm 1.000 năm Thăng Long", kinh phí cho buổi lễ này dự tính là 94 ngàn tỷ đồng Việt Nam, xấp xỉ 4,5 mỹ kim (theo VnExpress). Với kinh phí lớn khổng lồ như vậy, người dân Việt Nam sẽ được những gì?... Nếu với số tiền trên dùng vào việc xây dựng đường, trường, trạm, hay đầu tư xóa đói giảm nghèo v.v... thì chắc chắn mang lợi ích cho dân tộc, đất nước rất nhiều, nhưng chi phí cho một kỳ lễ hội thì đây là một vấn đề để mọi người dân Việt Nam phải quan tâm. Lợi nhuận lớn nhất từ những khoản chi phí kếch xù này sẽ rơi vào tay những người có chức có quyền và những kẻ cơ hội, còn thiệt hại thì thuộc về toàn thể người dân Việt Nam". (Lương tâm Công giáo online ngày 12-9-2010)

Lại thêm một dự án làm nghèo đất nước ngay giữa cái thủ đô ngàn năm Thăng Long của bọn người mà tôi không biết dùng từ gì để gọi họ. Một dự án "Đầu tư hơn 200 tỉ xây Cung Trí Thức để... bỏ trống", đó là tựa bản tin của Dân Trí online.

"Hà Nội đầu tư hơn 200 tỉ đồng xây dựng Cung Trí Thức để làm nơi hội tụ các hội, hiệp hội. Tuy nhiên, hơn 8 tháng đi vào hoạt động (từ 10-2010), chỉ có 7 hội về Cung, 2 khối nhà cao 15 và 3 tầng gần như bỏ không... Lý do họ đưa ra là đã có cơ sở làm việc ổn định, Cung Trí Thức cũng không thuận tiện cho hoạt động nên họ không có nhu cầu chuyển đến". (Dân Trí online ngày 9-7-2011)

Những tài liệu sưu tầm lược kể trên đây chỉ là những điển hình về sự lãng phí của chính quyền CSVN trong mấy năm qua. Nếu ngồi nghĩ lại,

người dân Việt Nam sẽ thấy được tại sao họ đã làm việc cật lực và đóng thuế kể cả tiền người Việt nước ngoài gửi về mỗi năm trên 8 tỉ USD mà đất nước nghèo vẫn hoàn nghèo?!

Đại Nghĩa (Sưu tầm)
© Đàn Chim Việt

HÀNH TRÌNH ĐI TÌM CÔNG LÝ

—Nguyễn Thị Thanh Tuyền 18-11-2011—

Ngày đầu tiên bước chân đến Hà Nội trời hơi se lạnh, cảm giác trong lòng tôi thật khó tả. Mọi vật xung quanh tôi đều rất lạ, và tôi thấy dường như lòng mình đang nghi ngại khi phải đứng trước nhiều khó khăn không tên ở lúc sắp bắt đầu cuộc hành trình đi tìm chân lý trong cuộc sống lần này.

Tôi thấy mình ngỡ ngàng như một đứa trẻ khi nghĩ trong lòng mình không biết rồi hai mẹ con tôi sẽ đi đến đâu về đâu giữa thủ đô đất lạ quê người.

Sáng ngày 17 tháng 11, hai mẹ con tôi đã đến Bộ Công an để nộp đơn kêu oan cho chồng nhưng ở đây không nhận đơn. Tình cờ tôi cũng gặp nhiều người khác đi kêu oan. Hoàn cảnh giống tôi nhất là em Trịnh Kim Tiên. Thật là đau lòng biết bao!

Tôi đi kêu oan cho chồng bị Công an Bình Dương đánh chết còn em Tiên thì đi kêu oan cho Bố bị Công an Hà Nội đánh chết.

Tôi nghĩ mình hiểu rất rõ cảm giác bị mất đi một người yêu thương là như thế nào, tôi mất chồng, Tiên mất cha. Có lẽ đó là lý do duy nhất khiến chúng tôi, dù không nói nhiều với nhau, nhưng đủ hiểu và cùng im lặng đồng hành đi trên một con đường. Con đường mà chúng tôi đi tìm là con đường "công lý".

Chúng tôi đã chầm chậm bước đi qua những con đường của Hà Nội, những tiếng xì xầm xung quanh chúng tôi:

- Bị sao thế? À, vụ ông Tùng đó à? Thật là tội nghiệp cho cái Tiên!

- Còn ai thế kia?

Có một người khác trả lời: "Đây là vụ anh Nguyễn Công Nhựt bị

Công an Bình Dương đánh chết, hai mẹ con lặn lội hàng ngàn cây số để ra đến tận Hà Nội đi kêu oan cho con, cho chồng đấy. Thật là tội nghiệp mẹ con họ...!"

Khi nhận được chia sẻ của bà con đi trên đường, tôi thấy lòng

mình đỡ bớt hiu quạnh. Giữa thành phố Hà Nội không một ai thân thích nhưng ở đây ít nhiều tôi đã được thông cảm, an ủi bởi những con người có tấm lòng bác ái.

Tuy được mọi người chỉ dẫn nhiệt tình đi đến Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, nhưng đến đây tôi thấy bảng treo trước cửa hôm nay không có tiếp dân. Hai mẹ con tôi lại tiếp tục lặng lẽ bước đi cùng em Tiên đi qua biết bao nhiêu con đường để đến Tòa án Thành phố Hà Nội, vì theo tin trên báo đưa hôm nay là ngày xử vụ án của bố Tiên.

Khi không nhận được thông tin chính thức về phiên tòa, tôi biết nỗi lòng của em hiện giờ như thế nào.

Đến đây, biết bao nhiêu con người đi qua đi lại nhìn chúng tôi trước tòa án. Họ nhìn chúng tôi bằng đôi mắt thương cảm, Họ bảo chúng tôi cố gắng vượt qua nỗi đau mất mát này, những chặng đường chúng tôi đi tìm công lý còn dài lắm... phải cố gắng.

Đáp lại những lời động viên của bà con là những giọt nước mắt chạy dài trên đôi má của mẹ và tôi.

Nhìn thấy mẹ khóc lòng tôi đau biết chừng nào, Tôi tự nhủ trong lòng "Con xin lỗi mẹ vì chuyện chồng con mà mẹ phải khóc. Con hứa sẽ lấy lại nước mắt mà Mẹ đã khóc cho chồng con."

Đứng im lặng trước tòa án một hồi lâu, chúng tôi lại đi tiếp đến phòng Thanh tra của Bộ Công an để nộp đơn kêu oan.

Đến đây tôi đã vào được phòng tiếp nhận hồ sơ, các anh công an hứa sẽ chuyển lên cấp trên giải quyết rồi nói tôi ra về.

Vậy là đơn khiếu nại và tố cáo khẩn cấp lần 11 của tôi đã được

nhận sau một hành trình xa xôi từ Bình Dương. Dù không biết là những lá đơn của tôi có thực sự đến tay của người cần đến không, nhưng cũng như em Tiên, tôi và gia đình mình luôn đặt niềm hy vọng là công lý sẽ được thực thi.

8g30 sáng ngày 18-11-2011, tôi đến VKSND Tối cao. Rất nhiều người ở đó cũng đang chờ nộp đơn kêu oan như tôi.

Hầu hết những lá đơn kêu oan là về đất đai: Có một bác trạc khoảng 65 tuổi đã nộp đơn kêu oan đến lần 155 nhưng vẫn không được giải quyết. Dù đến đây nhiều lần nhưng chưa một lần gặp bất kỳ một lãnh đạo nào ở đây, bác ấy nói rất bức xúc. Nhiều người khác cũng giống như bác.

Mọi người nghe mẹ con tôi nói giọng miền Nam nên họ đã biết chúng tôi từ Sài Gòn ra. Nhiều người đến hỏi thăm chia sẻ và họ cũng bức xúc trước cái chết của anh Nhựt. Đến đây tôi cũng nhận được sự chia sẻ của chị Ngọc làm trong Văn phòng tiếp nhận hồ sơ của VKSND Tối cao. Chị hứa sẽ chuyển hồ sơ của tôi lên cho ông Nguyễn Hòa Bình Viện trưởng. Nghe chị nói thế tôi cũng thấy yên tâm và tin rằng mình sẽ gặp được người tốt.

Sau đó tôi qua Văn phòng Quốc hội nhưng người trực cổng bảo ở đây không tiếp nhận đơn mà phải về số 01 Ngô Thì Nhậm, Hà Đông, cách đây khoảng 20 cây. Tôi đón xe để đi đến số 01 Ngô Thì Nhậm nhưng anh taxi chở một vòng thả chúng tôi xuống, bảo đến chỗ đó. Nhìn xung quanh tôi không thấy đường Ngô Thì Nhậm đâu mà lại thấy đường Ngô Quyền. Thế là tôi bị lừa rồi!

Tôi tiếp tục đón xe đến Văn phòng Chính phủ, các anh Công an bảo ở đây không có tiếp nhận đơn phải về số 01 Ngô Thì Nhậm, Hà Đông, cách đây hơn 15 cây. Nhưng bây giờ là 10g45 thì đi không kịp rồi, lúc này đến đó là hết giờ làm việc.

Thế là hết một buổi sáng. Tôi chỉ nộp được một đơn tại VKSNDTC.

Tiếng thờ dài của mẹ tôi làm tôi chạnh lòng. Tôi an ủi và nói với mẹ:

Đi tìm công lý là vậy đó Mẹ à, Mẹ đừng buồn nữa Mẹ.

13g trưa, tôi và mẹ đón taxi đi đến 01 Ngô Thì Nhậm, Hà Đông. Cuộc hành trình lại tiếp tục gian nan. Người lái xe chở tôi đến Ngô Thì Nhậm, quận Hai Bà Trưng. Tôi bảo: “Ồ đây không phải, ở tận Hà Đông cơ! Tại sao chở tới chỗ này?” Thật ra tôi có biết Hà Đông là chỗ nào đâu?

Thế là tiếp tục hành trình đi đến Hà Đông. Khi đến văn phòng Trung ương Đảng và Nhà nước là gần 15g, tôi đã mất hai tiếng đồng hồ đi taxi. Tôi đã lờ khóc lờ cười: lại bị lừa một lần nữa.

Khi đến đây tôi không đem theo CMND, anh tiếp dân không đồng ý tiếp nhận đơn của tôi. Tôi đã giải thích hết lời: vì tôi đã đưa cho khách sạn giữ rồi.

Tôi đã khóc vì tốn quá nhiều thời gian, vậy mà xuống đây lại bị như thế này. Tôi chứng minh cho anh: “Tôi là Nguyễn Thị Thanh Tuyền, vợ của anh Nguyễn Công Nhựt bị Công an Bình Dương đánh chết”. Nói đến đây, những giọt nước mắt của tôi tuôn ra cũng làm động lòng một anh trong phòng tiếp dân và anh ấy nói đã biết vụ án của tôi. Anh bảo tôi bình tĩnh và sẽ giải quyết cho tôi. Anh vào hỏi cấp trên, sau đó mời tôi làm việc. Khi được các anh tiếp đón một cách nhiệt tình và chia sẻ nỗi đau mất mát của tôi, lòng tôi cũng tạm nguôi.

Các anh ấy bảo vụ này các anh cũng đang theo dõi và các anh đã hướng dẫn tôi nhiệt tình, sau đó cho tôi giấy hẹn bảo tôi sáng thứ 2 đến phòng tiếp dân của Văn phòng Quốc hội nộp đơn. Bởi vì chiều nay Vp Quốc hội nghỉ làm. Thế là tôi phải ra về vừa vui và vừa buồn.

Vui vì đã có giấy hẹn cho sáng thứ 2, buồn vì chiều nay không kịp đến cục điều tra VKSNDTC cùng luật sư Trần Đình Triển. Chuyến này tôi không chọn taxi làm phương tiện nữa mà tôi chọn xe bus để đo đoạn đường như thế nào để thứ 2 tiếp tục hành trình. Sự thật là tôi chỉ tốn 6.000 đồng đi xe bus và đi bộ một đoạn đường thì về đến khách sạn. Trên đường đi tôi gặp chú xe ôm hỏi đường, chú đã nhận ra tôi là

Tuyền. Tôi hỏi: “Sao chú biết cháu?”. Chú nói: “Vụ chồng cháu là Nguyễn Công Nhựt bị CA Bình Dương đánh chết, chú đang theo dõi mà”.

Lúc ấy nhiều chú xe ôm kể bên cát giọng: “Cháu là Tuyền à, cháu phải cố lên đòi công lý cho chồng cháu, các chú luôn bên cạnh cháu và ủng hộ tinh thần cháu.”

Nghe các chú nói thế, tôi cũng thấy vui vui làm sao. Dù không hề quen biết nhưng các chú nói chuyện giống như tôi là người thân của các chú vậy.

Đi đến ngã tư, tôi gặp một cô gái. Đoán chắc là sinh viên, tôi đã hỏi đường, em đã nhận ra tôi và hỏi: “Chị là Tuyền vợ anh Nhựt đúng không? Em đọc báo và biết hoàn cảnh của chị. Chị cố gắng lên nhé!”

Tôi về ghé qua một quán ăn nhỏ trên lề đường. Tôi không ngờ ở đây cô bán quán ăn cũng nhận ra tôi và cô đã chia sẻ nỗi buồn cùng tôi.

Khi về đến khách sạn, tôi đã ngồi yên lặng và suy nghĩ việc anh Nhựt chồng tôi bị Công an Bến Cát, Bình Dương đánh chết. Sau hơn 7 tháng chờ đợi câu trả lời công bằng nghiêm minh của pháp luật, điều mà tôi nhận được là sự im lặng của các cơ quan chức năng tỉnh Bình Dương. Thì ở đây, tại thủ đô Hà Nội, nhiều tầng lớp trong xã hội đều biết sự việc này. Tôi mong rằng Văn phòng Quốc hội và các cơ quan chức năng cấp cao hơn hãy vào cuộc đem lại sự công bằng cho Anh Nhựt để cho những người dân như tôi luôn luôn có niềm tin và công lý.

